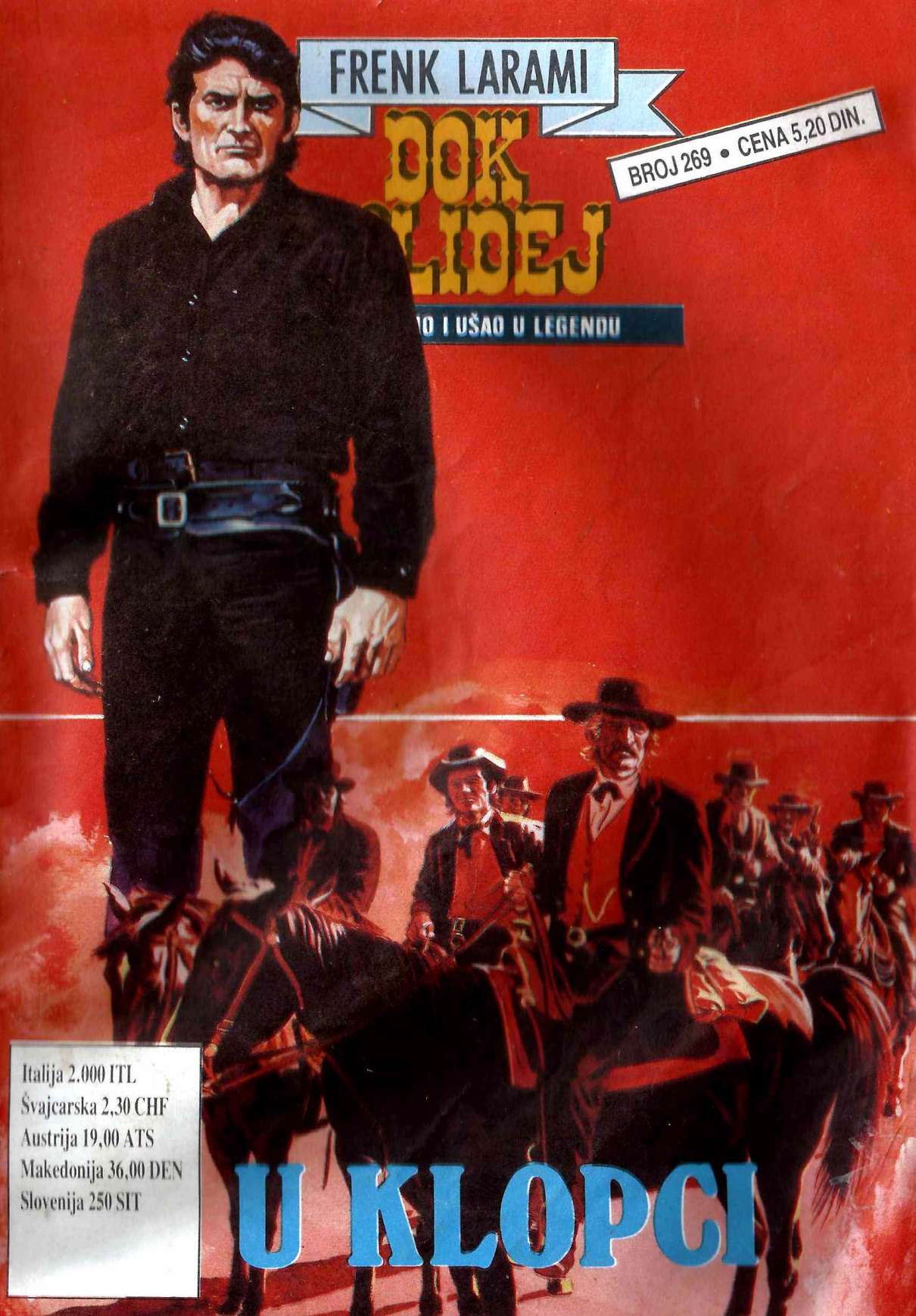

FRENK LARAMI

BROJ 269 • CENA 5,20 DIN.

DO I UŠAO U LEGENDU

Italija 2.000 ITL
Švajcarska 2,30 CHF
Austrija 19,00 ATS
Makedonija 36,00 DEN
Slovenija 250 SIT

U KLOPCI

★ **DOK HOLIDEJ** ★

269

Frenk Larami

U KLOPCI

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 269

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

SCHÜSSE IN TUCSON

Recenzija i adaptacija

Zorka ĆIRIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franja VARGA

Naslovna strana

Franja VARGA

Korektori

Marta MLADENOVIĆ

Marija KEČKEŠ

Štampa: 26. VII 1996.

Tržište: 5. VIII 1996.

Izdaje: MARKETPRINT, DD za izdavačku delatnost, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: NUP FORUM, Novi Sad, Vojvode Mjšića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – SCHÜSSE IN TUCSON

Copyright: UNIVERSUM PRESS. Recenzija i adaptacija: Zorka ĆIRIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Mišljenjem Republičkog Sekretarijata za kulturu ovo izdanje se svrstava u tarifni broj 8 Zakona o privremenim merama o porezu na promet proizvoda i usluga (S. L. SFRJ 4/91).

Godišnja pretplata za zemlju za ediciju „Dok Holidej” iznosi 60 dinara. Opštom uplatnicom uplatiti pretplatu na žiro račun 45700-603-3-6158, a primalac je „MARKETPRINT” DD, 21102 Novi Sad. Potvrdu o uplati (sa naznakom gde izdanje treba slati), pošaljite na adresu: „MARKETPRINT” DD, Poštanski fah 20, 21102 Novi Sad. Izdanje šaljemo preporučenom pošiljkom.

Bio je vreo letnji dan. Sunce je nemilosrdno pržilo osušenu zemlju. Nad gradom je lebdela jaka, teška, pritiskujuća kao olovna planina.

Nad gradom? Da, Takson se smatrao gradom. U stvari, bilo je to naselje drvenih kuća, koliko od blata i ruševina nekadašnjeg kamenog zida. Debeli sloj prašine pokrivao je izlokane puteve, kojima su turali psi litalice. Prizor su još dopunjavali Indijanci u šarenoj odeći, melezi i bezbrojna musava deca. To je bio Takson, jedan od gradova u Arizoni.

Jedan američki pisac opisivao je u svojoj knjizi nekadašnje prilike na sledeći način:

„Desperadosi, lupeži, banditi, razbojnici najgore vrste i ubice iz Teksasa, Meksika, Kalifornije i drugih država, našli su se u Arizoni, gde im je bilo sigurno utočište ispred zakona. Ubice, varalice i lopovi, varalice na kartama i revolveraši, predstavljali su veći deo stanovništva. Ulična prašina bila je natopljena krvlju. Protiv ovog Eldorada bezakonja, vlada je bila nemoćna. Samo je u nekoliko gradova hrabrim ljudima uspelo da zvezdi zakona, koju nose na grudima, obezbede poštovanje”.

Tako je bilo u Taksonu. Šerif Bradli je gvozdеном rukom zaveo red. Bio je to

težak, krvavi posao, ali se turd isplatio. Čak je izgledalo da je sav taj posao bio uspešan.

U stvari, u Taksonu su bila dva čoveka koja su određivala dalje tokove života. Bili su to Kas Kraven i Hal Tarner. Niko nije znao zbog čega su ova dva čoveka zakleti neprijatelji i zbog čega jedan na drugog motre i vrebaju kao divlje zveri. No, tako je bilo. Kada bi Kraven osedlao kobilu i napustio grad, bilo je više nego sigurno da će ga Hal Tarner slediti na leđima svog ridana. Kada su jahali, to niko nije mogao da zna, bolje rečeno, samo su šarena kobilu i ridan znali put.

Šerif Bradli je jednom odlučio da ih sledi. Bio im je za petama punih devet milja, a onda su obojica nestala kao da ih je zemlja progutala. Upravo, devet milja južno, od Taksona, u dolini reke Santa Kruz, nalazila se stara misija San Ksavier del Bak. Osnovani su je 1668. godine španski zavojevači. Stajala je još uvek tu kao blistavi dokaz ranije civilizacije, sačuvan usred divlje Arizone. Ova misija bila je delimično okružena selom u kojem su skoro isključivo živeli Papagos Indijanci. Međutim, Papagosi su dobro poznavali Čirikahua planine, znali su sve staze i bogaze, sve klance u ovim plani-

nama i sve rudnike srebra koji su eksploatisani još u doba španskih porobljivača!

Srebro je bilo zlato Arizone!

Papagosi su imali poglavicu, imali su ga do pre dve godine. Onda su ga, neočekivano našli gore u planinama ispred sakrivenog ulaza u rudnik srebra. Bio je mrtav! Poglavica se zvao Glen Hilton. Bio je belac, poreklom iz Irske, plamenoriđe kose. Indijanci su ga izabrali za svog poglavicu u vreme kada je u Arizoni vladao pakao. Sem Glen Hilton izgoreo je u tom paklu. Jedini od belaca znao je gde se nalazi rudnik srebra Papagos Indijanaca i to ga je odvelo u propast. Poznavanje ove tajne, morao je da plati životom...

Dva čoveka su stigla u San Ksavier del Bak. Izgledali su jadno, iscrpljeno, izgladnelo i zapušteno. Bili su to Kas Kraven i Hal Tarner. Ugostili su ih Papagos Indijanci i beli poglavica. Njihova zahvalnost bila je ubistvo. Međutim, taj podmukli zločin nije im doneo ni bogatstvo ni mir. Ubice se nisu osmelili da eksploatišu rudnik srebra Papagos Indijanaca, nego su posle zajedničkog nedela postali krvni neprijatelji. Hal Tarner je u Taksonu imao prodavnicu alata. Kuća mu se nalazila na južnom kraju grada. Kas Kraven je uskoro zatim preuzeo konjušnicu. Otkupio ju je od prethodnog vlasnika po vrlo povoljnoj ceni. Ova konjušnica nalazila se na severnom izlazu iz grada. Kas Kraven je upravo stajao ispred široke kapije svog dvorišta i žmirkajući je gledao prema suncu.

Razmišljao je neko vreme, a onda se okrenuo, vičući preko dvorišta. – Red, izvedi konje iz korala, poštanska kočija treba uskoro da stigne!

Prosedu stariji čovek proturio je glavu kroz štalska vrata i uzvratio. – Da, gazda, odmah ću da izvedem ta četiri konja, ne brinite. – Bio je to Red Hanter, štalski momak kod Kravena. Tu ga je novi vlasnik i zatekao. Hanter je bio zaposlen i kod ranijeg vlasnika konjušnice. Kraven je udubljen u misli, prešao preko dvorišta i ušao u svoju kuću. Kao što je često to činio u poslednje dve godine, i sada je prišao ormanu, izvadio iz njega malu požutelu fotografiju i prišao prozoru da je bolje vidi. – Možda već odavno nisi živ – mrmljaj sebi u bradu. Na fotografiji je bilo lice mladog čoveka, uzano i lepo oblikovano. „*Mom bratu Glenu*” pisalo je ostrim rukopisom na poledini fotografije. Ovu fotografiju je Kas Kraven pre dve godine našao u džepu Glena Hiltona ridokosog poglavice Papagos Indijanaca. Od toga doba, ovaj požuteli lik s fotografije proganjao ga je kao utvara. To je brat ubijenog koji se jednog dana lako može pojaviti u Taksonu! Zakleti neprijatelj Kasa Kravena i njegovog saučesnika Hala Tarnera. Hal nije imao pojma o ovoj fotografiji. Vlasnik konjušnice je nije pominjao. Bolje rečeno, nije ništa rekao kada je našao fotografiju, a kasnije za to više nije imao prilike, jer dugo već nisu govorili. Kraven je izašao iz kuće i stupio u dvorište. Njegov štalski momak Red Hanter je upravo izveo četiri konja iz ko-

rala. Životinje su se rzajući tiskale prema pojilu i gasile žeđ svežom vodom. U daljini se čulo kloparanje točkova poštanske kočije. Ovo kloparanje trglo je Kravena iz razmišljanja. Izašao je iz dvorišta u glavnu ulicu.

*

Bio je visok preko metar i osamdeset. Nosio je tamno platneno odelo i crni šešir. Lice mu je bilo uzano i tvrdo, a oči, ledene, neobične svetloplave boje. Bio je to jedini putnik koji je tog dana stigao u Takson. Sav njegov prtljag sastojao se od jedne crne kožne torbe. Njegova pojava odudarala je pod prašnjave ulice Taksona. To je zaključio i šerif Bradli koji je stajao na vratima svoje kancelarije. Šta li taj gradski kicoš traži u ovom našem poganom mestu, pomislio je i žmirkajući odmeravao stranca. Međutim, nije imao prilike da dublje razmisli o svemu, jer ono što se narednih sekundi dogodilo, oduzelo mu je dah. Kraven je stajao kod konja. Upravo je nameravao da nešto saopšti vozaču kočije, kada je ugledao stranca. U tom trenutku je zločinac, Kas Kraven prvi put u svom životu izgubio nerve. Lice mu je iz sekunde u sekundu postajalo sve bleđe. Evo ga, stigao je brat Glena Hiltona! dobovalo mu je zloslutno u glavi. Čovek koji je stajao u prašini glavne ulice Taksona, ispred kočije, nije bio Džoni Hilton. Njegovo ime bilo je Džon Henri Holidej. Od tog svog imena, bežao je skoro hiljadu milja. Kraven je potegao revolver. Učinio je to bez ikakvog razmišljanja. Lekar iz Džordžije, primetio je taj pokret. Video

ga je u poslednjem deliću sekunde. Kao ubačen čarobnom rukom, niklovani revolver mu se našao u desnici. Međutim, nije pucao. Prvi metak iz Kravenovog revólvera skinuo je Holideju šešir sa glave, a drugi mu je otkinuo rukav. Tek tada se oglasio treći pucanj i odjeknuo glavnom ulicom Taksona. Metak je bio ispaljen iz Holidejevog revólvera. Kraven je podigao ruke u vazduh, kao davljenik, kolt mu je ispao iz ruke i s treskom pao na drveni pločnik. Vlasnik konjušnice je još uvek bio na nogama, još uvek se nije srušio. Metak ispaljen iz Holidejevog revólvera mu se nalazio duboko u telu. – Glen Hilton... – promrmľjao je zločinac jedva razumljivo. Njegova ruka je zatim kliznula kao nešto što traži na levoj strani grudi. Još uvek je zurio u Holideja, ali mu je pogled postajao sve staklastiji i ukočeniji. – Hilton – prevaleo je još jednom preko usana, a onda je klonuo u prašinu. Kas Kraven bio je mrtav! Život mu se ugasio zbog užasne zablude.

Mesni čuvar zakona, odlučni šerif Bradli, imao je sada muke da se povрати iz ukočenosti. Kao u snu je zakoračio na ulicu i stao ispred Džona Holideja. – Zašto ste ovog čoveka ustrelili?

Džordžijanac je podigao cev kolta prema usnama i duvao s nje barutni đim. – Zar je trebalo da dozvolim da on mene ustreli? – pitao je muklo. Bradli je sada odmeravao stranca od glave do pete. – Zovete li se vi Hilton?

– Otkud vam takva pomisao?

– Kraven je izgovorio to ime pre nego što se skljkao.

Dok Holidej pogleda mrtvaca. Ležao je udaljen od njega jedva devet jardi. Oko kockarevih usana usekle su se dve gorke, duboke bore. – Da, rekao je Hilton, Glen Hilton – ponovio je Dok. – To ime još nikada dosada nisam čuo.

– Prokletstvo! – otela se šerifu psovka. – Koliko se sećam, poglavica Papagos Indijanaca se zvao Glen Hilton.

Bradli je i dalje odmeravao stranca. U očima mu se ogledalo podozrenje. – Kako se vi zovete?

– Holidej – glasio je kratak odgovor.

– Holidej – ponovio je šerif zamišljeno.

– Čini mi se da sam to ime već čuo. Dolazite li možda sa severa?

Dok je posmatrao šerifa pun minut čuteći. Mnoge misli rojile su mu se po glavi. Zar ga poznaju i ovde, nekoliko stotina milja daleko od Kolorada i Tek-sasa? Milje koje je prevaleo da se što više udalji od svoje prošlosti. Bilo mu je neshvatljivo da njegovo ime znaju i ovde, duboko u srcu Arizone. Ali, i ovde su znali za njega. U međuvremenu je na glavnu ulicu izašlo nekoliko radoznalaca. Pucnji su se čuli daleko i tako izmamili građane. Ubijeni čovek u žutom pesku, kao da je svima zavezao jezik. I Hal Turner je stigao. S nevericom je piljio u telo svog ranijeg saučesnika. Onda je pogledao Holideja. Čuo je i poslednji deo razgovora koji je ovaj vodio sa šerifom. – Prokletstvo! Pa to je Dok Holidej! – uzviknuo je Turner. – Imao sam prilike da ga vidim u Dalasu!

Džordžijanac se lagano okrenuo prema

vlasniku prodavnice alata. U pogledu mu se čitalo nemo očajanje. Bio je krajnje razočaran što je sada ceo grad znao da je on Dok Holidej. Od svoje sudbine izgleda da ne može da pobjegne.

– Holidej – razmišljao je šerif još uvek glasno, a onda je odjednom kao da mu je koprena pala s očiju, dodao. – Nebesa, Dok Holidej! – Zbunjeno je piljio u stranca. Lice mu se postepeno menjalo. Mislio je na mir i red u gradu u kojem živi. – Samo ste mi vi još bili potrebni – rekao je žustro.

Dakle ipak, pomislio je kockar, i ovde, usred Arizone me znaju. I to ne samo jedan čovek slučajno, jer me je video u Dalasu. I drugi znaju za mene. Uspravio se u svoj svojoj visini, a izraz lica mu je postao hladan i odbojan. – Ja mislim šerife da više nisam potreban – rekao je odlučno i hteo da krene.

– Samo trenutak – zadržao ga je šerif. – Konačno, vi ste ustrelili jednog čoveka.

U tom trenutku Hal Turner je počinio najveću grešku u svom životu. Časak kasnije, pozeleo je da samom sebi odgrize jezik, no reči su pokuljale nezadrživo, kao izvorska voda. – Hiltonovi su ga poslali!

Šerif se okrenuo naglo, kao oparen. – Šta ti znaš o Glenu Hiltonu? – pitao je čuvar zakona. Turner je pocrveneo kao vatra, a zatim je prebledelo. Video je svoju grešku, ali, prekasno. Ipak, nije položio oružje. Učinio je bedan i neuverljiv pokušaj da nešto objasni.

– Čuo sam od njega, šerife. To ime mi je onakao palo na pamet, jer sam se setio

da ga je ranije Kas Kraven često spominjao.

– Šerif je podigao glavu i isturio je napred kao zver koja je nanjušila plen. – Zar je Kraven poznavao Glena Hiltona? – Ovo pitanje zvučalo je pre kao optužba protiv mrtvaca koji je ležao u prašini.

– Ne bih mogao tačno da vam kažem, šerife. Možda sam i u zabludi. Prošlo je od tada mnogo vremena – pokušavao je Tarner da se izvuče. Osetio je odjednom hladan pogled očiju Doka Holideja, oštro upravljen na njega i istog trenutka je umakao. Neočekivano ga je obuzeo bezgraničan strah. Ovaj čovek zna sve, proleto mu je kroz glavu. Došao je ovamo da se osveti za Hiltonovu smrt.

– Još ćemo o tome razgovarati, Tarnere – zaključio je Bradli i obratio se Holideju. – Vi pođite sa mnom u kancelariju.

Hal Tarner se vratio u svoju radnju. Klonoio je na tronožac iza tezge kao pretučen. – Gotovo je, propalo je sve – ponavljao je bezbojnim glasom. Eto, čekao sam godinama da taj pas otputuje u pakao. Sada je taj trenutak došao, ali, ja zato moram da vidim kako da spasem sopstvenu kožu.

Pre nego što su stigli u Arizonu, Tarner je boravio u Novom Meksiku i u predelu izvorišta Rio Pekos vršio razna razbojništva. Tamo, na ivici pustinje Ljano Estakado upoznao je razbojnika Kasa Kravena. Od onda su njih dvojica zajedno krstarili pustinjom. Karavani naseljenika i usamljeni putnici, bili su im žrtve. No, uskoro je i tu tlo počelo da im

gori pod nogama. Ljudi od zakona su im već bili za petama, pa su pobjegli u Arizonu. Nisu došli sami: razbojništva, ubistva i nezasita pohlepa bili su im i ostali stalni pratioci.

Glen Hilton je zbog toga morao da umre. Oni nisu znali šta je to zahvalnost. Čoveka koji im je pružio gostoprimstvo, hladno su ubili. Kas Kraven i Hal Tarner, odjednom su postali bogati. Srebro u Čirikahua planinama pripadalo je njima. Bili su jedini belci koji su znali ulaz u rudnik. Moraću da ga likvidiram, razmišljao je Tarner, a onda se uplašio sopstvene misli. Skočio je i navukao drvenu rezu na vrata, govoreći samom sebi poluglasno. – Moraću da napustim ovu radnju. Dovoljno dugo sam izigravao poslovnog čoveka i trgovca!

Hal Tarner je napustio kuću kroz sporedni izlaz. Riđan mu se nalazio u koralu koji se prostirao daleko, sve do reke Santa Kruz. Osedlao je konja i izjahao iz grada.

*

– Dakle, baš u Taksonu želite da radite kao zubni lekar? – rekao je šerif i nasmejao se podrugljivo. – Vraški neobičan način na koji ste se kao lekar predstavili u ovom gradu. – Ovaj razgovor vođen je u šerifovoj kancelariji. Holidej je sedeo u pletenoj naslonjači, ispruženih nogu. – Ko je bio Glen Hilton? – pitao je, ne obazirući se na podrugljivu Bradijevu primedbu.

Šerif mu je ispričao sve što je znao o neobičnom Ircu, kojeg su Papagos Indijanci izabrali za svog poglavicu. Odjed-

nom se trgao. – Zbog čega vam u stvari pričam ovu priču? Šta vi imate s tim? Navodno, niste poznavali Glena Hiltona?

– U redu, nisam ga poznavao. Ali, u svakom slučaju malo pre je trebalo da zbog njega umrem. Smatram da nije baš tako nezanimljivo saznati ko je taj zbog kojeg je trebalo izgubiti glavu.

Sedokosi šerif nije izmenio izraz lica. Na njemu nije moglo da se vidi da li bi baš bio pogođen time da je Džordžijanac takođe ostao da leži u prašini glavne ulice.

– Prokletstvo, dogodilo se, i gotovo. Vi ne snosite nikakvu krivicu. Moram ipak priznati da bi mi bilo daleko draže da u Taksonu nije došlo do puškaranja. Uložio sam dosta truda i vremena da u ovaj prokleti grad donesem mir.

Holidej se tiho nasmejavao. – Divan mir. Čovek siđe u Taksonu iz poštanske kočije i dočekaju ga usijanim olovom.

Šerif je postao gnevan. U očima mu se video opasan sjaj. – Niko vas nije molio da baš u Taksonu sidete.

Džordžijanac je mogao da razume šerifovo neraspoloženje, pa zbog toga nije hteo da zaoštava situaciju. – Znam, šerife, no posle ovako srdačnog dočeka osećam dužnost da ostanem još neko vreme.

– Ne mogu vas u tome sprečiti, mister Holidej – preko volje je uzvratilo šerif Bradli.

Džordžijanac je ustao iz naslonjače i dodirnuo pocepani rukav kaputa. – Dvadeset i četiri dolara sam platio ovo odelo.

– Uzmite taj novac od Kasa Kravena pre nego što ga smeste pod zemlju.

– Nije loša ideja. – Holidej je već bio na vratima kada je šerif doviknuo za njim. – Mislite na to Dok, u Taksonu ne želim više pucnjave.

Dok je uzvratilo preko ramena. – Utužite to u glavu, šerife, bez brige! – Izašao je iz kancelarije.

Dole, ispod krova nastrešnice čekao ga je jedan stariji čovek, Red Hanter, Kravenov štalski momak. – Čekao sam vas, mister – oslovio je Holideja.

– Zbog čega?

– Kas Kraven bio je moj gazda.

– Sami ste takvog izabrali – uzvratilo je Holidej hladno i hteo da pođe, ali da starčev hrapavi glas zadrža. – On je bio lupež, mister.

– Zbog čega mi to govorite?

– Možda je dobro da čovek zna da na onaj svet nije poslao dobrog čoveka.

Dok je nekoliko trenutaka gledao starog čoveka u oči, a onda mu je blago spustio ruku na rame. – Kraven je samog sebe usmrtio, prijatelju!

Red Hanter je potvrdno klimnuo glavom, a onda se mašio za džep i iz njega izvukao fotografiju. Pružajući je Holideju, rekao je. – Možda će vam ova fotografija nešto rasvetliti. Dobro sam motrio na svoga gazdu, svakoga dana je krišom gledao ovu fotografiju.

Slika Džonija Hiltona veoma je iznenadila Holideja. Sličnost između njega i mladog čoveka na fotografiji, bila je iznenađujuća. – Sada mi je mnogo toga

jasno – rekao je Dok tiho. – On me je zamenuo s ovim čovekom.

– To sam i ja pomislio. Možda bi bilo dobro da znate mister, da su moj gazda i Tarner zajedno došli u Takson.

– Ko je Tarner?

– To je onaj čovek koji je rekao šerifu da vas je video u Dalasu. Tarnerova radnja nalazi se na kraju glavne ulice. Trguje alatom.

– Da, možda je dobro da to znam – ponovio je Holidej zamišljeno. – Mogu li da zadržim fotografiju?

– Zbog toga sam vam je i doneo. Ja mislim da nije nikakav zločin što sam je uzeo iz Kravenovog džepa. Mom gazdi u svakom slučaju više nije potrebna. – U tom trenutku su videli Tarnera kako iz jedne bočne ulice kreće u glavnu. – Ovaj put ga Kas Kraven ne može slediti – prošaputao je štalski momak videvši jahača. Tarner je mračno odmerio Holideja i starog momka, a onda je obojica odjahao u galopu.

– Kuda on ide? – pitao je Holidej?

– U San Ksavier del Bak. To je jedna stara misija, devet milja južno od Taksona.

– Šta će tamo? Da se moli?

Stari sluga se grohotom nasmejao. – Da se moli? Ne, mister, to Hal Tarner nije naučio. Već dve godine obojica jašu tamo i sam đavo bi mogao znati šta tamo imaju da traže. Ja sam star čovek, Dok, i kada padne mrak imam dosta vremena da razmišljam. Pogledajte samo ovu fotografiju. Kako je Kraven mogao da dođe do nje? Jeste li pročitali šta piše na

poledini? „Mom bratu Glenu“. Čudno zar ne, jer se poglavice Papagos Indijanaca zvao Glen Hilton. Tarner i Kraven su danas izgovorili to ime. Još nešto! Pre dve godine je Glen Hilton nađen ubijen, mislim, onaj poglavica. Tačno je dve godine kako su Tarner i Kraven stigli u Takson.

– I kažete da već dve godine obojica redovno jašu u San Ksavier del Bak? – zaključio je Holidej zamišljeno, a onda je odmahnuo glavom. – Šta se to mene sve tiče?

– Ja mislim da treba da vas se tiče, Dok, i to prilično. I sami ste čuli da Tarner veruje da su vas Hiltonovi poslali ovamo.

– Saznaće blagovremeno da ja s tom stvari nemam ništa.

– Možda će to shvatiti prekasno. Mislim, onda kada već budete imali metak u leđima.

– To su i drugi pokušavali – objasnio je Holidej suvo. – Nego, mister, sve mi se čini da bih mogao da podnesem jedan brendi? Hoćete li i vi sa mnom da popijete? – Obojica su zajedno prešli ulicu i ušli u salun „Kruz“. Bila je to turobna, prljava krčma. Dugački šank ispunjavao je gotovo celu prostoriju. Dnevna svetlost se s mukom probijala kroz mutna okna, tako da je u lokalu vladao polumrak. Hoze Alvarez, vlasnik krčme, bio je debeli Meksikanac iz Saltilja, podjednako prljav kao i njegov lokal. Pramenovi umašćene tamne kose bili su mu razbarušeni na čelu, a kao ugalj tamne oči jedva su se videle od natečenih podočnja-

ka. Kada su dva gosta stupila u salun, Alvarez nije našao za potrebno da ustane sa stolice. Unjkavim glasom, veoma neprijatnim, pozdravio je Reda Hantera. – Dakle, davo je opet uzeo stvari u svoje ruke. Posmatrao sam kroz prozor čist posao. Podseća me na stara vremena, kada su u ovom bednom gradu još nešto dešavalo. – Holidej je prekinuo ovu bujicu reči debelog krčmara. – Kako stoji stvar sa brendijem? – pitao je.

– Dobro, mister, odlično – cerio se Alvarez. – Samo to je piće koje ovi jadni psi u gradu ne mogu sebi da priušte. – Mašio se rukama ispod šanka i izvukao prašnjavu flašu. – To ide na moj račun – rekao je smešeći se. – Toliko mi ova šala vredi, svakako.

– Vi to nazivate šalom? – pitao je Dok vadeći zapušač iz boce. Alvarez mu je doturio dve čaše. – Da, ja to nazivam šalom. U Taksonu je postalo dosadno mirno od kada je Bradli sa svojom limenom zvezdom šerif, i okolo paradira. Možda će biti drugačije ako vi ostanete u gradu. – Holidejevo lice postalo je mračno i odbojno. – Ja nisam došao u Takson mister, da bih u vašoj krčmi posao oživljavao.

– Ne smete mu zameriti niti uzimati ozbiljno. Ponekad on preterano govori – rekao je Hanter umirujući Doka.

– Ti da zavežeš, konjušaru – brecnuo se Alvarez, a onda se lukavo osmehnulo i namignulo starom Hanteru. – Osloni se na moje mišljenje, Red, i znaj da ovo nisu polsednji pucnji koji su odjeknuli u Taksonu.

*

Koža mu je bila bronzane boje, a oči sitne i kao ugalj crne, kao i kosa koja mu je padala preko remana. Indijanci plemena Papagos nazivali su ga „Leteći Oblak”. Bio je to novi poglavica plemena, koje se nastanilo u blizini misije San Ksavier del Bak. Ovaj Indijanac nije imao više od trideset godina, a ipak su njegovi ljudi baš njega izabrali za poglavicu. „Leteći Oblak” jahao je belog mustanga, vatrenu životinju crvenih nozdrva, dresiranu na indijanski način, dakle, jahao je bez sedla. Bilo je to popodne onoga dana kada su u Taksanu odjeknuli revolverski pucnji. Poglavica je napustio naselje kraj misije i grabio prema Čirikahua planinama. Išao je u lov. Bio je jedan od malobrojnih ljudi u plemenu koji je imao konja. Pored toga, izuzev nekoliko strelaca, bio je jedini koji je poznavao ulaz u rudnik srebra. To mu je donelo nevolje. U planinama, „Leteći Oblak” nije bio sam. Hal Tarner, čovek koji je jahao ridana, nalazio se ispred njega u tamnom klancu, nedaleko od ulaza u rudnik, prikriven iza gustog žbuna tamariske. Sunce je samo nekoliko sati u toku dana i to oko podneva uspeo da se probije do klanca. Ovde je rasla bufalo trava, visoka gotovo celu jardu. Indijanac nije ovamo došao da bi posetio rudnik srebra. U ovom senovitom klancu, do tada, skoro nikada nije dolazio uzalud u lov. Kao po pravilu, bar neka divljač bi istrčala pred cev njegove „kentaki” puške. Hal Tarner je čuo topot kopita izlazeći iz rudnika. Konj mu se nalazio

dalje gore, tako da Indijanac nije mogao da vidi ni njega ni životinju. Međutim, „Leteći Oblak” ne bi bio Indijanac, da nije otkrio tragove kopita koji su nepogrešivo vodili u klanac. Međutim, nikada mu ne bi palo na pamet da ovde u njegovoj usamljenoj udoljici neki neprijatelj vrebao na njega. Poglavica je mislio da je neko od pripadnika njegovog plemena slučajno dojahao ovamo, možda čak njegov brat kojeg su monasi iz misi-je prekrstili u Angela. Tarner je vrebao kao orlušina iza žbuna tamariske. Nije ni za trenutak ispuštao crvenokošca iz vida. Ne sme me ni po koju cenu ovde videti, proletelo mu je kroz glavu. Ako mu bude otkrio, sve je izgubljeno. Papagosi će odmah znati ko je ubio Glena Hiltona i biće im jasno da rudnik srebra nije više isključivo njihova tajna. „Leteći Oblak” je zaustavio konja ispred žbuna. Odjednom je osetio opasnost koja mu preti. Ustremila se na njega kao divlja zver. Pre nego što je imao priliku da nešto učini, možda potegne stari revolver zadenut za pojas, belac se stvorio ispred Indijančevog konja. Hal Tarner je stajao sa teškim revolverom kalibra 44 u ruci. Cev oružja bila je uperena na Indijančeve grudi. – Šta ti imaš ovde da tražiš, crvenokošče? – promrsio je Tarner. Indijanac je bio tako iznenađen da u prvom trenutku nije mogao da proslavi ni reč. Gledao je belca kao da pred sobom ima utvaru. Papagosi nisu više znali ni za borbu ni za neprijatelje. Prošlo je mnogo godina od kada su poslednji put zakopali ratne sekire. Ratničke boje ležale su os-

ušene na dnu zemljanih krčaga u njihovim kolibama. „Leteći Oblak” posmatrao je belca odozgo s konja. Krv njegovih predaka još uvek mu je tekla u žilama. Mrzeo je bledolike. Znao je da su oni bili ti koji su doneli nesreću crvenom čoveku. Hal Tarner je podozrivo motrio ukočen izraz Indijančevog lica. Postao je nestrpljiv. – Otvaraj konačno gubicu, crvenokošče! Nešto sam te pitao?

– Ja te poznajem. Tvoje ime je Hal Tarner. Često navraćaš u San Ksavier del Bak. Možda bi trebalo ja tebe da pitam šta ovde tražiš – uzvratio je Indijanac mirno.

– Ja sam taj koji postavlja pitanja. Ako sada ne odgovoriš, onda ću te usijanim olovom skinuti s konja.

Iz Indijančevog glasa nije izbijao strah, nego ogromno prezrenje. – Mislim da je postojao samo jedan beli čovek koji je imao srca za Indijance. Glen Hilton! Znam isto tako da ga je jedan od vas belih ubio.

– Da, a vi ste Dok Holideja pozvali u Takson da bi ga osvetio – omaklo se Tarneru. – U životu nikada nisam čuo ime Holidej. Ne znam uopšte šta od mene hoćeš. Kad izjašim u ovu dolinu, činim to radi lova. Malopre sam otkrio tragove jednog konja i...

Hal Tarner je premestio kolt iz leve u desnu ruku. Hteo je da izvadi cigaretu iz gornjeg džepa svog kožnog kaputa. Koliko je ovaj razbojnik bio na ivici provalije, shvatio je tek kada je sve prošlo. Onako kao puma, iznenada sa nekog kamenog ispusta u planinama, skače na

svoju žrtvu, tako je i Indijanac skočio s leđa svog mustanga. U skoku je izvukao nož iz pojasa i bacio se kao kamen na belca. Oštro metalno sečivo rasporilo je lice Hala Tarnera. Ugrabio je ipak priliku da povuče obarač. Dve šake ispod levog rebra Papagos Indijanca širila se crvena mrlja. Pri skoku s konja, „Leteći Oblak” je zajedno sa Tarnerom pao na tlo. Pokušao je da se uspravi. Uspeo je da zauzme klečeći položaj, a onda ga je snaga izdala. Krvavo rasečeno lice svog ubice, bilo je poslednje što je mogao da vidi. Nije više bio u stanju ni da čuje njegov krik. Ponosan i hrabar, kao što je i živeo, izdahnuo je Indijanac. Bez ječanja, bez glasa, bez jadikovke. Hal Tarner je otkinuo komad košulje. Tkaninu je pritisnuo na raskrvavljeno lice. Sve vreme je stenjao i ječao. Indijančev nož se duboko zasekao u njegovo lice, rana se protezala od desnog oka preko celog obraza, sve do brade. Bila je to užasna rana kojom je ubica bio obeležen. Tarner se uspravio, pritiskajući stalno tkaninu na ranu koja je krvarila. Užasan bol razdirao mu je nerve. Teturajući se, prišao je mrtvom Indijancu. Moram da ga uklonim, razmišljao je grozničavo. Mora da nestane tako da ga više nikad niko ne nađe. Otkinuo je još jedan komad tkanine i previo lice, a onda je natovario Indijanca na leđa mustanga i poveo ga do svog ridana.

Napustio je klanac Čirikahua planine, noseći mrtvacu na leđima konja. Na ivici planina, ispod džinovskog kaktusa, zakopao ga je u pesak. Nikad niko nije saznao gde je „Leteći Oblak” nestao.

Razbojnik je u toku noći odjahao do Tuboka, gradića udaljenog šesnaest milja južnije. Tamo mu je jedan lekar ušio i previo ranu.

*

– Prošlo je dve godine od kako sam čuo o njemu, prijatelju – rekao je čovek uzanog bledog lica. – Prokletstvo, sada bih konačno hteo da znam šta je s tim ludakom?

Sedeli su na obali reke Kolorado u Crnim planinama. Reka je lenjo krivudala između okomitih planinskih obronaka, noseći svoju vodu prema jugu. Iznad šiljatih vrhova, sijalo je podnevno sunce. Čovek bledog uzanog lica, koji je upravo govorio, nosio je tamno odelo od kože, a šešir mu je bio izbledeo od sunca. Bio je to Džoni Hilton. Njegov sabesednik imao je pljosnato lice kao doga. Da nije bilo dobroćudnih, pitomih očiju, svi bi za nje ga mislili da je surov.

– Šta sada hoćeš u Taksonu? – ispiti-vao je, gurajući vrhom čizme ugašeno ugljevljene vatre.

– Želim da saznam šta je s njim, Kleje – uzvratio je Hilton.

– Nikada se nije brinuo o tebi, pričao si mi. Zbog čega se sada ti raspituješ o njemu? Treba da je kod Indijanca, tako sam bar čuo. Pusti ga da ostane gde je.

Džoni Hilton je skinuo izbledeli šešir s glave i počeo zamišljeno da ga okreće u rukama. – On mi je brat, Kleje Bond. Ne znam da li to možeš da shvatiš. Naša majka mi je u ono vreme kada je odlazio, rekla: „Mislim da bi bilo bolje da i ti kreneš s njim, Džoni. Glen je i suviše do-

bar i popustljiv da bi opstao u ovoj surovoj zemlji". Onda nam je pisao iz Taksona, smestio se u staru misiju u blizini grada.

Klej Bond se nasmejao. – Zbog čega onda brineš, momče? Kod kaluđera je sigurno dobro negovan. – Hilton je izvadio pribor za pušenje iz kaputa i zavio cigaretu. Kresnuo je palidrvce o don čizme. – Imam vraški loš predosećaj – rekao je, zagledan u plavičasti oblak dima koji je vetar s reke brzo oduvao. – Nešto nije u redu s Glenom. Pren dva meseca sam pisao u Takson da nam je majka umrla.

– Takson je prilično daleko – podsetio ga je Bond.

– Ali, dva meseca su ipak dva meseca. Mogao je da nađe pola sata vremena da nešto napiše.

– Moram priznati da si u pravu, Džoni. Koliko te poznajem, ništa te neće sprečiti da sprovedeš svoju zamisao.

– Znači li to da hoćeš sa mnom?

Klej Bond je slegao ramenima i ustao. – A šta mi drugo preostaje, momče? Ja zaista nisam poznavao svoju majku, ali se smem opkladiti u konja kojeg jašem, da bi mi sada, da je živa, kazala: „Sinko nemoj pustiti tvog prijatelja Džonija samog u onu prokletu, opasnu Arizonu.”

Lice Džonija Hiltona sijalo je od radosti. Ustao je i rekao: – Ti si divan momak, Kleje. Želeo sam da podeš. Ne znam...

– Sada zaveži Džoni – prekinuo ga je Bond. – Pred nama je dalek put. Mislím da je najbolje da odmah uzjašemo konje i krenemo.

Jahali su niz reku u pravcu juga.

Kelj Bond i Džoni Hilton nisu bili jedini koji su jahali u Takson. Ova dvojica bili su bezazleni traperi koji su se s vremena na vreme prihvatili kaubojskog posla na nekom ranču. Međutim, ono što se gore u planinama blizu Taksona događalo, bilo je daleko manje bezazleno.

Tamo su se okupali četiri čoveka, visoki, grubi, širokih lica i koltova nisko opasanih na bedrima. Bazdili su na barut, konjski znoj i neštavljenu kožu. Pravi bandilosí, kako su ih na jugu nazivali: Nik Prad, Virdžin Hovter, Tam Kent i Vitorio Satana. Bila su to poznata imena, poznata čak u Nevadi, Oregonu, Montani i Nebraski. Vitorio Satanu su na primer čuvari zakona svih država svuda tražili. Kao zao duh, ovaj opasni čovek jahao je prerijom. Mogao bi se uporediti sa senkom. Na svom belom ždrepcu pojavljivao bi se jednog dana u Feniksu a već sledećeg recimo u starom indijanskom naselju San Karlos. Tragovi su mu bili natopljeni krvlju. Kakvo lice je samo imao taj razbojnik! Desno oko mu je poslednjim metkom izbio jedan Indijanac. Čelo mu je bilo ravno, nisko, tako da je kosa počínjala da mu raste dva prsta iznad obrva. Krajevi njegovih tankih usana bili su povijeni nadole. Neodoljivo je podsećao na zlog, jednookog prerijskog vuka. Četvorica bandilosa stajali su na jednoj uzvišici. Konji su im bili prikriveni sto jardi iza njih, između kamenih blokova. Satana je zaklonio šakom jedino oko koje je imao. Posmatrao je jahaća koji se približavao iz doline. Konjs-

ka kopita nisu dizala prašinu. Očigledno da se čoveku nije žurilo. Čak se sticao utisak da ovde gore nekog traži. Svaki čas je zaustavljao konja i pogledom ispitivao obronke.

Vitorio Satana se okrenuo svojim ljudima. – Ako se ne varam, to je Alan Totkem. Voleo bih da znam šta on ovde traži.

– Pretpostavljam nas – odgovorio je Hovter smešeći se.

– Odakle ti takva pomisao? – pitao je Satana, posmatrajući svog pratioca upitno.

– Zbog toga što sam mu rekao da nameravamo do Plavih planina.

– Uбудućе треба мање да причаш – rekao je Satana oštro.

– U poslednje vreme previše piješ, a čini mi se da ne možeš toliko da podneseš.

Virdžin Hovter je gnevno prostrelao pogledom svoga vođu. Zamalo da nije opsovao kroz zube. U poslednjem trenutku se uzdržao. Jahač o kome je bila reč, već je stigao do podnožja. Satana stavi kažiprst i srednji prst među usne i snažno zazvižda. Totkem je odmah zaustavio konja. Dobro je poznao ovaj zvižduk, jer ga je ranijih godina često slušao. Na taj način je vođa uvek davao znak za napad. Bilo da se radilo o napadu na banke u gradovima, bilo iza šipražja, kada je trebalo napasti poštanske kočije, ili kada su bile na radu kase u salunima. Totkem je bio zadovoljan, oboje je konja i poterao uz obronak. Međutim, doček je bio manje srdačan nego što je očekivao. – Iz kog razloga se muvaš ovuda po pla-

ninama? Mislio sam da su te obesili u Jumi.

– Glupo pitanje. Pa, ja sam pre tri dana razgovarao sa Hovterom. Ne na groblju, nego u salunu u Feniksu. – Satana je ostao hladan. Govorio je kao gospodar, naredbodavno. – Tražio si nas, ali, šta hoćeš?

– Otkuda znaš da sam vas tražio?

– Govori već jednom šta hoćeš od nas?

– Bio sam danas dole u Taksonu – uzvratio je lupež tiho i posmatrao lice četvorice razbojnika.

– I šta onda? – pitao je Satana.

– Nešto se izmenilo u našem lepom gradu. – Ova primedba kao da je probudila pažnju jednookog zločinca. – Šta se to izmenilo? – Alan Totkem nije hitao s odgovorom, naprotiv, mirno je zavijao cigaretu, pripalio je i povukao s uživanjem nekoliko dimova. – U Taksonu je ponovo bilo puškanja.

– Šta to pričaš? – umešao se Tam Kent prvi put u razgovor. Sedeo je na jednoj steni u senci žbuna. Kent je imao mnogo razloga da postavi ovo pitanje, jer je za njega Takson uvek bio suviše toplo tlo.

Krađa konja! Bio je to pre godinu dana. Šerif Bradli mu je za petama bio i uporno ga gonio, tako da je lopov u poslednjem trenutku uspeo da umakne. – Ne govori gluposti, u Taksonu već godinama nije ispaljen nijedan metak.

– Hajde, govori već jednom! – naredio je Satana. – Nemam volje da ovde još dugo stojim. – Alan Totkem nije hitao. Rekao je najzad polako i patetično. – Na

glavnoj ulici Taksona juče je ležao mrtav čovek.

– Ko je to bio? – pitao je Satana radoznalo.

– Kas Kraven. Pogodak u srce!

– Hteo sam da znam ko je pucao?

– Dok Holidej!

Pun minut niko nije izgovorio ni jednu jedinu reč. Džordžijančevo ime imalo je neverovatno dejstvo na svu petoricu. Odjednom kao da su svi zaboravili da imaju veoma jak razlog da se klone tog opasnog grada u Arizoni. Sada su bili obuzeti samo jednom misli, hteli su da vide tog čoveka, nekadašnjeg lekara iz Bostona, o kojem se kraj logorskih vatri i u krčmama pričaju neverovatne priče. Tam Kent doveo je konje, a da mu to niko nije naredio. Vinuli su se bez reči u sedla i grabili niz obronak u susret svojoj sudbini. Da li je to doista bila njihova sudbina? Nikako. Oni su bili samo sporedne figure, statisti, slučajno zalutali u jednu dramu. Ostali bi svi mali, jedva poznati razbojnici, za koje su se interesovali samo čuvari zakona, da nije tog dana, te uzvišice i Alana Totkema koji im je saopštio novosti iz Taksona. Upravo tamo su sada jahali. Išli su u grad u kojem je u poslednje dve godina vladao varljiv mir. Prašina i nesnosna žega bili su im pratioci na putu, a u Taksonu ih je očekivao pakao...

Da li su građani slutili da se nad Taksonom nadvijaju tamni oblaci? Možda su to naslutili kada je Angelo, brat poglavice Papagos Indijanaca zaustavio svog konja pred šerifskom kancelarijom i vezao ga

za prečku. Bradli je čuo topot kopita i izašao pred vrata svoje kancelarije. – Šta se dogodilo? – pitao je Indijanca.

– Moj brat je pre dva dana nestao, šerife – rekao je crvenokožac ne pokazujući uzbuđenje. – Jeste li ga videli u gradu?

– Pre dva dana? – zvučalo je kao da šerif samom sebi postavlja pitanje. Pogledao je preko u pravcu saluna „Kruz“, pogled mu je lutao po prašnjavoj fasadi, sve do prozora sobe koju je Holidej iznajmio. – Ovde je od pre dva dana – mrmljao je dalje šerif – a pre toga, nestao je Hal Tarner.

– Da li je ovde bio moj brat, jeste li ga videli: – prekinuo je u razmišljanju Indijanac šerifa. Angelo je veoma ličio na svog brata poglavicu. Bio je visok, plećat i imao je bronzano lice plemenitih crta.

– Nije bio ovde – uzvratio je šerif rasejano. – Nisam ga video.

– Niste ga videli? – ponovio je Indijanac tiho i podigao glavu. Lice mu je bilo ukočeno. – Onda je on mrtav.

– Šta to govoriš? – uzviknuo je šerif. Oči su mu se pretvorile u dva uzana proreza.

– Mrtav je, rekao sam šerife. Sada to znam. Uvek kada je odlazio u lov, vraćao se uveče.

– Dodji unutra – rekao je šerif. – Moram s tobom da razgovaram. – Angelo je pošao za njim u kancelariju i stao kraj staka za puške. – Šta još hoćete? Moram da idem i tražim brata.

Šerif je seo za pisači sto, skinuo je šešir i prstima prošao kroz prosedu kosu.

– Jesi li video Hala Tarnera u San Ksavier Baku?

– Kakve to veze ima s mojim bratom?

– To je tako, izvesna sumnja. Odgovori, da li si ga video?

– Da, prekjuče sam ga video kako jaše pored misije – rekao je Indijanac. – Da li je to bilo onog dana kada je tvoj brat krenuo u lov? – nastavio je šerif. – Da, baš toga dana. – Šerif je klimao glavom. Mislio je da zna šta se dogodilo. Hal Turner mu se nikada nije dopadao. Još onda, bilo je to pre dve godine, kada je Turner otvorio prodavnicu alata u glavnoj ulici, Bradli je počeo da podozreva. Sada je osećao da se nad grad nadvila velika opasnost. Činilo mu se da može rukom da je dodirne. – Jaši nazad, Angelo – rekao je Indijanac koji je stajao pred njim očekujući. – Kad budem nešto saznao o tvom bratu, doći ću u misiju. – Indijanac nije hteo da ode. – Ne znam šta bih mogao da kažem ljudima. Boje se i hoće da napuste naselje. – Šerifu je bilo sasvim jasno šta to znači i kakve to posledice može da ima. Ako Papagosi budu napustili selo, onda će se ponovo povući u planine u bespuće i klance Čirikahua. Opet će biti kao i ranije, napad za napadom, krađe stoke, pljačke i ubistva! Ne, to se ni u kom slučaju ne sme dogoditi, Papagosi moraju da ostanu u svom selu pored misije. Kaluđerici misije, a i Glen Hilton, uložili su mnogo truda da ih privole da vode miroljubiv i miran život. – Reci svojoj braći da treba da čekaju dok ne budemo saznali tačno šta se dogodilo sa „Letećim Oblakom”.

– Pokušaću, šerife – uzvratilo je Angelo i pošao prema konju.

*

Bilo je mnogo puteva koji vode u Takson. Svaki od njih bio je prašnjav i svi su vodili kroz pustu i suhu zemlju. Tim putevima jahali su ljudi prema gradu. Dolazili su iz planina na severu, od doline reke na jugu, preko Kalifornije, pa čak i iz dalekog Meksika. Svi oni su čuli za pucnje u Taksonu. Svaki od njih nosio je ime koje se u mnogim gradovima na Zapadu, samo šapatom izgovaralo. Daleko bi nas odvelo kad bismo vas obavestavali o svakom ponaosob, navodili njihova imena i opisivali im lice. Svi su međutim dolazili samo zbog toga, jer su čuli da je u najvećem gradu Arizone opet bilo puškaranja. Čuli su takođe i za Doka Holideja, slavnog i čuvenog čoveka iz Džordžije. Navodno se pojavio u Taksonu. Već samo njegovo ime bilo je dovoljno da ih namami u taj grad. Prošlo je samo osam dana od kada su odjeknuli pucnji u glavnoj ulici. Osam puta po dvadeset i četiri sata, a već su prvi ljudi grabili iz pravca severa prema gradu. Bili su to Satana, Prad, Hovter, Kent i Alan Totkem. Jednooki je jahao na čelu. Sedeo je na leđima konja na veoma neobičan način. Duboko nagnut nad sedlom, gotovo je kao Indijanac visio na životinji. Slučajnom prolazniku bi se učinilo da spava. To je naravno bila zabluda, jer Satana kao da nije znao za san. Stalno je bio buđan kao prerijski vuk. Jednim okom video je više od ostalih ljudi, koji su imali oba oka u glavi. – Uvuci glavu u ramena

– rekao je oštro Tamu Kentu preko ramena, cereći se zlurado. – Mišlim da Bradli poznaje konja kojeg jašeš. – Kent se suvo nasmejao. – Ukoliko bi me nešto pitao, pripremio sam mu vraški vruć odgovor. – Najednom su opet bili jaki ti razbojnici iz planina! Oslanjali su se na svoje koltove, labavo smeštene u futrolama na bedrima.

Šerif Bradli je slutio ko mogu biti ljudi koji su upravo silazili sa svojih konja, ispred saluna „Kruz”. Lice mu je bilo mračno. Skinuo je opasač sa kuke kraj vrata i pričvrstio ga, a onda je izašao iz kancelarije. Išao je pravo prema salunu, ne znajući da ga Dok Holidej posmatra sa prozora svoje sobe. Holidej ga je video, a takođe je video i razbojнике koji su se sada već sigurno smestili u salunu. Džordžijanac je te večeri na sebi imao lako, tamnosivo odelo. Odmaknuo se od prozora i stao pred ogledalo da veže kravatu boje rubina.

Odjeknuo je pucanj. Čuo se čak ovde u sobi. Bio je to četvrti metak ispaljen ovde u Taksonu, od kako je Holidej stigao u grad. Džordžijanac je priskočio vratima, otvorio ih i potrčao duž hodnik do steperica. S tog mesta mogao je da sagleda ceo salun. Ono što je video, instinktivno ga je nateralo da spusti ruku na bedra. Međutim, nije nosio koltove. Još nije pričvrstio svoj opasač. Dole, blizu pomičnih vrata, stajao je šerif Bradli. Šešir mu je ležao iza njega, na podu, a tanak mlaz krvi curio mu je niz čelo. Metak Tama Kenta ostavio mu je krvavu prugu na čelu i u kosi. Bradli je obrisao

desnom rukom čelo. Video je krv na prstima i osetio kako ga koža na glavi nepodnošljivo peče. Međutim, ostao je miran. – Skidaj opasač razbojnice! – rekao je preteće tiho. – Ti si u Taksonu ukrao konja i ja ću te zbog toga staviti iza brave.

Tam Kant sa široko smejaio. Pogledao je kratko na kolt u ruci, a onda svog vođu, Satanu. – Šta misliš o ovom momku, gazda? – Satana mu je odgovorio osmehom, pokazujući dva reda žutih zuba, kao gladni vuk. – Cenim da te poznaje, Tam.

– Možda – promrsio je konjokradica i vešto okrenuo kolt oko srednjeg prsta. – No, on će me vrlo brzo zaboraviti, ako odmah ne ode odavde.

– Poći ćeš sa mnom, Tam Kente – rekao je šerif odlučno.

Satana je prasnuo u grohotan smeh, tako da se sve orilo. Taj smeh neodoljivo je podsećao na zavijanje vuka u noći punoj mesečine. Odjednom je prestao da se smeje, a lice mu se smračilo.

– Gledaj da se odmakneš što dalje, policijsko pseto – vikao je na šerifa. – U Taksonu si odigrao svoje! – U salunu je bilo nekoliko ljudi, građana Taksona. Nisu pomogli svom šerifu. Kao sitna divljač, sateran u klopku, sabili su se oko gornjeg kraja šanka.

Džon Holidej se trčeći vratio u svoju sobu, uzeo svoje koltove i držao niklovan revolver spreman u ruci, ali, nije ništa preduzimao. Čekao je. Još uvek nije imao određenog povoda da priskoči šerifu u pomoć. Šta ga se uostalom sve ovo tiče? Zar nije imao jakih razloga da se drži po

strani i ne meša u čarke i puškaranja. I razbojnik, Viktorio Satana je izvukao kolt iz opasača. Stajao je na dva koraka ispred šerifa. – Gubi se! – siktao je kroz zube, uperivši cev na grudi čuvara zakona. Bradli je bio potpuno svestan opasnosti u kojoj se nalazi. Ovde nipošto nije bila u pitanju prazna pretnja ili blef. Naprotiv, radilo se o njegovom životu i miru koji je s mukom održao u Taksonu. Međutim, Bradli nije bio čovek koji tako lako odustaje, niti polaže oružje. Uostalom, ovo i nije bio prvi kolt uperen na njegove grudi. Često se nalazio u takvim situacijama. – Neću da se gubim odavde – uzvratio je mirno. – Krenuću tek onda kada Tam Kent bude pošao sa mnom i...

Prvi pucanj zagrmio je salunom. Oglasio se Satanin kolt i prekinuo šerifa u pola rečenice. Usijano olovo se zarilo u potpeticu Bradlijeve čizme. – Nateraj ga da poskakuje, gazda – rekao je Nik Prad i potegao svoj revolver. Svi su počeli da pucaju. Bila je to žestoka, opasna šala, koju su razbojnici sada činili sa čuvarem zakona. Pucnji su grmeli, praštali, a lokal je bio ispunjen oblakom barutnog dima. Hoze Alvarez se sakrio iza šanka. Doista su naterali šerifa iz Taksona da igra i poskakuje. Stari Bradli se povlačio unazad, skaćući i pokušavajući da izbegne usijano olovo. Međutim, Satana je bio izuzetno dobar strelac, čak neverovatan. Olovo iz njegovog kolta paralo je Bradlijeve čizme. Dok Holidej je sve vreme napregnuto posmatrao ovu surovu igru. Tek kada je metak ispaljen iz revolvera

razbojnika Virdžina Hovtera, ostavio krvavi trag, širok ožiljak na obrazu čuvara zakona, kockarevi revolveri izleteše iz futrola. Oba kolta su istovremeno počela da bljuju vatru. Vodi razbojnika je izleteo revolver iz ruke. Izbacio ga je Holidejev metak. Odmah zatim su Prad i Hovter kriknuli. I jednom i drugom su zglobovi na desnoj ruci bili krvavi. Alan Totkem se samo sručio kao lutka od slame, bez reči, bez jauka, bez uzdaha. Pao je na pod kao kamen koji se sa obronka survao u dolinu. Posle toga je u salunu „Kruz” u Taksonu, zavladala tišina. Nju je prekinuo zveket razbijene čaše. Još niko nije video čoveka koji je stajao gore na vrhu stepenica. Još nisu znali odakle su meci došli, meci koji su šerifa spasili iz paklene situacije. Satana je bio prvi koji je pogledao nagore. Isto tako, prvi je shvatio ko može biti čovek na vrhu stepenica.

– Dok Holidej! – uzviknuo je gnevno. Lice mu je bilo izobličeno od besa. Pogledao je svoj kolt koji se nalazio dve jarde iza njega na podu. – Ostavi tu pucaljku gde je, amigo! – Džordžijančev glas odjeknuo je salunom kao zveket stakla koje se razbija u stotine komada, udarivši o kamen. Sada su svi videli visokog, vitkog čoveka, koji je upravo silazio niz stepenice. Svi su isto tako videli i dva niklovana revolvera u njegovim rukama. Oružje, koje je držao, kao da je bilo sastavni deo njegovih šaka. Viktorio Satana lagano je podigao glavu. Gledao je Džordžijanca kao što divlja zver gleda žrtvu. – Imaš Alana Totkema

na savesti, Dok Holideje. To ćeš iskajati, obećavam ti...

– Podignite ga i odvedite lekaru – uzvratilo je Dok mirno.

– On nije mrtav. – U tom trenutku se Alan Totkem sam uspravio. Otresao je glavu kao pseto, koje je upalo u pojilo s vodom. Desnom se rukom mašio za okrvavljeno rame. Pogodak ga je bacio na tlo i pri padu je potiljkom udario u ivicu šanka obloženu metalom. Tako je izgubio svest. Samo što je stao na noge, odmah je podigao kolt koji mu se nalazio u ruci. Bez razmišljanja, uperio je cev u Džordžijanaca. Dok Holidej je u međuvremenu sišao niz stepenice i stupio u lokal. Revolver iz leve ruke vratio je u futrolu, a drugi je zadržao u ruci. – Bacaj tu pucaljku, burazeru – rekao je suvo i bez straha pošao prema razbojniku.

– Stoj gde si, inače ću te izbaciti iz čizama! – vikao je Totkem.

– Odustaćeš od toga, amigo – zaključio je Holidej i nastavio dalje prema razbojniku. Zaustavio se tek jardu ispred njega. – Bacaj taj kolt da ga ne bih ja izbacivao iz tvoje ruke. – Ove reči za Totkema su bile isto što i udarac bičem po licu. – Videćemo šta ćeš uspeti da učiniš – brecnuo se razbojnik držeći još uvek upereno oružje. U magnovenju, sasvim neočekivano, Džordžijanac je podigao nogu i pogodio razbojnika u zglob ruke u kojoj je držao kolt. Revolver je izleteo i posle višestrukog salta preko šanka, našao se u polici sa čašama. Ogledalo iza šanka razbilo se u paramparčad. Posle pucnjave, salun je bio ispunjen zveketom razbi-

jenog stakla. Iza šanka čuo se glas krčmara. – Ta šala staje četrdeset dolara! – Tek sada je šerif stupio u akciju. Nije obraćao više pažnju na ranjeni obraz koji je krvario, potegao je kolt i skočio iza Satane. – Reci svojim ljudima da prestanu!

Vođa razbojnika nije ispuštao iz vida Džordžijanaca. Odgovorio je čuvaru zakona preko ramena. – Zaveži gubicu, policijsko pseto, da ti je ja ne bih zatvorio. – Vitorio Satana je bez kolta još uvek bolji nego deset tipova kakav si ti. Ova igra više nije tvoja stvar, gubi se!

Šerifu Bradliju se gotovo digla kosa na glavi kada je čuo kako se razbojnik zove. – Satana! U fioci pisaćeg stola šerifa iz Takson, ležale su četiri poternice za ovim razbojnikom. Baš je morao da se pojavi u njegovom gradu! – Ti ovde nemaš šta da naređuješ, razbojniče. Otići ću onda... – Ovaj odgovor čuvar zakona umalo nije platio životom. Jednooki zločinac se naglo okrenuo, ne obraćajući pažnju na revolver koji mu je bio preteći upravljen u grudi. Zamahnuo je pesnicom i pogodio šerifa po ustima. Udarac nije bio ništa slabiji od udarca konjskog kopita. Bradli se zateturio unazad. Pokušao je da se pridrži za šank, ali mu to nije uspelo. Tresnuo je o pod. Još u padu je pucao. Vođa bande je podigao ruke u vazduh kao davljenik, sa usana mu se oteo krik koji je ličio na urlik ranjene zveri. Posrćući, načinio je poluokret i tupo zurio u Džordžijanaca. – I ovo ide na tvoj račun, Holideje! Obračunaćemo se krvlju, budi uveren. – Poslednje reči je

promrsio gotovo nerazumljivo, a onda se srušio na zemlju. Kockar je posmatrao razbojnikovo lice i video kako iz njega nestaje boja.

– Nije trebalo da to činite, šerife – rekao je tiho.

– Šta nije trebalo da činim? – Bradlijev glas bio je srdit. Još uvek je sedeo na podu i opipavao rukom rasečenu usnu. – Trebalo je možda da dozvolim da me ustreliti?

– Ne, to nikako – odgovorio mu je Holidej i kleknuo kraj ranjenog razbojnika. Otvorio mu je košulju i video ranu ispod ramena. – Samo nekoliko inča niže i...

– I u Arizoni bi bio jedan razbojnik manje – dopunio je šerif Holideja. Hoze Alvarez promolio je oprezno glavu iza šanka. Prvo je odmerio ranjenog razbojnika, a onda ljutito upravio pogled na Džordžijanca. – Đavolska stvar. Očekivao sam da će mi vaša poseta doneti bolje poslove, Dok. – Kockar se suvo nasmeja.

– Ne treba se nikada prerano radovati, krčmaru. Ima mnogo stvari koje izgledaju sasvim drugačije kada se malo bolje osmotre.

Meksikanac nije bio dovoljno bistar da shvati opasku. Natočio je čašu viskija i ispio je naiskap. Sav njegov gnev bio je sada upravljen na čuvara zakona. – Suviše si star za grad kakav je Takson, Bradli. Pričama nas ne možeš sačuvati od revolveraša! Ti to nazivaš mirom? Mirom koji si nam obećao, zar ne?

– Da, obećao sam vam to za četrdeset

dolara mesečno – odgovorio je šerif gorko.

– Možda bi bilo bolje da odmah dovedete lekara – primetio je Džordžijanac i uputio se pored krčmara prema stepenicama, koje su vodile na sprat. – Donesite mi gore u sobu flašu brendija, krčmaru. Ne prija mi da pijem za vašim šankom.

*

Bio je usamljenik kao prerijski vuk. Zvao se Danki Klejton. Da li mu je to bilo pravo ime ili ne, to niko nije znao. U svakom slučaju upravo pod tim imenom, pravim ili lažnim, bio je poznat i ujedno ozloglašen, ništa manje od razbojnika Victoria Satane. Došao je s juga, iz Nogalesa, sa granice Meksika.

Danki Klejton nije ništa čuo o puškaranju u Taksonu. Uostalom, i kako bi mogao, kada je već mesecima bio sakriven u planinama, nedaleko od granice. Za petama mu je bio čuvar zakona iz El Paso del Norte. Tamo je Klejton opljačkao Teksašku banku. Tom prilikom je jedan čovek izgubio život, Ed Fišer, star šezdeset godina. Bio je blagajnik u banci. Razbojnik je uzeo dve hiljade dolara. Tim novcem hteo je Danki Klejton da u Arizoni, i to baš u Taksonu, otvori trgovinu. Klejton je pripadao onoj vrsti ljudi kojoj je veoma teško odrediti godine. Bio je visok i mršav, uzanog lica i sitnih prodornih očiju. Nosio je pohabano kožno odelo, a nad desnim bedrom mu se ljuljao težak vojnički revolver. Za njega bi se moglo reći da je revolveraš najgore vrste koji se ika-

da pojavio u južnim državama. Noć je bila tamna, bez mesečine, samo su zvezde bacale svoju mutnu svetlost na glavnu ulicu. Jahač je umorno visio u sedlu, kada je u daljini severno od brežuljaka ugledao svetlost Taksona. Petrolejke, čija svetlost je prodirala kroz prozore, ličile su mu na žućkastocrvene sitne mrlje. Nalazio se četiri milje iza San Ksavier del Baka, kada je ugledao svetlost u daljini. Upravo u tom trenutku čuo je iza sebe topot kopita.

Hal Tarner je izašao iz lekareve kuće u gradiću Tubak. Lice mu je bilo oblepljeno flasterom. Tarner je odlučio da se još te noći vrati u Takson. Morao je nazad. Šta bi u protivnom o njemu mislili u gradu? Već nedelju dana mu je radnja zatvorena i niko nije znao gde se nalazi. Mrak se spustio na zemlju još pre jednog sata. Hal Tarner se namerno nije žurio. Nije želeo da bude viđen kada se vrati u grad. Četiri milje iza San Ksavier del Baka čuo je ispred sebe topot konjskih kopita. Jahač se nalazio ispred njega sto jardi. Tarner je zaustavio konja. Napregnuto je osluškivao u noć. I jahač ispred njega mora da je čuo topot kopita. Odjednom, na drumu za Takson sve je postalo mirno. I jedan i drugi su napregnuto osluškivali: Hal Tarner i Danki Klejton. Ova dva razbojnika su se već godinama poznavala. U početku su bili neprijatelji. Klejton je imao svoju bandu u Apač planinama, odakle je sa ljudima polazio u Ljano Estakado i tamo harao. Hal Tarner je sebi našao skrovište u brdima Organos, zapadno od pustinje. Ponekad

se ipak događalo da se sretnu. Tako su i postali neprijatelji. Otimali su se o plen kao gladni šakali. Ipak, došao je dan kada su se udružili i postali partneri. Među njima je bio i Kes Kraven. Zajednički posao obavljali su ne naročito dugo. Kraven i Tarner su se priključili bandi i ostali u njoj dve godine. Onda je došao kobni kišni dan u decembru 1870. Bilo je to u Fort Devisu. Teksaški rendžeri su odlučno i neumoljivo razbili bande razbojnika. Samo je nekolicina zločinaca izvukla žive glave iz borbe na Tojah potoku. Od tog dana se Tarner i Klejton više nisu videli. Hal Tarner je sjahao s konja, odveo ga iza jednog kaktusa i oprezno motrio na drum. Danki Klejton je još uvek bio u sedlu, tako da se lakše mogao razaznati, iako je noć bila bez mesečine. Tek kada je čuo da se neko šunja kroz suvu bufalo travu na ivici drumu, vešto je skočio s konja. Sada mu je telo životinje služilo kao zaklon. Klejton je bio hladnokrvan čovek kojem ljudski život ništa nije značio. Pucao je odmah bez oklevanja. Glasan povik bio je odgovor na pucanj. – Prokletstvo! Čemu ta budalaština? Nemoj pucati u mraku na mime ljude. Ti bar znaš da ima metaka koji mogu da pogode. – Danki Klejton je odmah poznao Tarnerov glas. – Grom i pakao, ako se ne varam, to si ti, Hale?

Tarner je takođe bio iznenađen, jer je poznao glas svog nekadašnjeg partnera. – Kakav susret posle toliko vremena, Danki! Budi srećan što mi nisi izbušio rupu na koži.

Klejton se glasno smejao. – Sve u sve-

mu, šta ovde tražiš. Izašao je iz zaklona i pošao u susret Tarneru ispružene ruke.

– U čast ovog našeg ponovnog susreta večeras ćemo nešto popiti. Verovatno si i ti krenuo u Takson – rekao je Tarner.

Vinuli su se u sedla i zajedno krenuli. Uz put je Klejton saznao od svog prijatelja šta se sve u Taksonu u protekloj sedmici dogodilo, a Hal je svom prijatelju poverio i ubistvo koje je učinio nad Indijancem.

*

Poslednja dva čoveka dolazila su sa severa. Džoni Hilton i Klej Bond. I oni su istog dana jahali bez odmora. Bili su iscrpljeni posle neprekidnog jahanja kroz užarenu suvu stepu. Njih dvojica su bili poslednji gosti koji su te večeri ušli u salun „Kruz”. Pokriveni debelim slojem prašine, umorni i žedni, stali su uz dugački šank. Hoze Alvarez je upravo točio piće Tarneru i Klejtonu. Na drvenoj površini šanka videle su se tamne mrlje, nemi svedoci borbe koja se vodila pre nekoliko sati u salunu. – Dobro veče, gospodo! – pozdravio je Meksikanac svoja dva nova gosta, ne preterano oduševljeno. U glasu mu se osećala napetost posle nemilih događaja. Osim toga, napetost je još uvek lebdela u vazduhu. Iako je Meksikanac u početku bio oduševljen korenitim promenama u Taksonu i izlaženjem iz učmalosti, večerašnje puškaranje je čak i za njegov ukus bilo i suviše žestoko. Uostalom, mnogo štošta se poslednjih dana dogodilo. Kas Kraven je ležao na mesnom groblju, nedaleko od obale reke. Alan Totkem i

Vitorio Satana su se nalazili u ćelijama šerifske kancelarije ozbiljno ranjeni. Preko, za stolom kraj prozora sedeli su sumornih lica Nik Prad i Virdžin Hovter. Obojica su imali zavoje na rukama. Njih šerif Bradli nije uhapsio. Istini za volju, imao je razloga i prava da ih liši slobode. Međutim, imao je samo dve ćelije u svom zatvoru. U jednoj ćeliji ležala su dva ranjenika, a u drugoj se nalazio Tam Kent, konjokradica. Uprkos tome, Takson se nije mogao požaliti na žabokrečinu i nedostatak razbojnika. Upravo sada, u ponoć, u salunu „Kruz” stekla su se četiri čoveka. Neuhvatljive niti sudbine dovele su ih u ovaj grad Arizone. Hal Tarner je zamišljeno vrteo čašu u rukama, zaboravljajući da pije. Pogled mu je bio prikovat za lice Džonija Hiltona. Činilo mu se da je negde nekada video tog čoveka. Tada mu je odjednom proletelo kroz glavu da čovek s tim bledim uzanim licem neverovatno liči na Glena Hiltona. Upravo u tom trenutku, brat ubijenog poglavice, upitao je krčmara, ne sluteći ništa. – Poznajete li izvesnog Glena Hiltona, krčmaru? Koliko mi je poznato, živi u misliji, nedaleko od grada.

Alvarez se ujede za usnu. Neko vreme je ispitivački posmatrao Hiltona. – Zbog čega pitate? Jeste li ga poznavali?

– Da, to je moj brat!

Hal Tarner je prebledeo i progutao pljuvačku. Za to vreme je krčmar nervozno dobio prstima po šanku. – Tako dakle, on je bio vaš brat? – Rekao je ne nalazeći snage da pogleda Hiltona u oči. Ne znajući kako da se izvuče iz ove neu-

godne situacije, Alvarez se obratio Tarneru, jer je on bio jedini gost kojeg je poznavao. – Ti si, naravno, poznavao Glenu Hiltona.

Razbojnik je nakrenuo čašu s viskijem i počeo tobože da kašlje da bi dobio na vremenu. Proklinjao je trenutak kada se vratio u ovaj grad. Ovo nikako ne može da bude slučajnost. Prvo Holidej, a onda Hiltonov brat. Osećao je kako mu tlo izmiče ispod nogu.

Džoni Hilton, pun očekivanja posmatrao je Tarnerovo povređeno lice. Pošto ovaj ništa nije govorio, mladi čovek se opet obratio krčmaru. – Šta to treba da znači: „Ti si ga poznavao?” Zar Glen više nije ovde?

Klej Bond, prijatelj mladog Džonija Hiltona odmah je sve shvatio. Uostalom, odgovor na pitanje pročitao je na krčmarovom licu. – Govorite već jednom ljudi – rekao je tiho. – Šta se dogodilo? Prevalili smo nekoliko stotina milja da bismo videli Glenu Hiltona.

U tom trenutku, Hal Tarner je bacio dolar na šank i dao Klejtonu očima. – Mislim da si umoran. Trebalo bi da krenemo. – Klejton naravno nije imao pojma o čemu se radi, ali, naslutio je da nešto nije u redu. – Hajdemo – rekao je i odvojio se od šanka.

– Samo trenutak, mister! – zadržao ga je Klej Bond. – Želeli bismo da dobijemo odgovor na naše pitanje.

– Tako dakle? Voleli biste da dobijete odgovor? – breknuo se Klejton. – Koliko da znate, ja nisam biro za obaveštavanje.

– On i ne može ništa da zna o toj

prokletoj stvari – umešao se Alvarez. – Ovog čoveka nikada još nisam video u gradu. Konačno, ima već pune dve godine da je Glen Hilton... – On je mrtav – rekao je skoro šapatom.

– Mrtav? – ponovila su oba prijatelja uglas.

– Da, mrtav – potvrdio je Meksikanac gledajući za Tarnerom koji je hitro sa strancem napustio salun. Džoni Hilton bio je sada još bleđi. – Dakle, već je dve godine mrtav – mrmljao je s nevericom. – Naša majka je bila u pravu.

Klej Bond je spustio ruku na rame svoga prijatelja. – Svi jednom moramo umreti – govorio je da uteši Džonija. – Ako je već dve godine mrtav, ne bismo mu mogli pomoći ni da smo ranije došli u Arizonu.

– Ja ništa ne shvatam – nastavio je Džoni, kao da nije čuo reči svog prijatelja. – Glen nikada nije bio bolestan. Kako je onda moguće da tek tako iznenada umre? – Podigao je glavu i pogledao krčmara u oči. – Zna li možda od čega je umro?

Alvarez je trljao kese ispod očiju mrmljajući. – Prokletstvo, baš je neprijatno pričati takve stvari. No, vi ćete to sigurno saznati ranije ili kasnije. Vaš brat je ubijen!

– Šta to govorite? – jeknuo je Hilton. – Moj brat Glen ubijen? To je prosto nemoguće. On nikada u životu nije imao neprijatelja. S njim niko jednostavno nije mogao da zapodene kavgu.

Krčmar je potvrdio. – Znam, mister, i

ja sam ga poznao, iako je samo nekoliko puta navratio kod mene.

– Ko je njegov ubica? – pitao je Klej Bond. – Indijanac?

– Niko od Indijanaca svakako nije. Oni su ga obožavali. Bio je njihov poglavica. Niko ne zna ko ga je ustrelio. Indijanci su ga jednog jutra našli u planinama sa dva metka u ledima. Uostalom, o svemu pitajte šerifa – rekao je na kraju krčmar. – Možda vam on može više ispričati. Siguran sam da je Bradli u svojoj kancelariji. Isto tako, uveren sam da je budan, jer je danas kod njega izuzetna gužva.

– To može da prička i do sutra – rekao je Klej Bond svom mladom prijatelju.

– Ne, hoću sada odmah sve da saznam! – rekao je Džoni odlučno. – Sačekaj me ovde, Klej, idem da vidim da li je šerif još uvek budan.

*

Klejton i Tarner su stajali iza jednog stuba na deset jardi od ulaza u salun „Kruz”.

– To što smeraš, Hale, čista je ludost – šaputao je Danki Klejton.

– Nije ludost – uzvratio je Tarner žustro. – On uopšte ne sme da dođe na pomisao da jaše u San Ksavier del Bak. Ti ne znaš te vraške crvenokošce. Taj momak je konačno Glenov brat. – Pre toga je Tarner svom nekadašnjem partneru ispričao o rudniku srebra. Naravno, dobro se čuvao da ne oda mesto gde se ovaj izvor bogatstva nalazi. Klejton to uostalom nikada ne bi ni trebalo da zna. Međutim, u ovom trenutku stvari su stajale tako da mu je partner kakav je

Danki, bio vraški potreban. Kasnije će svakako naći priliku da ga ukloni ako treba. U ovom pogledu Hal Tarner nije baš mnogo patio od griže savesti. – Ustrelićemo ga kada bude izašao iz saluna – predložio je Tarner.

– Šta ako ne izađe?

– Izaći će, budi siguran. Hoze Alvarez ima samo jednu sobu, a u njoj stanuje Dok Holidej.

– Ko kaže da stanuje? – pitao je Klejton tako glasno da se zaorilo.

– Ne urlaj tako! – opomenuo ga je Tarner. – Da, Dok Holidej je u Taksonu. – Hal Tarner je obavestio svog partnera o svojim pretpostavkama i sumnjama i o tome da su se naknadno pokazale osnovanim. – Njemu ćemo sve natovariti na vrat. Moja kuća je koso preko puta. Kada budemo likvidirali Hiltona, vrtićemo se u salun. Ko će moći da porekne da su meci ispaljeni sa prozora Holidejeve sobe? Mi smo to jednostavno videli i zaklećemo se da je to istina. – Danki Klejton nije bio baš oduševljen ovim poduhvatom. – Prokletstvo, to je žestoka stvar! Sa Dokom Holidejem se nije šaliti.

*

Gore u jednoj sobi saluna „Kruz” iako je ponoć odmakla, gost nije spavao. Prozor na njegovoj sobi bio je širom otvoren. Dok Holidej je stajao, gledajući preko niskih krovova kuća u pravcu zvezdanog neba na jugu. Čuo je dvojicu kako razgovaraju na ulici, ali nije mogao da razume nijednu reč. Ipak, naslutio je da tu negde dole, u mraku, vreba opasnost. Posle užasnog puškanja u salunu, ču-

veni kockar je odlučio da napusti Takson. Ni ovde mu niko nije zahvalio što je mesnom čuvaru zakona spasao život. Nijednom građaninu to više nije bilo u glavi. Od svega su zapamtili samo jedno, a to je da Dok Holidej ima brzu ruku. Bojali su ga se. Svima je bez razlike bilo draže da on napusti grad. Dok Holidej je upravo pripalio cigaretu, kada je čuo da se vrata na salunu otvaraju. Džoni Hilton je stajao na pločniku, trudeći se da malo navikne na mrak koji je bio napolju. Džordžijanac se nagnuo preko ivice prozora, ni sam ne znajući zbog čega to čini. Tek, instinkt ga nikada nije prevario, pa tako ni ovog puta. Plavičastocrvena vatra iz oružja, za delić sekunde, osvetlila je ulicu. Meci su zazviždali, a odmah zatim se razlegao krik. Jedan čovek je kriknuo, smrtno pogođen. Posle toga je nekoliko minuta vladala grobna tišina. Građani su se trgli iz sna. Šerif Bradli je sedeo u svojoj kancelariji za pisačim stolom, kada su pucnji odjeknuli. Seda glava mu je klonula kao da je sam pogođen smrtno. U salunu „Kruz” ljudi su se okamenili od užasa. Klej Bond je piljio u krčmara, ne shvatajući ništa. Čaša koju je upravo držao u ruci pala mu je s treskom na šank. – To nije moguće! – uzviknuo je. – To jednostavno ne može biti istina! – Istrčao je na ulicu.

Krila na vratima saluna su se zatim naglo otvorila. Klej Bond je nosio na rukama svog prijatelja. – Dovedite odmah lekara! – doviknuo je prema šanku, a onda je spustio Hiltona na jedan od obližnjih stolova. Krčmar je mlatarao

rukama bespomoćno, ne znajući šta da počne. Za trenutak je izgledalo da je izgubio razum. – Lekara? – rekao je. – Pa, mi već pune dve godine nemamo ovde u Taksonu krpča kostiju. Dugo vremena se ovde nije pucalo, pa se posao nije isplatio. Odjednom je prekinuo kao da se nečega setio. – Samo trenutak, mi imamo lekara. Doka Holideja! – Pogledao je prema stepenicama koje su vodile na sprat i ugledao Doka. On je upravo silazio. Klej Bond ga je posmatrao. Nije mu, bez obzira na uzbuđenje, promaklo da ovaj stranac neverovatno liči na Džonija Hiltona. Ne rekavši ni reč i ništa ne pitajući, Holidej je prišao stolu na kojem je ležao teško ranjeni čovek. Džoni Hilton bio je izgubljen, i niko više nije mogao da mu pomogne. Dok je to ustanovio posle jedne sekunde. Smrt je već stavila pečat na njegovo lice. – To je Džoni Hilton – rekao je Holidej šapatom.

Klej Bond je stajao uz njega. – Pomozite mu, Dok – rekao je žustro.

– Njemu više niko ne može pomoći.

Bond je grčevito stezao ruku svoga prijatelja, a na licu su mu se ogledali očajanje i gnev u isto vreme. – Neću ovaj grad napustiti sve dok ne budem našao ubicu.

– Jeste li vi došli ovamo sa Džonijem Hiltonom? – pitao je Džordžijanac.

Klej Bond je podigao pogled u kojem se sada ogledalo podozrenje. – Odakle mu znate ime:

Slavni kockar je izvukao iz džepa fotografiju i pružio Kleju. – Evo, odakle znam. – U tom trenutku je u salun ušao

šerif. Zastao je na vratima pogleda uperenog u sto na kojem je ležao samrtnik. – Ko je ovo? – pitao je.

Klej Bond se okrenuo. – Divan grad, šerife, vaš Takson – rekao je gorko. Bradli je prišao Džordžijancu. – Jeste li i ovoga ustrelili? – Nije uspeo više ništa da kaže, jer je zanemio pod ledenim pogledom kockarevih očiju. Holidej nije odgovorio. Za to ne bi ni imao prilike čak i da je hteo. Hal Tarner i Danki Klejton su ušli u lokal. – Prokletstvo, u ovom gradu čovek nije više siguran za svoj život! – viknuo je Tarner još sa vrata.

– Šta znači grad? – dodao je Klejton duvajući u isti rog. – Ovo meni pre liči na razbojničko gnezdo.

U tom trenutku je Džoni Hilton izdahnuo. Glava mu je klonula u stranu. – On je mrtav, šerife – rekao je Holidej i prišao šanku.

– Mrtav? – pitao je krčmar uplašeno. – Zar mu ne možete pomoći? – Slavni kockar se gorko osmehnuo. – Kako mogu da pomognem mrtvacu?

– On ga je i ustrelio – rekao je Tarner. – Nas dvojica smo to videli.

Bradli se okrenuo. – Ko kažete da je pucao?

– Dok Holidej – ponovio je drsko Tarner. – Da, onaj čovek koji stoji uz šank – potvrdio je Danki Klejton.

Šerif je zabacio palcem šešir na potiljak. Sada mu se video zavoj. – Odakle poznajete tog čoveka, stranče? – Iz šerifovog glasa izbijala je sumnja. – Ako se ne varam, do sada vas još nikada nisam video u gradu.

– Ali, ja poznajem Doka Holideja – pokušavao je da uveri prisutne revolveraš Klejton.

– Odakle? – pitao je kockar i hladno odmerio razbojnika.

– Negde sam ga već video, mister – odgovorio je Danki Klejton obraćajući se šerifu.

– Gde to, hoću da znam. – Dok Holidej nije odustajao. On je bio odličan poznavalac ljudi. Mogao je po licu, posle jednog minuta da otkrije s kojom vrstom ljudi ima posla. Da je ovaj čovek razbojnik, bilo mu je odmah jasno. Osim toga, kockar je imao odlično pamćenje i znao je dobro da ovo lice nikada ranije nije video. Klejton je žmirnuo. Napregnuto je razmišljao. Šta da odgovori na ovo pitanje? Do sada je često slušao o Doku Holideju, ali, s njim se još nikada nije srco. U pomoć mu je priskočio Hal Tarner. – Bilo je to u Dalasu, onda kada je ustrelio Gonzalesa.

– Moguće – prihvatio je Holidej međutim, u hotelu „Brand” bilo je svetlo.

– Šta time hoćete da kažete? – pitao je čuvar zakona. – Hoću da kažem da je sada u glavnoj ulici Taksona mračno kao u rogu. – Prvi koji je shvatio Holidejevu opasku, bio je Hoze Alvarez, lukavi krčmar. – Vi ga uopšte niste mogli prepoznati. On je upravo sišao iz svoje sobe. – Hal Tarner je prostrelio krčmara pogledom. – On je pucao sa prozora svoje sobe, a ti imaš samo tu jednu sobu, Hoze. Prozor gleda na glavnu ulicu. Sa tog prozora su meci ispaljeni.

– To ćete morati da ponovite pred sudijom i da se zakunete – saopštio je šerif. Dva razbojnika se za trenutak pogledaše. – I hoćemo – promrsio je Tarner.

– Sada mi je zaista dosta – rekao je Holidej odsečno.

– I meni takođe – rekao je šerif i izvukao kolt. – Svi ćete poći sa mnom. Vi stranče, vi Hal Tarnere i vi, Dok Holideje. Neka se sutra sudija nosi sa vama.

Danki Klejton je prebledeo. Mislio je na Eda Fišera, starog bankara iz Teksaške banke. Setio se dolara koje je već to ušio u postavu svog kožnog kaputa. Prema tome, sve drugo mu je potrebno, samo ne sudija. Kamo sreće da se uopšte nije upustio u tu vrašku stvar. Rudnik srebra u Čirikahua planinama, može lako da se pretvori u vešala.

Hala Tarnera su mučile iste misli. S ovakvim ishodom nije računao. Nije mogao da zna da ga je šerif Bradli prozreo. Čuvar zakona bio je gotovo potpuno siguran da Dok Holidej s ovim ubistvom nema ništa. Međutim, o tome nije mogao da odlučuje, jer je to pravo pripadalo samo sudiji. Tarner i stranac su optužili Džordžijanca da je ustrelio čoveka. Ako ova dvojica budu podigla ruku na zakletvu, Dok Holidej je izgubljen. Nijedan sudija na Zapadu, nijedan šerif, ne mogu ništa protiv toga.

Red Hanter, sluga nedavno ubijenog Kasa Kravena, vlasnika konjušnice, upravo je ušao u salun. Zastao je kada je video da je šerif uperio kolt u dvojicu za šankom. – Krajnje je vreme da ovoga uhapsite, šerife. – Pri tom je ispružio

svoju ogrubelu ruku prema Tarnaru. Za trenutak je zavladała tišina, a onda je štal-ski momak nastavio. – Počinje da biva interesantno.

Hal Tarner je prebledeo, njegovo ranjeno lice dobilo je boju kreča. Svest o neposrednoj opasnosti, izbezumila ga je. – Kako si se usudio da me nazoveš lupčom? – prosiktao je Tarner.

– Jer su ova dvojica ustrelila jednog čoveka na ulici.

Šerif je još uvek držao uperen kolt. – Kako možete tako nešto da tvrdite, Hantere?

– Mogu, jer sam video.

– Šta si to video? – umešao se Danki Klejton, spuštajući lagano ruku prema drški kolta. Samo jedan čovek je prime-tio ovaj pokret. Dok Holidej! Bio je naslonjen leđima na šank i obe ruke je stavio u džepove. Oštro je motrio na Klejtona ispod poluspuštenih kapaka. Red Hanter nije nosio oružje. Nikada u svom životu nije posedovao kolt. – Stajao sam na manje od pet jardi rastojanja iza vas u mraku, dok ste razgovarali. – Za dlaku je ovim rečima štalski momak sebi izrekao smrtnu presudu.

Hal Tarner i Danki Klejton su potegli istovremeno. Zastali su u pola pokreta, jer ih je glas Doka Holideja iza njihovih leđa prikovao. – Što tako žurno, gospo-do? Pustite ga da ispriča do kraja, pre nego što ga napunite olovom. – Tarner je okrenuo glavu. Preko ramena je uspeo da vidi kako u kockarevim rukama svetlucaju koltovi. – Bacite oružje! – naredio im je Dok Holidej odlučno. Klejton se

munjevito okrenuo. Položio je sve na poslednju kartu. Već mesecima se prikri-
vao u planinama, gde je bio gladan i
žedan, da bi sada mogao na miru da živi
od svoga plena. Prvi metak iz njegovog
kolta pogodio je Reda Hantera u levu
stranu vrata. Drugi metak trebalo je da
pogodi kockara, međutim, kockar izne-
nada više nije stajao za šankom. Ležao je
na podu, a metak se zario u drveni šank.
Sada se sve odigravalo neverovatnom
brzinom. Klejton je trčao prema vratima,
a Hal Tarner za njim. Džordžijanac nije
pucao, iako je mogao obojicu bez po-
muke da pogodi. Ovoga puta, međutim,
nije hteo da puca. Neka šerif sam vidi usi-
jano gvožđe iz vatre. Pre nego što je
Bradli uspeo da reaguje, dva razbojnika
su već bila na vratima. Čuvar zakona je
trčao za njima. Na ulici su odjeknuli
pucnji, a onda se čuo topot kopita dva
konja. Ubrzo zatim, Bradli se vratio u
salun. Lice mu je bilo sivo, kao i pra-
menovi kose koji su mu virili ispod šeši-
ra.

– Ovih smo se oslobodili – rekao je
Hoze Alvarez i natočio sebi viski. Šerif
ga je gnevno odmerio. Prišao je šanku i
pesnicom udario o drvo. – Hajde, daj i
meni jednu čašu – zatražio je od Al-
vareza.

Dok Holidej klekao je pored ranjenog
štalskog sluga i pogledao mu ranu. – Još
jednom si imao sreće, stari – zaključio je
tiho.

Da, Red Hanter je imao sreće. Ipak,
njegova rana je bila prilično teška, tako

da dve nedelje nije mogao da proslavi ni
reči.

*

Svanuo je novi dan. Južno sunce prži-
lo je zemlju. Jara je lebdela nad Tak-
sonom, a i nad San Ksavier dal Bakom. I
goli obronci planina na istoku bili su
obasjani nemilosrdnim suncem.

Dva čoveka u senci kamene gromade,
zaslepljeno su žmirkala. Hal Tarner i
Danki Klejton. – Ja ću da uhvatim maglu
– saopštio je Klejton žustro. – Uvalio si
me u kašu koju ne mogu da provarim. –
Tarner je ćutke pljunuo ispred čizama u
pesak. Lice mu je bilo crveno od žege. –
Za sve je kriv onaj prokleti Holidej. Ja ću
u svakom slučaju uhvatiti maglu tek on-
da kada mu pošaljem metak među rebra.

Klejton je navukao šešir do samih obr-
va i naslonio se leđima na stenu. –
Pokušaj bolje s leda, Hal – opominjao je
partnera. – Taj momak ima vraški brzu
ruku.

– Spređa ili pozadi, tek srediću ga!

– Šta ćeš onda činiti, Hal? – pitao je
Klejton radoznalo. – Tvoje srebro će po
svemu sudeći morati drugi da kopaju. –
Pošto ga je na to podsetio Klejton, Hal je
žestoko opsovao. Bio je gnevan. – Upra-
vo je sve bilo u najboljem redu, a onda se
sve ovo dogodilo. Ne znam... – Odjed-
nom je prekinuo u pola rečenice i pljes-
nuo se šakom po bedru. – Nešto mi je pa-
lo na pamet, Danki! Smem se kladiti da
ćeš ti ostati u Arizoni. Sto mu gromova,
kako se toga nisam ranije setio.

– Ne zateži mi živce nego govori.

– Potražićemo kupca za rudnik. – Dan-

ki Klejton se uspravio. – Na tu pomisao mogao sam i ja doći.

– Da, mogao si, ali nisi – cerio se Tarner trljajući ruke.

– Nemoj se preterano radovati, amigo! – upozoravao ga je Klejton. – Da prido-biješ kupca za svoj rudnik, morao bi nazad u Takson. Cenim da bi to bilo prilično nezdravo za tebe.

– Bilo kako bilo, moraću. Već dve godine sedim ovde i čekam taj dan. Zbog toga ne pomišljam tek tako da odustanem. – Neko vreme su obojica ćutala. Klejton je zavio cigaretu, stavio je među usne i jezikom premeštao s kraja na kraj usta. – Kome pripada zemlja na kojoj se nalazi rudnik? – pitao je konačno.

– Da nekome pripada, ne bih ga mogao prodati.

– Znači, to je državna zemlja?

– Moglo bi se tako reći. To je jedan klanac u planinama za koji da nije rudnika, niko ne bi dao ni probušeni cent.

– Da li si to područje na kojem se nalazi rudnik, uneo u knjige, pod svojim imenom? – raspitivao se Klejton.

– Ne, nisam lud. Dogod je Kas Kraven bio živ, nisam mogao.

– A sada to ne ide, jer bi te u Taksonu obesili kada bi samo nos promolio.

Hal Tarner je potvrdio. – Moramo u svakom slučaju naći budalu koja ima dosta novca.

– Ja znam takvog.

Tarner je počeo da korača gore-dole, razmišljajući o Klejtonovim rečima. – Ko je taj tip?

Revolveraš se cerio. – Prvo mi moraš reći koliko će meni pripasti.

Tarner je stajao tako da mu drugi razbojnik nije mogao videti lice. Tako nije primetio ciničan osmeh. – Polovinu partneru! – rekao je kratko. Klejton je za trenutak prikovao pogled za široka Tarnerova leđa. – Nije loše – zakikotao se. – Polovina je prava reč. – Šta ovom polovinom dobija, Klejtonu nije bilo jasno, to jest šta iza sebe krije obećanje. Nije se još rodio onaj kojem bi neki razbojnik dobrovoljno prepustio polovinu plena. Hal Tarner je nameravao da ga uvuče u posao, pridobije za pomoć, a onda, kada posao bude sklopljen, zbriše sa lica zemlje. Danki Klejton se u sebi smejao. Zaricao se da će svom tobožnjem prijatelju uspeti da pokvari posao. Sa svoje strane Tarner je zažalio što je tako brzo pleto ponudio polovinu novca. Znao je tačno da je time počinio veliku grešku. – Polovinu ćeš dobiti samo onda kada dovedeš tog čoveka i kada sklopimo posao – pokušavao je Tarner da se izvuče.

– Pa, to je prilično jasno, Hal. Ako ne pribavim mušteriju ne možeš ni prodati rudnik.

Tarner se okrenuo prema svom partneru i nestrpljivim pokretom ruke ga je prekinuo. – Pusti da ispričam do kraja, Danki. Postoji još jedan uslov da dobiješ polovinu. – Kakav uslov? – Moraš mi pomoći da likvidiram Doka Holideja. – Revolveraš se iznenađeno trže. – Ne mogu baš sasvim da shvatim zbog čega si do te

mere opsednut željom da ućutkaš baš Holideja?

– Nisam uopšte opsednut – uzvratio je Tarner. – No, on nas neće ostaviti na miru. Budi siguran. Došao je u Takson da osveti Glenu Hiltona. – Ta misao se duboko uvukla u zločinca, da je se više nije mogao osloboditi. Najzad je Danki Klejton pristao i na ovaj uslov. – Ol rajt, onda ćemo ga ustreliti. No, prvo da svršimo posao.

Tarner je podozrivo posmatrao uzano lice svog novog partnera. Nekako je previše brzo prihvatio uslov. Zbog toga je Tarner počeo da sluti da Klejton kuje neke mračne planove. Od tog trenutka, dva partnera su počela da vrebaju jedan drugog kao dva gladna prerijska vuka. – Govori konačno ko je taj čovek kojem hoćeš da prodaš rudnik?

Danki je prišao konju i pričvrstio sedlo. – Hajde – rekao je preko ramena. – Treba da jašimo.

– Kuda?

– U Fort Grant.

– Kako se zove taj čovek?

– Dan Barko.

*

Kopita rasnog vranog ždrepcu dobivala su po daskama rampe za istovar. Životinja je razdragano rzala, prepoznavši glas svog gospodara. Gotovo sedam stotina milja, konj je proveo u usijanom teretnom vagonu železnice. Dok Holidej je pomilovao vranca po belim toplim nozdrvama. – Dobro je što si ovde, prijatelju – rekao je tiho plemenitoj životinji i prihvatio je za povodac.

Železničar je pohitao za njim. Nosio je preko ramena crno kožno sedlo. – Hej mister, je li to vaš konj? – doviknuo je za Džordžijancem. Kockar se okrenuo. – Da, to je moj konj.

Železničar je obrisao prašnjavo lice govoreći: – Prokleta zver, taj indijanski ždrebac – gledao je rasnog konja gnevno. Holidej je bez reči prihvatio sedlo i spustio ga na Migova leđa. Konj je poigravao na prednjim nogama od nestrpljenja da potrči posle dugog putovanja. Holidej je izvukao novčanicu iz džepa, zavio ju je kao cigaretu i pružio železničaru. – Uzmi ovo, amigo, to je za prokletu zver. – Pričvrstio je sedlo i u jednom skoku se vinuo na Migova leđa. Dodirnuo je s dva prsta obod šešira i već hteo da pusti nervoznu životinju da trči. Tada je iza sebe čuo glas. – Helo, Dok! – Holidej se okrenuo i u sedlu ugledao Kleja Bonda, prijatelja ubijenog Džonija Hiltona. – Šta se dogodilo? – pitao je Dok. Traper se obema rukama podbočio o vrh sedla. Potrajalo je nekoliko minuta pre nego što je odgovorio na Dokovo pitanje. – Nisam znao da imate konja, Dok. – Bondovo lice je bilo bezbojno i sivo. – Ono sinoć bilo je vraški gusto i žestoko – govorio je češući bradu. – Mislim da treba da vam zahvalim!

– Ne znam na čemu?

– Znao dobro, mister Holideje. Da vas nije bilo, ja danas ne bih bio u sedlu.

– Nije baš tako mister...

– Zovem se Klej Bond.

Džordžijanca nisu mogli da zavaraju grube crte lica ovog čoveka. Odmah je

zapazio da ima dobroćudne, bistre oči. – Šta ste vas dvojica tražili u Taksonu?

– Džonijevog brata Glena.

– Sada su oba Hiltona mrtva. Šta vi još tražite u gradu?

Bond je razvukao usne. – Vi zaista na neobičan način postavljate pitanja, Dok Holideje. – Džordžijanac je bez žurbe izvukao cigaretu iz džepa i kresnuo palidrvce o ivicu sedla. Držao je nekoliko trenutaka plamen, a onda pripalio cigaretu. Tek pošto je odbio nekoliko dimova, rekao je. – Možda bi bilo bolje, mister Bond, da se vratite tamo odakle ste došli.

Klej je priterao svog konja uz Dokovog. – Šta ste i koliko znali o Glenu i Džoniju Hiltonu?

– Nikada u svom životu nisam čuo imena braće Hilton sve dok nisam stigao u Takson. Vašeg prijatelja Džonija sam prošle noći prvi put video.

– U gradu se priča drugačije.

– Vi bar ne bi trebalo da verujete u sve te priče. – Holidej je već hteo da potera svog konja kada je Klej Bond uzviknuo. – Sarno momenat, mister! Ja sam naime krenuo u indijansko selo... spremao se još nešto da doda, ali je malo oklevao. Najzad je prevaleo preko usana. – Da li biste vi krenuli sa mnom?

– U San Ksavier del Bak?

– Da, kod Papagosa.

Džordžijanac je žmirkajući pogledao prema suncu, usijanoj vatrenoj lopti visoko u zenitu. Žega je bila gotovo nepodnošljiva. – Vraški toplo – zaključio je nekadašnji zubar iz Bostona. Široko lice

Kleja Bonda kao da se ozarilo. – Znači li to da ćete poći sa mnom?

Holidej obode konja i doviknu. – Hajdemo, Klej!

*

Sedeo je na najvišoj stepenici u senci visokog zvonika. Lice mu je izgledalo starije od kamena sto godina stare glavne kapele misije u San Ksavier del Baku. Indijanac je bio toliko star da su njegovo ime gotovo i zaboravili. Možda niko više nije hteo ni da mu kaže kako se zove. Bio je uvijen u pončo ogrtač sa resama, a na glavi je imao okrugli meksikanski šešir. Kada je ugledao dvojicu jahača na osunčanom trgu pred misijom, podigao je glavu, a odmah zatim je ustao. Pre nego što je sišao niz stepenice, Holidej je skočio kraj njega, pravo iz sedla. – Helo, veliki poglavico – rekao je starom. – Radobismo nešto saznali od vas.

Indijanac je sumnjičavo odmerio dva stranca. Oči su mu bile crne kao ugljevlje. – Šta hoćeš da saznaš? – Govorio je grlenim glasom, onako kako Indijanci govore engleski. – Ko je vaš vođa? – raspitivao se Holidej. Izborano lice starog Indijanca se smračilo. – Nemamo više vode. – U tom trenutku je jedan mlađi Indijanac izašao iz jedne od pomoćnih zgrada misije. Bio je to Angelo, brat ubijenog poglavice. Lagano je išao preko trga, ostavljajući za sobom jedva primetne tragove širokih mokasina. Zastao je pred Holidejem. – Vi sigurno hoćete u misiju? Ulaz je sa druge strane. – Klej Bond je takode sjahao. Stajao je uz kockara. Nije video mladog Indijanca.

Tek kada je Angelo progovorio, okrenuo se. – Nismo došli zbog molitve, prijatelju – rekao je suvo. – Hoćemo da govorimo sa vašim vodom.

– Našim vodom? – ponovio je Indijanac tiho, a oči mu potamneše. – Papagosi više nemaju vodu, mrtav je!

– To znamo, ali, od tada ima već dve godine.

Mladi Papagos je zabacio glavu. Podozrivo je odmerio stranca. – Odakle vi sve to znate? – Klej Bond mu je sve do detalja ispričao. Obavestio ga je i šta se prethodne noći dogodilo u Taksonu i ko je ustreljen. Tada se u razgovor umešao Dok Holidej. – Gde ste našli Glena Hiltona? Je li to bilo ovde, u naselju? – Angelo je već hteo da odgovori, ali ga je stari Indijanac sprečio. – Ćuti! – Angelo je iznenađeno pogledao starca. – Šta to treba da znači. Konačno, ovaj čovek mu je bio prijatelj i prevalio je stotine milja sa Džonijem Hiltonom da bi pronašli Glena. – Starac je odmahnuo rukom, tamnom kao zemlja, mršavom i zgrčenih prstiju. – Niko neće saznati gde smo ga našli. Ostavite nas na miru. Svega nam je dosta. – Dao je Angelu znak, mladić je poslušao i pošao za starim Indijancem. Kao dve zaboravljene utvare iz davno prohujalih vremena, išli su jedan uz drugog preko prostranog trga. Starac je išao oborenih ramena, umoran, kao stari kondor iz visokih planina, a za njim Angelo, brat poslednjeg poglavice. On se još jednom okrenuo pre nego što je ušao u kolibu.

– Prokletstvo! – opsovao je Klej Bond.

– Od ove braće ništa nećemo izvući. – Holidej je stajao pored svog konja i preko prostranog trga posmatrao vrata iza kojih su nestala dva Indijanca. – Šta vi u stvari hoćete? – pitao je, ne gledajući Bonda. – Šta vas se u stvari to sve uopšte tiče?

– Bili smo prijatelji.

– Da, svakako, bili ste, ali da li mislite da vaša ispitivanja mogu da ožive Džonija Hiltona?

– Svakako da ne, ali, ja imam nešto protiv ljudi koji drugima pucaju u leđa.

Džordžijanac se vinuo u sedlo. – Možda bi bilo bolje da prihvatite jedan dobar savet, Bonde.

– Kakav savet?

– Držite se po strani i ne mešajte se u celu tu gužvu.

Klej Bond je poveo svog konja za Holidejem. Odmerio je Džordžijanca od glave do pete. – Jeste li poznavali Hiltonove?

– Nešto slično ste me već pitali. No, shvatite kako hoćete, konačno, imao sam nameru da vam dam dobar savet. – Ne rekavši više ni reč, poterao je konja.

– Hej, Dok! – vikao je Bond za njim. Džordžijanac se nije nijednom okrenuo. Sunce mu je žarilo leđa dok je grabio drumom. Kada je stigao do poslednjih koliba naselja, čuo je poziv s ivice puta. Bio je to Angelo. Stajao je držeći konja za uzde u senci jedne šupe i dao znak Holideju da mu pride. Holidej je poterao konja do njega. – Moram da govorim s vama, mister – rekao je Indijanac.

– O čemu to?

– Ne ovde – uzvratio je Indijanac brzo.

– Stari ne treba to da zna. Možemo li se sresti nekoliko milja ispred grada?

Džordžijanac je pristao. – Ol rajt – rekao je kratko i nastavio put. Samo što je izašao iz naselja čuo je topot kopita iza sebe. Klej Bond ga je sledio. Kada je stigao Holideja, zauzdao je životinju, držeći korak sa Džordžijancem. Bond nije izustio ni reč. Namgrođenog lica visio je u sedlu, pogleda prikovanog za grivu svojga konja. Jahali su tako nekoliko milja, jedan uz drugog, a onda su ugledali Indijanca. Čekao ih je kraj isušenog korita jednog potoka. – Šta li ovaj hoće? – prekinuo je Bond ćutanje. – Hoće da govori sa nama – uzvratio je Dok i poterao konja prema Angelu. Indijanac je sačekao da Dok sjaše. – Moja braća bi me zbog ovoga prognala iz sela – počeo je gotovo šapatom. – Bez obzira na to, želim da vam pokažem mesto na kojem smo pre dve godine našli ustreljenog Glena Hiltona.

– Zbog čega želiš to da učiniš? – pitao je kockar. Indijanac je sklonio sa čela pramen kose crne kao ugalj. Žmirkajući, gledao je preko isušene zemlje u pravcu golih planinskih vrhova. – Moj brat je bio naš poslednji poglavica. Nestao je pre više dana. Znam da je mrtav. Znam takođe da je i njegova smrt u tesnoj vezi sa svim što se poslednjih dana dogodilo u Taksonu. – Onda je Papagos polako ispričao svoju priču. Govorio je o poglavici „Leteći Oblak“ i sve što je znao o Glenu Hiltonu. Kockar ga nije prekidao. Klej Bond je sve slušao namrštenog lica. Utuvio je sebi u glavu da po svaku cenu nađeubicu svog prijatelja. Posle ovog

razgovora sva trojica su zajedno nastavila put u planine. Mladi Indijanac je znao za klanac, ali nije imao pojma o rudniku srebra. Ulaz u jamu bio je poznat samo nekolicini starih Indijanaca. Kada su stigli u senovitu dolinu, Angelo je zaustavio konja i pokazao na žbunje tamariske. – To je navodno bilo ovde. Ja istina nisam bio prisutan kada su ga našli. No, jednom kada sam pošao sa svojim bratom poglavicom, u lov, pokazao mi je ovo mesto.

Džordžijanac je kliznuo iz sedla i vide nešto što je promaklo oštrom Indijančevom oku. Nož! Ležao je u travi. Iz busena je virio samo oštar vrh sečiva. Holidej međutim o ovom otkriću nije ništa rekao, ćutao je i ostavio da nož leži тамо где je i bio. Bio je to nož ubijenog Papagosa, isti onaj kojim je Indijanac unakazio Tamerovo lice. Dok je ponovo uzjahao konja i postavio se tako da dvojica njegovih pratilaca ne mogu da vide nož. – Zahvaljujemo ti – rekao je mladom Indijancu. Mislim da ovde ne možemo više ništa naći. Vreme je za ove dve godine uništilo svaki trag. – Poterao je konja prema ulazu u klanac. Klej Bond i crvenokožac su ga sledili. Dok je namereno napustio dolinu, iako je slutio da ona krije neku tajnu. Tajnu Glena Hiltona, objašnjenje za zagonetne pucnje, povod Kasu Kravenu da na njega puca čim ga je ugledao. Imao je utisak da se u glavnom gradu Arizone poslednjih dana ubija i puca samo zbog tajne ovog klanca. Kako je Džon Holidej mogao sve to da zna. Znati je možda loš izraz. On je imao

mnogo oštiri razum od mnogih ostalih. Znao je da kombinuje, imao je veoma razvijen instinkt da otkrije ono bitno. Kad su ponovo stigli u ravnice, dvojica belaca se odvojiše od Angela. Papagos se vratio u naselje, Dok i Bond su sačekali dok Indijanac nije zamakao u naselje.

– Sve ovo je prokletu zamršeno – mrmљao je Klej Bond. – Mislim da ste u pravu. Vratit ću se na sever, jer braću Hilton više ne mogu da oživim.

– Prvo ćemo se vratiti u klanac – rekao je Dok i okrenuo konja. Klej Bond bio je krajnje iznenađen. – Čoveče, odande smo se upravo vratili! Šta ćemo tamo?

– Videćete. Pođite sa mnom! – Jahali su čuteći nazad.

Džordžijanac je podigao nož i čuteći ga odmeri u ruci. – Odličan čelik – rekao je zamišljeno i prešao palcem preko oštrog sečiva. Klej Bond je stajao kraj njega, pripalio je cigaretu. – Krv na sečivu niste приметili?

– Jesam, video sam – uzvratio je Holidej, ne dižući pogled sa noža. – Tragovi krvi su stari oko nedelju dana. Ni nož nije duže ovde.

– Možda ga je neki Indijanac izgubio, loveći ovuda?

– Moguće – uzvratio je kockar – ali je dosta čudno da ga je izgubio baš na ovom mestu na kojem je brat vašeg ubijenog prijatelja pre dve godine ubijen.

– Ali, Dok, i sami ste kazali da nož ne leži ovde duže od nedelju dana.

Džordžijanac je potvrdno klimnuo glavom. – Tako je. No, ima tačno osam dana kako je Angelov brat nestao. – Klej

Bond je skinuo šešir i obrisao znoj sa čela. – To je za mene nedokučivo, Dok. Kakve veze ima nož sa Indijancem i Indijanac sa Glenom Hiltonom?

Kockar se nasmejao. – To bih i ja voleo da znam – rekao je kratko i stavio nož u pojas. – To hladno oružje, na žalost, ne može da govori – zaključio je Bond i pošao prema konjima koji su stajali nekoliko jardi dalje. – Hajdemo Dok, šta ćemo više ovde? Osim toga, vraški sam žedan.

– I ja sam. U mojim bisagama se nalazi flaša brendija. Donesite je. – Bond se zadovoljno osmehnuo. Otkopčao je kaiš i izvadio flašu iz bisaga. Pošto je otpio gutljaj, okrenuo se; ali, Džordžijanca više nije mogao da vidi. – Hej Dok, gde ste? – Čuo je prigušen odgovor kao da dolazi iz utrobe zemlje. – Hodite ovamo, kroz žbunje. Donesite i flašu!

Klej Bond se provlačio kroz bodljikavo rastinje i zastao iznenađen. Pred njim su se nalazila teška vrata od drvenih balvana. Bila su otvorena. Iza vrata je zjapila tamna, gotovo dve jarde visoka rupa u kamenom zidu. – Nebesa! Šta je sad ovo? – oteo mu se uzvik. Ušao je u mračan hodnik, pitajući. – Jeste li u rupi, Dok?

– Da, dođite. – Traper je zapahnuo miris vlage i memle. Odronjeni kamen ležao je na tlu, tako da je s mukom išao napred. – Do đavola, ovde je mračno kao u paklu!

– U paklu navodno uopšte nije mračno – objasnio mu je Dok. – Ne brinite ništa, odmah ćemo dobiti svetlo. Našao sam jednu baklju u udubljenju stene. – Kres-

nuo je palidrvce, a zatim je upalio baklju. Crvenkasta svetlost poigravala je po kamenim zidovima špilje, dajući joj avetinjski izgled. Dok Holidej je držao prašinu u rukama, opipavajući je. Bond mu je prišao. – Otkud ova baklja ovde?

– Mislim da nije odavno – objasnio je Holidej. – Sudeći po svemu, gorela je pre nekoliko dana. – Tako je doista i bilo. Hal Turner je palio baklju tačno pre osam dana, onda kada je ubio Papagosa. Holidej je osvetljavao tlo i zidove pećine. Svetlost se odbijala o nešto metalno na steni. Bio je to čudan odblesak kakav kamen ne može da da. Klej Bond se nije odvajao od Doka. – Pa, to je metal! – uzviknuo je i počeo da opipava kameni zid.

– To je srebro. – Rekavši to, kockar je kleknuo na tlo i oborio baklju nadole. Na vlažnom, lepljivom tlu, jasno su se videli otisci čizama. – To nije bio Indijanac – rekao je Dok, kao da govori sa samim sobom, ili glasno razmišlja. – A ko bi mogao da bude? – raspitivao se Bond. Holidej se lagano uspravio, držao je upaljenu baklju dalje od svog lica i rekao zamišljeno. – Slušajte me, Bond! Vi tražite ubicu svoga prijatelja. Zna li možda gde ga možete naći?

– Svakako ne ovde, u ovoj vlažnoj jami – uzvratio je traper.

– Upravo ovde ćete ga naći.

– Ja sam opet ispunjen uverenjem da smo nas dvojica ovde vraški sami – kazao je Bond. – Da, trenutno jesmo, slažem se, ali, ubrzo će doći dan kada ovde više nećemo biti sami. – Traper je podigao sa

tla veći kamen i prineo ga svetlosti baklje. Svetlucao je kao dragulj. – Šta mislite pod tim, Dok? – pitao je, ne skidajući pogled sa kamena. – Ja lično nemam nameru da ostanem u ovoj đavoljoj rupi. – Džordžijanac je pošao prema ulazu u pećinu. – Hajdemo, u redu je, vrtićemo se u Takson. – Bond je išao za Holidejem, spotičući se o kamenje. Kada su ponovo bili na leđima svojih konja, traper je upitao. – Kako mislite da dalje treba tragati?

– Na to ću vam odgovoriti kada stignemo u Takson – uzvratio je Džordžijanac. Drugi put u toku tog dana, napustili su klanac. Kada su stigli u ravnicu, sunce je već završavalo svoju putanju gubeći se prema zapadnom horizontu. Jara nije popuštala.

Šerif Bradli ih je video kako promiču ispred njegove kancelarije. Stajao je na vratima i povukao se kada je video da prolaze. – Prokletstvo, kada bih samo mogao da se oslobodim ovog vraškog kockara! – mrmljao je sebi u bradu. Klej Bond je video čuvara zakona i priterao konja uz Holidejevog. – Zar nećete da mu pokažete nož? – Džordžijanac je jahao dalje ne odgovorivši. – Hej Dok, možda je važno! – Kockar se nije zaustavio sve do saluna. Tek je tu vezao svog konja za prečku, a onda je odgovorio Kleju. – Mislim da je zasada bolje da nikome ništa ne govorimo. – Traper je vezao uzde svoga konja i odmahnuo glavom. – U redu, vi najbolje znate. Nego, pomenuli ste mi da ćete mi ispričati kako da uhvatim ubicu Džonija Hiltona.

Slavni kockar je već zakoračio na trem. – Samo redom. Prvo ćemo nešto pojesti.

Hoze Alvarez, krčmar, mrzovoljno je odmerio dvojicu pridošlica. Bilo bi mu draže da ih nikada više nije video, naročito Doka Holideja. U podne su se kod njege u lokalu bili okupili članovi gradskog saveta Taksona. Mnogo su pričali, pili, svadali se. Složni su bili samo u jednom. Dok Holidej treba da napusti grad. Za ovaj zahtev, niko od članova nije mogao da navede neki ozbiljan razlog. Šerif Bradli im je objasnio da on nema mogućnosti i povoda da ovog čoveka otera iz grada. Onda su naredili krčmaru Alvarezu da u ime gradskog saveta Taksona prenese Holideju odluku i želju svih građana da on napusti grad. Meksikanac je odložio prenošenje ove poruke sve do sledećeg jutra. Holidej je naime već platio sobu za nekoliko dana unapred, a krčmar nije želeo da se odrekne zarade. Mrzovoljno im je natočio po čašu brendija, govoreći. – Vašu sobu sam od sutra izdao drugome, Dok. – Holidej je lagano ispio brendi, a onda upitao. – Zbog čega? – Mislio sam da ćete sutra napustiti grad. – Džordžijanac se grohotom nasmejavao. Gledao je debelog krčmara pravo u oči. – Ne bi trebalo toliko da mislite. Može vam naškoditi. – Meksikanac u prvom trenutku nije znao šta da odgovori, progutao je pljuvačku i prošao debelim prstima kroz kosu. – Kako to mislite, Dok? – pitao je konačno. – Ja sutra neću otputovati – glasio je kratak odgovor. Našavši se na mucu, Alvarez je sebi natočio čašu viskija. Već dugo nije pio to-

liko koliko ovih poslednjih dana. Tek pošto je opraio čašu, okrenuo se prema gostima, podbočio se na šank i nagnuo glavu. – Vi ćete otputovati, Dok Holideje – rekao je odlučno. Bio je gnevnan ne toliko na kockara, jer mu taj čovek u suštini nije ništa učinio. Naprotiv, uspeo je da se u Taksonu obračuna sa najgorim lupčima. Ne, bio je gnevnan što su baš njege izabrali da to saopšti Holideju. – Jeste li vi šerif u Taksonu? – pitao je Dok, menjajući izraz lica. – Kakva je to sad ludorija? – umešao se Klej Bond u razgovor. – U ovom bednom gradu možemo ostati onoliko koliko nam je volja.

– Zabluda, amigo – uzvratio mu je krčmar. – Osim toga, ko o vama uopšte govori? No, možda bi bilo bolje da i vi odmah uzjašete svoga konja. – Traper je već ispružio ruku da preko šanka uhvati krčmara za vrat, ali ga je Džordžijanac sprečio. – Pustite ga, Bond. Odjahaćemo sutra. Promenio sam mišljenje. – Onda se obratio krčmaru. – Ali, mi ćemo se vratiti, mister.

– Možete činiti što vam je volja. Meni je sve potpuno svejedno.

– Prokleto bure rakije! – prosiktao je Bond i hteo ponovo da zamahne preko šanka. Meksikanac na to nije obraćao pažnju, možda čak i namerno. Imao je oči samo za Doka Holideja. Izvukao je fioku kase i spustio novčanicu na sto. – Evo vašeg novca, Dok Holideje. Možda je bolje da s ovim... pa da kažemo vrlim misterom, napustite moj salon.

Ovoga puta Klej Bond nije uspeo da se savlada. Njegova snažna traperska pesni-

ca poletela je prema šanku i kao čekić pogodila debelog Meksikanca posred lica. Hoze Alvarez je nestao iza šanka kao da se utopio. Nije se čulo ništa, ni krik, ni poziv u pomoć, ni ječanje. Tamo gde snažna ruka Kleja Bonda pogodi, trava ne raste. – Pretpostavljam da je bolje da odmah krenemo – upozorio je Dok. – Mogu da zamislim kakva će gužva nastati kada se ovaj osvesti. – Bond je trljao pesnicu o kožni prsluk i zagledao se u svoje zdepaste prste. – Imamo još dosta vremena, Dok – rekao je kratko: Džordžijanac se nasmejao. – Vi izgleda imate iskustva.

Bond je ispružio ruku preko šanka i dohvatio flašu govoreći. – Ovo će nam sigurno biti još potrebno. – Ali, bolje je da platimo – rekao je Dok, zatim je uzeo zelenu novčanicu koja je još uvek ležala na šanku i nemarno je bacio iza šanka. Zelena dolarska novčanica treperila je na lic onesvešćenog krčmara. – Hajdemo odavde – rekao je Bondu i uputio se prema vratima, gde se umalo nije sudario sa šerifom. Bradli je zastao. Bacio je pogled po praznom salunu pitajući. – Gde je Alvarez? – Dok je slegao ramenima. – Hoćete li napustiti grad? – pitao je čuvar zakona ne gledajući Holideja. – Baš to, mister – uzvratio mu je Dok, smešeći se, pa promače pored šerifa kroz vrata, a odmah za njim i Klej Bond. Traper je, prolazeći pored šerifa doviknuo. – Do viđenja, čuvaru zakona! – Bradli je pošao za njima i ostao da stoji na tremu. Video je da su Holidej i Bond uzjahali svoje konje i krenuli niz ulicu. Tada se vratio u

salun. Čim je otkrio onesvešćenog Meksikanca iza šanka, potrčao je napolje. No prekasno! Jedino što je mogao da učini, bilo je to da osluškuje odjek kopita iz daljine. Mogao je isto tako i da vidi oblak prašine koja se polako slegala.

*

Nad planinskim lancima, ispresecanim bezbrojnim klancima, sijao je bleđi mesec. Njegova prigušena svetlost s mukom se probijala među stene i kroz žbunje i šiprag. Svuda je bilo tiho. Ni ptičjeg cvrkuta, ni topota kopita, ni urlika zveri. Odronjeno kamenje i gromade u pustim udoljicama pri mesečevoj svetlosti delovali su kao niz nadgrobnih spomenika postavljenih na grobove pećinskih ljudi. No, ma kako izgledalo tiho, u ovoj pustinji i usamljenosti, bilo je života. Dva čoveka su se pritajila iza kamene džinovske gromade koja se sunovratila verovatno pre nekoliko hiljada godina, otkaćena sa svog mesta užasnom olujom. Nisu palili logorsku vatru. Samo im je bleđi mesec osvetljavao lica.

Dok Holidej i Klej Bond su se dobro sakrili. Već puna dva dana i dve noći prikrivali su se ovde u podnožju Čirikakua planina. – Postaje sve više dosadno – primetio je Bond.

– Situacija će se izmeniti – uzvratio mu je kockar, ležeći na pokrivaču i pušeći.

– Šta ako se pojave kroz četiri nedelje ili nekoliko meseci? Ne možemo valjda večito ovde čučati i čekati?

– Doći će ranije – rekao je Holidej sigurnim glasom. – Odakle to tako pouzdano znate, Dok?

Džordžijanac je odbacio opušak cigarete. Užareni deo načinio je kao majuška kometa luk, remeteći na trenutak neprozirni veo noći. – Obojica moraju da hvataju maglu iz ovoga kraja. Jednog čoveka su ustrelili i napali šerifa iz Taksona. Što se tiče rudnika srebra, do kojeg im je sigurno veoma stalo, njega, znači, jedino mogu da prodaju. – Holidej je rekao Bondu za koga veruje da je ubica i glavni krivac, a njegov sud je bio nepogrešiv. – Šta ako ti psi preduzmu nešto tek iduće godine?

Holidej se nasmejao. – Kad činite pretpostavke o bilo čemu, Bond, trebalo bi da uvek polazite od onoga što biste i sami učinili. Zar ne nalazite da je moguće da već sutra, kroz jedan sat čak, neki stranac, zalutali putnik, slučajno otkrije rudnik? Dovoljno je da taj srećnik upiše rudnik u knjige u Taksonu i on će odmah njemu pripasti. Prema tome, budite sigurni da se lupežima veoma žuri da što pre ovamo domame kupca. – Holidej se najednom uspravio. Klej Bond je još nešto hteo da kaže, ali ga je Dok učutkao. – Tišina, nešto sam čuo. – Ma koliko se traper naprezao, nije mogao da čuje ništa. – Ja ništa ne čujem – rekao je šapatom. Oštrom uvu velikog kockara nije promaklo kotrljanje i truckanje u daljini. – Neka kola se nalaze u blizini – objašnjavao je svom pratiocu.

– Kola? Ko bi sada, usred noći došao na pomisao da se ovuda po ovom kamenjaru, vozika kolima?

– Možda naši prijatelji koje očekujemo.

– Oni imaju konje, a ne kola – rekao je Bond. Onda je i sam čuo kotrljanje točkova. – Prokletstvo, sada i ja čujem!

Džordžijanac se uspravio. Izašao je iza kamene gromade gde se sve vreme nalazio prikriven. Bond je krenuo za njim. Klopavanje točkova sada se jasno čulo. Kočija se očigledno približavala mestu na kojem su se Holidej i Bond nalazili. – Hoćete li da se opkladimo da ćemo uskoro ugledati Tamera i onog drugog lupeža? – upitao je Holidej.

– Radije se ne bih kladio. Međutim, veoma mi je zagonetno zašto dolaze usred noći?

– Nije to nimalo zagonetno, prijatelju. Čak je potpuno jasno da po danu ne bi došli. Ovde se ni po koju cenu ne smeju pokazati. – Klej Bond je klimnuo glavom. – U pravu ste, Dok. Kada bih se još jednom rodio, svakako bih studirao kao vi. – Džordžijanac se naglo okrenuo. – Odakle znate da sam ja studirao? – pitao je suvo. – Ko to ne zna, Dok? O vama se nadaleko i mnogo priča. – Dok je namestio opasač i olabavio revolvere u futrolama. – Na posao, Bond, vreme je – rekao je kratko i ponovo se povukao iza kamene gromade. Kola su se u međuvremenu približila, tako da su mogli da čuju glas Hala Tamera.

*

Hal Tamer je uz pomoć svoga partnera ubedio starog i pohlepnog bankara, čija je životna snaga bila već na izdisaju, ali pohlepa za novcem nije se smanjivala, da pode s njima i otkupi rudnik srebra. Stari Dan Barko je pristao, ali, nije mogao ni

da zamisli šta će sve preživljavati u putu. Kako nije imao snage da jaše, to su pošli kolima. Put je bio mukotrpan za njega.

– Ja sam star čovek i potreban mi je odmor – guđao je bankar ljutito. – Ne razumem zašto moramo usred noći da putujemo?

– Koliko puta sam vam već rekao – uzvratio je Tarner nestrpljivo – da nisam lud da usred dana dolazim ovamo. Nije nam potrebno da nas neko sledi.

– Pa šta? – nastavljao je bankar tvrdoglavo. – Konačno, nismo razbojnici. – Danki Klejton se nasmejao. – Vi verovatno znate da vodite knjige mister Barko, u to ne sumnjam. Ali, budite sigurni da se uopšte ne razumete u ovakvu vrstu poslova. Ako bi nas sada neko pratio, ko nije potpuno prazne glave, ustrelio bi nas kao zečeve.

– I šta bi imao od toga?

– Grom i pakao, ala ovaj stari teško shvata! – uzviknuo je lupež nestrpljivo. – Eto, objasniću sasvim jasno čemu bi mu koristilo. Taj momak bi nas što brže bude mogao, strpao pod zemlju, a onda rudnik na svoje ime uneo u knjige. Zna i sami da bi time postao vlasnik. – A tako – promrsio je bankar, osećajući podsvesno da ovde nisu čista posla. Tarner je u tom trenutku zaustavio kočiju ispred pećine. – Stigli smo – rekao je silazeći s kola, pomogao je bankaru da i on siđe, a onda je ispregao konje.

– Šta, u ovoj mračnoj rupi je rudnik srebra? – pitao je Barko sa strahom. – Kada bi srebro ležalo na ulicama Taksona, onda ga ne bismo mogli više vama pro-

davati, niti biste ga vi mogli kupiti. – Dan Barko je odjednom shvatio da u ovoj stvari nešto zaista nije u redu. Obuzeo ga je gotovo paničan strah. Krišom je opipavao „deringer“ koji mu je bio pričvršćen ispod pazuha. Šta bi u ovom poslu moglo da bude opasno i loše, pitao je samog sebe. Nije poneo gotov novac izuzev naloga koji je glasio na banku u Fort Grantu. Taj nalog nije čak ni potpisao. Strah je ipak bio tu, ostao je. Da li mu strah došao zbog ovog pustog kraja, obasjanog sablasno mesečinom? Možda su uzrok strahu bili goli kameniti planinski obronci i tamna pećina koja je kao džinovski procep delila stenu na dva dela. Ne, taj strah nije bio izazvan ničim spolja. Dolazio je iz njega samog. Instinktivno je naslutio nevolju koja se približava. Podišla ga je hladna jeza. Uprkos tome sledio je dvojicu bandita, dok su mu kolena klecala. Prišli su sasvim blizu kamenoj gromadi, ne primetivši dva čoveka koja su zadržala dah i pritajila se. Hal Tarner je išao napred. Držao je baklju u rukama. – Upali to konačno – rekao mu je Klejton gnevno, pošto se sapleo o kamen i urnalo nije pao. – Još jē prerano. Svetlost može da se vidi spolja – upozorio je Tarner i nastavio. Tek pošto su ušli u pećinu pedeset jardi duboko, upalio je baklju. Crvena svetlost stvorila je još stravičniji prizor od potpunog mraka koji je do malopre vladao. Jedan prirejski zec, uznemiren u svom skrovištu u žbunu, uplašeno je pretrčao preko nogu Dan Barka. Bankar je kriknuo i uhvatio se za usta. Sigurno bi tresnuo o kameno

tlo, da ga Klejton nije pridržao. Vlasnik banke iz Fort Granta visio je na rukama razbojnika, dišući isprekidano. Danki Klejton ga je tresao. – Hej, Barko, šta je to s vama?

Hal Tarner je zastao. – Šta se dogodilo?

– Neka životinja mu je pretrčala ispred nogu – objašnjavao je Klejton, smejući se. – Prokletstvo, mislim da je bez svesti.

– Samo nam je još to nedostajalo – promrsio je Tarner ljutito i osvetlio Barkovo lice bakljom. Starčeve oči su bile sklopljene, a lice belo kao kreč. Staračko izborano čelo bilo mu je orošeno graškama znoja. – Nebesa, on je zaista bez svesti – negodovao je Tarner. – Šta da radimo ako sada odapne? Sve je dosada išlo dobro. Za deset minuta bi posao bio sklopljen da nije ovoga. – Danki Klejton je položio pažljivo starca na tlo. – Ne crtaj đavola na zidu – rekao je svom partneru i zavio cigaretu. – Osvetiće se taj. – Kada je najzad starac otvorio oči nije znao gde se nalazi. Video je samo neravne kamene zidove i svetlost baklje koja je obasjavala lica razbojnika nagnutih nad njim. Tek ga je Klejtonov glas vratio u stvarnost. – Dakle, Barko, jel opet sve u redu?

Stari je pokušao da ustane. Klejton mu je pomogao. Stojeći nesigurno na nogama, upitao je uplašeno. – Šta se zapravo dogodilo? – Hal Tarner se smejao. – Puma se bacila na vas! – Barko je trljao oči, pokušavajući da se seti. – Nešto mi se živo muvalo oko nogu – rekao je naj-

zad. – Svakako mister, svakako. Prerijski zec – objasnio je Klejton podrugljivo. – Odmah ćemo stići – rekao je Tarner. – Hajdemo dalje!

Dan Barko je stajao. Bio je neodlučan. Kao da ga je neka nevidljiva ruka zadržavala da ne ide dalje. Rekao je oklevajući. – Pa, mislim da je bolje da se vratimo. Meni je tako zlo. I sutra je takođe dan. – Tarner i Klejton su se značajno pogledali. Tačno su znali šta hoće. Za njih povratka nije bilo, čak i da nose bankara na leđima. Posao iste ove noći mora da bude sklopljen! – Ako nećete da idete, možemo da se vratimo. Ima dosta drugih ljudi koji su spremni da sklope dobar posao – promrsio je Hal Tarner ravnodušno. U starom bankaru sukobljavali su se strah i pohlepa. Pobeđila je pohlepa. Dan Barko je dobro znao šta se iz rudnika srebra može izvući. Mogao je da stekne čitavo bogatstvo, ako bude imao sreće. – U redu, idemo dalje – rekao je, otresajući prašinu s odela. – I ja sam za to da što pre obavimo posao. Potrebni su mi postelja i dupli viski. – Samo što je to izustio, kada se iza njih čuo šum koji je čak i stari bankar čuo. Zvučao je kao lomljenje grane. Hal Tarner i Danki Klejton potegoše revolvere iz opasača. Pucnji su odjeknuli kroz mimu noć. U pećini je prasak bio izuzetno snažan, zaglušujući.

Nije se dogodilo ništa, baš ništa. Razbojnici su se zbunjeno pogledali i krenuli oprezno prema žbunu iz kojeg je došao šum. Ni tamo nisu otkrili ništa. – Mora da je to jedan od onih prokletih

zečeva – promrsio je Tarner ne baš uverljivo.

– Možda – uzvratilo je Klejton, tražeći dalje. Tek kada je izašao van domašaja svetlosti baklje, vratio se nazad. – Zec ne može da slomi suvu granu – govorio je uznemireno i piljio u mrak. Stari bankar je bio do te mere uplašen da je počeo da jadikuje. – Hoću što pre odavde. Vraški je neprijatno u ovoj prokletoj špilji.

– Zaveži stari! – brecnuo se Hal Tarner. – Za deset minuta ćemo izaći odavde, a onda ćeš biti bogat čovek. – Dan Barko je stao kao ukopan. Nije hteo ni koraka dalje. – Za vas sam još uvek mister Barko. Nemojte to molim vas da zaboravite. – Bankar naravno nije video da je Klejton svog partnera krišom munuo u rebra. – Nemojte se uzrujavati, mister Barko – rekao je Klejton otegnuto. – Tarner ponekad gubi nerve. – Ubica je hteo da negoduje, kada je čuo ove reči, ali ga je Klejton prostrelio pogledom koji je pri svetlosti baklje bio ubitačan.

– Ol rajt, ja sam nervozan, mister Barko, izvinite. – Nije zvučalo naročito ubedljivo, ali se bankar za trenutak umirio. Išli su dalje prema ulazu u potkop. Nisu čuli korake dvojice koji su ih sledili.

Hal Tarner je otvorio vrata. Zardale šarke zaškripaše. U ovoj usamljenoj špilji to je zazvučalo jezivo. Baklja je osvetljavala prokop, a srebrne žile crvenkasto su svetlucale na kamenu. Dan Barko je zastao i razrogačio oči. – Dakle ipak – procedio je uzbuđeno. U poslednjih deset minuta, počeo je da

veruje da je upao u ruke varalicama. – Srebro, čisto, pravo srebro! – staračkim koščatim prstima milovao je neravne zidove. Hal Tarner se zadovoljno smeškao. – To vredi nekoliko dolara, mister – rekao je šaleći se i prinoseći baklju kamenim zidovima. – Da, vredi nešto dolara – uzvratilo je bankar u kojem se opet pojavio dobar trgovac. – Mesto je prilično udaljeno i zabito, nema železnice ni dobrog, pa baš ako hoćete ni lošeg puta. Trebalo bi uložiti veliki novac da se odavde nešto izvuče. – Danki Klejton je stajao iza bankara i napravio kiselo lice, kada je čuo starčevu primedbu. – Znamo mi tu pesmu, Barko, njome se obara cena!

Bankar nije imao prilike da odgovori, ni Hal Tarner da sklopi posao svog života. Isto tako Danki Klejton nije imao mogućnosti da izbori visoku cenu. Glas koji je odjeknuo sa ulaza prokopa, hladan i oštar, raspršio je sve snove razbojnika i nade pohlepnog bankara. – Podignite ruke, i ne mrdajte, momci! Sada mi određujemo cenu!

Danki Klejton se okrenuo. Ukočio se kada je ugledao ledeno lice Džordžijanaca. Hal Tarner se takođe okrenuo. – Dok Holidej! – oteo mu se uzvik. Nekadašnji lekar iz Bostona se nasmejao. – Baš lepo što smo se ovde svi slučajno sreli, gospo-

do. Iz Tarnerovih očiju sevala je mržnja. – Slučajno – rekao si, prokleti kockaru! Ta slučajnost ne može biti. Već danima si mi za petama. Sada ćemo se obračunati. – Džordžijanac za delić sekunde pogleda

koltove koje je već držao na gotovs. – Kako hoćete da se obračunamo, Hal Tarnere?

– Onako kako sam se obračunao sa svima koji su mi se našli na putu. – Kockareve oči su bile ledene. – Da, kao na primer sa Glenom Hiltonom, poglavicom Papagosa, Džonijem Hiltonom i Redom Hanterom. Tako je bilo, zar ne? – Tarnere je ječao od nemoćnog gneva, pošto je video koltove koji su bili preteći upereni u njega i Klejtona. – Zar ti nisam rekao da taj pas sve zna, Danki? – rekao je partneru preko ramena. Klejton je bio čvršći čovek od Tarnera. Nije rekao ni reč, dejstvovao je. Ubica je stajao iza starog bankara. Munjevito je dokopao Barka za jaku i stavio sebi ispred grudi kao štit. Dan Barko je osetio cev kolta pritisnutu na leđa. – Sada ćemo promešati karte, Dok Holideje – rekao je Klejton. – Bacaj pucaljke, inače će ovaj starac imati komad olova među rebrima. – Klej Bond koji se nalazio iza Doka i takođe držao kolt, opsovao je žestoko. Rekao je šapatom. – Ovu rundu smo izgubili, Dok. – Holidej je klimnuo glavom ne okrećući se. – I ja cenim, Bond, no, uvek se nađe prilika za novi meč.

– Prilike više nećete imati. Bacite oružje! – zapretio je Klejton. – Ne pada mi tako nešto ni na pamet – rekao je Holidej. – Situacija je jedan, jedan. – Istog trenutka pucanj zagrme u prokopu. Baklja je pala na zemlju i ugasila se. Bilo je mračno kao u grobu. Holidej je pucao direktno sa bedra. Kasnije se o tome često i mnogo govorilo. Bilo je to trenutak ne-

zaboravnog streljačkog nadahnuća, kako su hroničari kasnije zabeležili. Pisali su isto tako da se u razdoblju od 1871. pa do 1877. godine u Sjedinjenim Državama nije mogao naći čovek koji bi nadmašio Holideja u streljaštvu. Nije mu bilo premca. Deceniju i po bio je dakle najbolji strelac Amerike, pa i pogodak u baklju nije mogao biti slučajnost. Hal Tarnere je kriknuo. Osećao je prodoran bol u zglobu ruke u kojoj je samo trenutak ranije držao baklju. – Ustreliti starca! – viknuo je gnevno.

– I hoću – uzvratio je Klejton. Dana Barka samo što nije pogodila kap. – Učinite ono što vam ova dvojica kažu, mister – govorio je drhtavim glasom, osećajući kako mu se cev revolvera zariva među rebra. – Bilo bi bolje da poslušate starog, Dok! – Upozoravao je Klejton. – Sklanjajte nam se s puta!

– Nećemo ih pustiti da prođu – šapnuo je Bond Holideju. Ovaj je odgovorio glasno. – Nema nikakvog smisla, Bond. Ovaj starac sa celom stvari nema ništa. Ne možemo njegov život stavljati na kocku.

– Jedan od vas dvojice je razuman – primetio je Klejton s porugom u glasu. – Krećemo sada, Holideje. Vas dvojica ćete za nama. Pokazaćete nam gde su vam konji. Ako neko od vas dođe na pomisao da nešto preduzme, starcu je odzvonilo. – Hal Tarnere je podigao baklju i zapalio je. Lice mu je bilo izobličeno od gneva. – Nas dvojica ćemo još razgovarati, Dok Holideje – rekao je sikići. – Zaveži lupežu – uzvratio je

Holidej hladno i uperio cev revolvera u Tarnerovu glavu. – Prestanite za ime neba! – preklinjao je bankar Holideja. – Ne znam šta se ovde odigrava, ali mi je jedna stvar sasvim jasna: život mi je o koncu.

– Vi ste pali u ruke ubicama, mister – ubacio je Klej Bond. Traper je sve vreme motrio na Danki Klejtona, čekajući da počinu neku grešku. Bilo mu je jasno da se sada više ne radi o srebru, koje je tako primamljivo svetlucalo na kamenju. Dolari, rudnik, snovi, sve je bilo izgubljeno, u pitanju je bio samo goli život, njegov život, pa nije ni slučajno počinio nikakvu grešku. Video je niklo-vane revolvere preteći uperene! Šta ako svoju pretnju sprovede u delo i ustreliti bankara? Šta bi time dobio? Mnogo je slušao o Doku Holideju. Jednom je video svojim očima kako taj opasni čovek iz Džordžije poteže oružje. Prema tome, dok je stari bankar živ, dok stoji pred njegovim koltom, postoji mala, majušna nada da može umaći. I još nešto. U pitanju su bili i njegovi dolari uloženi u banku u Fort Grantu. Ako bi Dan Barko bio mrtav, taj novac nikada ne bi mogao da podigne.

Hal Tarner je drugačije gledao na stvari. Izgubio je sve: rudnik, prodavnicu alata u Taksonu, sve. I u njegovom slučaju radilo se samo o golom životu. U glavnom gradu Arizone čekala su ga vešala. Bez volje, oklevajući, sledio je Danki Klejtona, koji se već približavao izlazu iz prokopa. Iza njih je išao Dok Holidej, a uz kockara traper. – Najradije

bih ovu dvojicu ustrelio – cedio je Klej Bond kroz zube.

– To nećeš moći, momče – upozorio ga je Tarner, okrećući se. Klejton je bukvalno gurnuo revolverom bankara ispred sebe. – Ja se neću okretati, Dok Holideje, čak i da mi pucate u leđa. Još uvek ću imati toliko vremena da povučem obarač i likvidiram starca.

– Neću pucati, razbojniče – uzvratio je Holidej gledajući u Barkova povijena leđa. Bilo mu je sasvim jasno da razbojnikova pretnja nije prazna. Starčev život nalazio se u Holidejevim rukama. Ipak, bilo je veliko pitanje da li će bankar još jednom videti svoju kuću i svoj grad. Stigli su do izlaza iz prokopa. Danki Klejton je gurao čizmom starca prema vratima. – Izlazi, stari – naredio je Barku, koji je s mukom hodao.

– Kamo sreće da se nikada nisam upuštao u ovu đavolju trgovinu! – jadikovao je stari. – O tome je valjalo ranije misliti, mister. Kako ste se samo mogli upustiti s ovim šljamom?

Danki Klejton je zastao. I Hal Tarner se okrenuo. – Nemojte me izazivati – siktao je Klejton gnevno. – Konačno, ni vi ne spadate među časne osobe. – Džordžijanac je stegao zube, tako da se čulo škrgutanje. Da nije ovog čoveka, tog pohlepnog starca iz Fort Granta, Danki Klejton nikada ne bi napustio pećinu. To je uostalom znao i razbojnik, jer se inače ne bi drznuo da na taj način razgovara sa Dokom Holidejem. Dok nije rekao ni reč. Išao je ćutke za trojicom, sve do izlaza iz pećine. Čim su se našli na terenu obas-

janom mesečinom, Turner je ugasio baklju. – Gde su vaši konji? – pitao je Klejton. – Pokažite gde su! – doviknuo je Džordžijanac Bondu. – Ja ostajem ovde.

Stajali su ispred kola. Bankar nije smeo ni da mrdne. Imao je još jednu nadu. Ne smeju da ga ubiju, jer njihovi dolari se nalaze u njegovoj banci, a oni ne žele da izgube svoj novac. Starac se setio „deringera“ ispod pazuha, ali, naravno nije se usudio ni da ga dotakne. Sasvim bi izvesno samom sebi izrekao smrtnu presudu kada bi samo pokušao da se maši malog kolta. Danki Klejton je bio razbojnik posebnog formata. Ono što je u životu preturio preko glave, bilo je sasvim dovoljno da pet puta bude obešen. Tu gde su sada stajali mogao je sve vreme da motri na Holideja i Bonda. Istovremeno, pritiskao je bankara revolverom u leđa.

– Dovedi konje i veži ih za kola pozadi, Hale! – naredio je svom partneru.

Deset minuta kasnije su se odvezli. Klopavanje točkova i topot kopita gubio se postepeno u daljini. Ispred pećine su ostali Dok Holidej i Klej Bond. Naslonili su se na kamenu gromadu, u čijoj su senci dva dana i dve noći bili prikriveni, čekajući razbojnika. Bledi mesec je okončao svoju noćnu putanju, uronio je za horizont na jugu, tamo gde se nalazio Santa Kruz. Mrak je opet osvojio pusti kameniti predeo Arizone. Klej Bond kliznu ledima niz stenu i opruži se. Zagledan u vrhove svojih čizama mirno je pušio cigaretu. Neko vreme je razmišljao, a onda je rekao otegnuto. – Dok, ako se ne varam, ovu igru smo izgubili.

– Možda – uzvratio je Džordžijanac kratko i izvadio cigaretu. – Šta to znači možda? – Traper je kresnuo palidrvce o don i pruži kockaču vatru. Holidej je odbio nekoliko dimova, pre nego što je odgovorio. – Hoću opet da imam svog ždrepcu. – Zvučao je kao da govori samom sebi. – Navikao sam na tu životinju i želim je.

– Gde mislite da je nađete?

– Naći ću ga – tvrdio je Džordžijanac, a onda je bacio polupopušenu cigaretu na kamenito tlo i zgazio žar čizmama. Dok je počeo da kašlje. Pokušao je da se smiri, ali mu nije uspelo. Bio je to žestok, nezadrživi kašalj. Klej Bond ustade. – Šta vam je? – pitao je zabrinuto. – Jeste li bolesni, Dok?

S mukom hvatajući vazduh, Holidej je uzvratio. – To nije ništa, samo cigareta. Previše pušim. – Naravno, nisu to bile cigarete, nego bolest koja je rovarila u njegovim grudima, bolest sa kojom se borila njegova snažna priroda i još snažnija volja. Upravo ta bolest ga je oterala iz velike kuće u Bostonu. Ona ga je učinila takvim kakav je sada bio, čovekom koji prezire smrt i izaziva sudbinu. Samo jedan čovek je znao za Holidejevu bolest. Stari lekar u Bostonu, doktor Felridž. Godinama je bio jedini koji je to znao. Tek 6. maja 1786. godine, saznao je to i drugi čovek. Bilo je to u Dodž Sitiju. Taj čovek se zvao Vajat Erp. Veliki maršal je postao i ostao jedini prijatelj odbačenog lekara iz Bostona. Međutim, do Dokovog kraja proteklo je

još mnogo vode Koloradom. Klej Bond je bacio opušak. – Šta ćemo sada?

– Ići ćemo – saopštio je Dok i odvojio se od stene na koju je bio naslonjen.

– Da, na tu divnu ideju sam i sam mogao doći. Kad nemamo konja, ne možemo valjda jahati.

– Baš tako – složio se Džordžijanac. – Ako požurimo, možemo stići kod Alvareza na ručak.

Do Taksona je trebalo prevaliti deset milja. Lep komad puta za ljude navikle da budu stalno u sedlu.

Krčmar Alvarez bio je sigurno poslednji čovek koji je očekivao ovu dvojicu. Kada su ugledali prve kuće na horizontu, sunce je već bilo visoko na nebu. Žeđ koja sažiže i muči, učinila je da zaborave šta ih sve može očekivati u gradu. Tek na pola milje ispred Taksona, Klej Bond je odjednom zastao. – Šta je sa šerifom? Šta sa krčmarom? – pitao je, jer se toga tek sada setio. Setio se, naime da su namagarčili šerifa i da je on, Bond, onesvestio krčmara.

– Nekako ćemo isplivati – uzvratio mu je Dok. – Konačno, moramo u Takson, potrebni su nam konji, a samo ih u gradu možemo dobiti. – Bond se počeo iza uva. – U tom slučaju, ja ću dalje pešice, Dok.

– Zbog čega?

Traper se gorko nasmejao. – Viski ću možda moći da platim, ali, za konja izvesno nemam dovoljno novca. – Holidej je obukao kaput koji je nosio preko ruke. – Ako nekih drugih briga ne-

mate, izuzev te, Bond, onda da nastavimo. – Rekavši to, pošao je dalje.

– Zar vi još imate dolara?

– Ne, amigo, ono što sam imao ostalo mi je u bisagama. – Zavukao je ruku u džep i izvadio nekoliko novčića. – Ovo je sve – pohvalio se svom pratiocu, stavljajući mu dlan pod nos.

– Onda laku noć – zaključio je Klej Bond razočarano.

– Samo mirno, amigo! Još pre nego što se veče spusti imaćemo novac za konje.

– Bond je s nevericom odmahivao glavom. – Šalite se? Nemamo dovoljno ni za poker, a Alvarez nam neće dati. – Džordžijanac se nasmejao, ali je to zvučalo više kao grebanje, jer mu je grlo bilo osušeno i bolno. – Idemo sada da prijavimo rudnik, upišemo ga na naše ime, a onda prodamo.

Klej Bond je zviznuo kroz zube. – Prokletstvo, na tu pomisao uopšte nisam došao. Ipak, ima nečeg u onome što sam rekao o studijama. – Krenuli su dalje, obasjani nemilosrdnim suncem Arizone. Pred njima je ležao grad čiji su građani bili prema njima neprijateljski raspoloženi.

*

Pet milja istočno od Taksona, u jednoj udoljici stajalo je nekoliko konja vezanih za kola. Na tim kolima ležao je star čovek, izložen nemilosrdnim zracima sunca. Bio je vezan. Taj čovek je bio stari bankar Dan Barko iz Fort Granta. Gore, na ivici udoljice, oskudnoj senci drveta, sedela su dva razbojnika namrštenih lica.

– Prokletstvo, stari je žilav – psovao je

Klejton. – No, pokušaćemo još jednom, možda će ipak potpisati nalog.

– Više ne možemo da čekamo – uzvratio je Tarner. – Čak i da se ona dva psa vraćaju u grad, do podne će stići, a onda ne brini, natovariće nam na vrat štošta. – Ustali su i prišli kolima. Dan Barko je ležao zatvorenih očiju na tvrdoj površini kočije. Usta su mu bila poluotvorena. Disao je teško. Stari čovek je s mukom podnosio žegu na koju nije navikao. Tek kada je Klejton udario pesnicom Barka u rebra, ovaj je otvorio oči. Kakav pogled! Iz njega je izbijao smrtni strah. – Vode! – ječao je. – Dva razbojnika su se pogledala značajno. Hal Tarner je progovorio prvi. – Mi ćemo ti obezbediti puno bure vode, Barko, ali ti treba da potpišeš nalog svojoj banci.

Stari je ječao. – Ostavite me s tim na miru. Neću valjda sam sebi da potpišem smrtnu presudu?

Tarner se trudio da mu glas deluje ubedljivo. – Izbijte tu ludost sebi iz glave. Kada budemo imali nalog, odvezaćemo vas i nestaćemo.

– Đavola ćete to učiniti – tvrdio je uporni starac. – VI ste nemilosrdni razbojnici, vezujete starog čoveka i puštate ga da umire od žeđi. Ustrelićete me čim budem potpisao nalog.

Danki Klejton je izvukao revolver iz futrole i otkočio ga je bučno. – Sada sam sit svega, Barko. Ustreliću te na licu mesta ako ne potpišeš. U svakom slučaju, u tvojoj banci imam nekoliko hiljada dolara, s tim se nešto može otpočeti. – Stari je pokušao da se uspravi, ali mu to

nije uspelo. Seda glava mu je klonula unazad, tako da je morao sa strane da gleda surova razbojnička lica. – To sa ubijanjem ćete preskočiti. Ako budem mrtav, iz moje banke nećete dobiti ni cent.

– Šta to treba da znači? – pitao je Klejton brzo spuštajući oružje.

– To treba da znači da baš nisam tako glup kako izgledam. Dao sam nalog svom blagajniku da vam novac isplaćuje tek pošto se ja vratim.

– Prokletstvo, taj stari đavo! – psovao je Hal Tarner. – Trebalo bi mu sve kosti polomiti.

– Ja mu ne verujem ni jednu jedinu reč – siktalo je Klejton prilazeći bliže kolima. Munuo je bankara još jednom u rebra. Starac je jeknuo. – I vrištaćeš, stari! – pretio je razbojnik.

– To je moguće, ali neću potpisati ništa. – Ponovo je sklopio oči i okrenuo glavu na drugu stranu. Danki Klejton je već hteo da zamahne i udari ga, ali ga je Hal Tarner zadržao. – Ostavi ga sada, omekšaće on. Dođi, moram s tobom da govorim. – Vratili su se nazad gore na ivicu udoljice, odakle je teren bio pregledniji. – Vraška stvar – rekao je Tarner kada su se ponovo našli u senci drveta. – Nisam mislio da će biti tako žilav.

– Ni ja. Šta ćemo sada?

– Ne preostaje nam ništa drugo nego da nastavimo put.

Klejton je ljutito odmahivao glavom. – Od vožnje nema ni govora. Kočija ostavlja i suviše vidljive tragove.

– Da nećeš možda staroga da posadiš na konja?

– Ko o tome govori? Vezaću ga za konja, to je sve, a kočiju ćemo ostaviti.

Tarner je obrisao nadlanicom znoj sa čela. Još neisceljena rana ga je vraški pekla. Ljutito je opsovao. – Ako do sada nismo uspjeli da omekšamo ovog starog đavola, neće nam ni kasnije uspeti. Samo nas zadržava, a sam zna da imamo hiljadu razloga da što pre uhvatimo maglu.

Mršavo Klejtonovo lice se izduži. – A sada me dobro slušaj Hal Tarnere. Nisam ja prokleta budala. Zar veruješ da ću baciti svoje dolare u vetar? Suviše skupo sam ih platio. – Tarner je slegao ramenima. Popustio je govoreći umorno. – Dobro, slažem se, iako verujem da time činimo ogromnu grešku.

I jeste bila greška, najveća koju su počinili. Da su odustali od svega, možda bi im uspelo da umaknu sudbini koju su višestruko zaslužili. Imali su dovoljno konja, pa su mogli da ih menjaju. Nikome ne bi uspelo da tako brzo stigne razbojнике. Međutim, pohlepa za novcem učinila ih je slepim za opasnost u koju su bezglavo srljali. Samo četvrt sata kasnije bili su u sedlima. Sva trojica. Starcu su vezali noge za uzengije, a ruke međusobno. Kako je taj starac uopšte mogao da im pobegne? Čovek koji se s mukom držao u sedlu.

Razbojници Tarnerovog i Klejtonovog kova međutim nisu znali za milost. Dan Barko je istina negodovao, ali, dva zločinca su na to bila potpuno gluva.

Kada su napustili udoljicu, sunce je bilo u zenitu.

*

Bili su umorni, iscrpljeni i polumrtvi od žeđi. Iako neverovatno, ovaj naporni hod mnogo više je iscrpeo snažnog trapera nego vitkog Džordžijanca.

– Ja sam na kraju snage, Dok – ječao je Bond, trljajući rukama oči.

– Tek smo na početku – uzvratio je Holidej i pokazao na šerifsku kancelariju. Tamo je bio šerif Bradli. Sedeo je u stolici za ljuljanje u senci nastrešnice na tremu.

– Prokletstvo, izgleda da ste u pravu – procedio je Bond. – Odbor za doček je izgledao spreman.

Kada je Bradli čuo korake na ulici, otvorio je oči. Bio je zadremao na toj nesnosnoj vrućini. Odmah je prepoznao obojicu.

– To mi dolazi sam đavo! – vikao je gnevno preko glavne ulice.

– Da smo bar imali đavola da ga jašemo – mrmljao je Klej Bond jedva razumljivo.

Bradli je ustao. Sišao je niz stepenice trema i uputio se prema sredini ulice. Stao je raskoračen.

– Helo, šerife! – pozdravio ga je Holidej osmehujući se, kada je ugledao šerifa pred sobom.

– Proći će vas volja za smeškanjem, Dok – zarežao je Bradli kao razgnevljen pas.

– Ne znam zbog čega?

– Zbog toga što ću vas obojicu strpati iza katanca.

Klej Bond se nije smešio. Zaboravio je na žeđ.

– To sam i slutio – rekao je kratko.

– Onda je trebalo da ostanete tamo odakle ste došli, čoveče! – brecnuo se šerif na traperu.

Dok Holidej je ostao miran. Upitao je nemarno. – Da li biste nam mogli reći zbog čega hoćete da nas uhapsite?

Bradli je formalno kipteo od besa. Sva krv mu je jurnula u lice.

– Zbog toga što je onesvestio krčmara. Alvarez je podneo prijavu.

– Tako dakle? – zaključio je Holidej još uvek mirno. – Taj ne zna za šalu.

– To vi nazivate šalom? Vraški neslane šale su zbijane u gradu od kako ste vi došli, Holideje. Groblje je puno svežih humki.

Sada je lice glavnog kockara postalo ledeno.

– Je li moja krivica što vi ovde niste u stanju da obezbedite red i mir?

Lice čuvara zakona bilo je još crvenije, a na slepoočnicama su mu iskočile kao prst debele žile. Šaka mu je pala na dršku kolta.

Holidej je rastvorio peševe na kaputu. – Pustite na miru te koltove, Bradli, ja sam brži.

– Vi se nećete drznuti da napadnete šerifa.

– Ne, šerifa, neću napasti, ali hoću izvesnog mister Bradlija, koji je dovoljno nerazuman da bezazlenim ljudima preti.

Čuvar zakona se skoro zagrcnuo od uzbuđenja. – Verovatno nisam prečuo? Jeste li zaista rekli bezazlenim? To valjda niste mislili ozbiljno, Dok Holideje?

– Shvatite to kako god vam je volja – rekao je Dok i odmahnuo rukom

Šerif je još nešto hteo da kaže, ali ga je Holidej sprečio. – Imamo mi pametnijih stvari koje treba učiniti, nego da ovde razgovaramo na suncu.

– A to je na primer? – upitao je šerif cedeći reči kroz zube.

– Mi smo za petama dvojici ubica i konjokradica.

Bradli je prezrivo odmerio uz po-drugljiv osmeh, slavnog kockara. Međutim, Holidej mu nije ostao dužan.

– Niste mi dozvolili da završim rečenicu, šerife. Mi smo za petama dvojici konjokradica i ubica, kojima ste vi dozvolili da umaknu.

Šerif je gutao pljuvačku. – Vi sebi previše dozvoljavate, Holideje.

– Mislite? Ja ne nalazim. Jedan od te dvojice je ubica i dve godine je živio u ovom gradu i vodio poslove. Taj čovek je ubio Glena Hiltona. Najverovatnije da taj momak nosi na savesti i Džonija Hiltona, Glenovog brata.

Šerif je postao manje oštar, čak primetno.

– Vi ciljate na Hala Tarnera.

– Na njega, lično.

– Znači, Turner i onaj drugi su vam ukrali konje.

Džordžijanac je potvrdio glavom. – To još nije sve. Vuku sa sobom jednog starca, kojeg hoće da prevare. Možda će ga i ubiti. Najverovatnije je sada već mrtav.

Bradlijevo lice se izdužilo. – Govorite, konačno, Dok, šta se dogodilo?

– Ako imate brendi u svojoj kancelariji, ispričaću vam i ostalo.

– Nemam ništa u kancelariji, ali, hajdemo u salun.

Odjednom, više nije bilo reči o stavljanju iza brave. Šerif je naslutio da se crni oblaci koji su ugrožavali Takson, još nisu povukli.

– Nikada tom psu nisam verovao – mrmljao je čuvar zakona sebi u bradu, dok su išli prema salunu „Kruz“. – Ni Tarneru, a Kas Kravenu još manje.

– Tarner nosi Indijanca na savesti, onog koji je nestao pre nekoliko dana – pričao je Holidej, izvlačeći nož iz pojasa. Pružio ga je šerifu.

– Odakle vam to? – čudio se čuvar zakona.

– Nalazio se tačno na mestu na kojem je ubijen Glen Hilton.

Šerif je nekoliko trenutaka posmatrao oštro sečivo.

– Pa, to su mrlje od krvi.

– Da, mrlje od krvi, a Tarner ima već nekoliko dana rasporeno lice.

– Ja ništa od toga ne shvatam. U celoj priči nedostaje smisao.

– Sve ćete shvatiti kada budete čuli priču do kraja.

U međuvremenu su stigli u salun. Lokal je bio pust. Samo je Meksikanac sedeo iza šanka na svojoj stolici. Uglavština ovu trojicu, skočio je na noge.

– Jeste li već uhvatili te mangupe, Bradli? Doista brzo obavljen posao.

– Zaveži gubicu i daj nam da popijemo – brecnuo se šerif i pošao za Holidejem i Bondom prema šanku.

Vlasnik saluna je razrogačio oči. – Šta je sada to? Konačno, ja sam podneo prijavu.

– Čuti, krčmaru – umešao se sada Holidej. – Za tebe ni u kom slučaju nismo mangupi.

Alvarez je prostreljao gnevnim pogledom Kleja Bonda, nemarno naslonjenog na šank.

– To neću dozvoliti – siktao je ljutito Meksikanac. – Od mene nećete dobiti ni kap.

Sada je Bradliju prekipelo. Udario je pesnicom o šank, tako da su čaše poskakivale.

– Daj ovamo flašu, inače ću ti zatvoriti lokal.

Meksikanac je uvukao svoju debelu glavu u ramena. Znao je tačno da sa Bradlijem u ovakvoj situaciji nema šale.

Jednom, pre nekoliko godina, šerif mu je već zatvorio lokal. Tada je Alvarez točio viski kaubojima čija su se krda nalazila ispred grada. Ti ljudi su prethodne večeri izazvali u gradu pucnjavu.

Preko volje, dodao im je flašu i tri čaše.

– Sešćemo za jedan od stolova – predložio je Džordžijanac. – Alvarez u svakom slučaju ne mora da čuje ovu priču.

Krčmar razvuče lice ali ne reče ništa.

Seli su za sto kraj prozora. Pošto su ugasili prvu žed, Holidej je ispričao šta se dogodilo.

– Prokletstvo! – uzviknuo je šerif kada je Holidej završio. – Sada mi je odjednom štošta jasno. Vi sigurno hoćete da upišete rudnik na svoje ime.

Holidej je odmahnuo glavom. – Ne na svoje ime.

Šerif i Klej Bond su ga gledali iznenađeno.

– Ali, morate upisati rudnik.

– I biće upisan, ali, na Bondovo ime.

Traper se nagnuo preko stola. Nije mogao da se snađe.

– Zbog čega na moje ime? Pa, vi ste našli rudnik.

– Da, našao sam ga, ali, Glen Hilton i njegov brat su za to prokletu srebrno izgubili živote. Vi ste bili Džonijev prijatelj i s njim išli u vatru i vodu. Izložili ste život opasnosti da osvetite njegovu smrt, sami ste mi pričali da braća Hilton nemaju više živih rodaka. Prema tome, smatram da rudnik pripada vama.

Jednostavni Klej Bond nije znao šta da kaže. Nije mogao da se snađe u ovoj situaciji.

Bradli je sedeo za stolom otvorenih usta i piljio u Džordžijanca kao da pred sobom ima ludaka.

– Vi ste upravo poklonili ogromno bogatstvo – rekao je čuvar zakona muklo.

Džordžijanac se tiho nasmejavao.

– Ja nikada bogatstvo nisam ni posedovao, pa ga tako ne mogu ni poklanjati.

Onda se obratio Bondu. – Imam samo jednu molbu, Bond. Možda biste mogli onim nesrećnim Indijancima tim srebrom da pomognete. I jedan od njihovih ljudi, najsposobniji, ubijen je zbog toga. U neku ruku, to srebro njima i pripada.

Bond je klimnuo glavom, a onda je dokopao čašu i ispio je naiskap.

– Ja ne znam, Dok, šta na sve to da

kažem. Sve je došlo tako iznenada. No, znajte jedno, učiniću kao što ste kazali.

*

Napustili su grad još istog dana, ne primetivši da ih slede dva čoveka, Tam Kent i Vidržin Hovter.

Nisu pratili šerifa, a ni traperu Kleja Bonda, nego čoveka koji im je mesecima izbio koltove iz ruku, Džordžijanca, Džona Holideja.

Da im ostali članovi bande sede iza rešetaka, skoro su potpuno zaboravili. Živeli su surovim životom. Vetar ih je naneo i spojio, oluja ih je rasturila. Bio je to život u senci vešala, razbojničko bitisanje!

Sada su dva lupeža tražila priliku da Holideja ustrele s leđa, iz zasede.

Da poslednji dani u Taksonu nisu bili tako burni i da je mesni šerif kojim slučajem imao više od dve ćelije, i njih bi svakako stavio iza rešetaka. Ovako, Bradli ih je samo proterao iz grada, zaboravivši da se vraćaju.

Hovter je sedeo na leđima svoga konja, namrštenog lica, stežući usnama gašeni opušak.

– Sačekaćemo da padne noć – rekao je gledajući prema suncu koje se već bližilo zapadnom horizontu.

– Da taj pas bar sam jaše – primetio je Kent takođe loše volje. – Sa šerifom nisam računao.

Hovter je otpljunuo daleko od sebe ugašeni opušak.

– Likvidiraćemo i njega.

– Šta, i šerifa?

– Svakako, i šerifa.

Kent je zaustavio konja.

– Trenutak, Virdžin, tebi izgleda nije baš savim jasno to što si upravo kazao.

Sada je i Hovter zaustavio konja i okrenuo se u sedlu.

– Kako to misliš?

Kent se lukavo osmehnuo. – Nikada nisi bio baš naročito lukav, jer bi u protivnom sam morao doći na tu misao.

– Pa, ni ti nisi kusao pamet velikom kašikom – prekinuo ga je Hovter grubo. – Govori već jednom šta imaš protiv?

– To ti mogu odmah reći. Ako likvidiramo Holideja, niko živi nas neće pratiti i proganjati. Međutim, ako učutkamo šerifa, navući ćemo na vrat celu četu prokletih policajaca.

*

Tako je i bilo na Zapadu. Ubica šerifa je nemilosrdno ganjan. Kako bi inače u ovoj divljoj zemlji ljudima sa zvezdom bili obezbeđeni raspekt i poštovanje?

Ljudi kakav je Vajat Erp, prikačili bi se na tragove ubica i često ih sledili po nekoliko stotina milja. Nisu znali za milost, ali zato nisu ni sebe štedeli. Tragajući za ubicama, peli su se do samih vrhova planina ili krstarili pustinjama kao što je Ljano Estakado. Ponekad bi takve potere trajele mesecima.

Tamu Kentu to nije bilo nepoznato.

– Za Holidejem, ako se nađe pod zemljom, ni petao neće zakukurikati. Naprotiv, policijski psi bi nam bili zahvalni što su ga se oslobodili.

Hovter kao da je ovo uvideo, ali se ipak kolebao.

– Možeš mi objasniti kako ti to sve za-

mišljaš? Hoćeš li prići onoj trojici i reći: „Izvinite na smetnji gospodo, ali, mi bismo veoma rado ustrelili mister Holideja s leđa. Možda biste bili tako ljubazni i nastavili malo napred, dok tu malenkost sredimo.“

Tam Kent se cerio.

– Baš si prava budala! Naravno da moramo čekati priliku gde možemo naći Holideja samog.

– Kada bismo bar znali kome je za petama.

– Već ćemo to iščeprkati – rekao je Kent.

Nastavili su put. Tragovi tri konja jasno su se ocrtavali u pesku.

Hovter je odjednom zaustavio konja i pokazao na tlo.

– Prokletstvo, šta je sada ovo?

U žutom pesku jasno su se ocrtavali tragovi kočije, sa kojom su razbojnici pobegli, vodeći svog zarobljenika, bankara.

– Sreli su se ovde s nekim, a onda krenuli kočijom – zaključio je Kent posle kraćeg razmišljanja, zagledan u čudne tragove.

– Sam davo zna šta smeraju?

Dva lupeža nisu baš bila vična čitanju tragova. No, i boljem poznavaoću bilo bi teško da odgonetne da su tragovi kočije nekoliko dana stariji.

– Samo nam je ovo nedostajalo. Imaćemo posla sa više od tri čoveka. Vrag bi znao koliko su sada jaki – cedio je Kent ljutito kroz zube.

Posle dužeg ćutanja, Hovter je izgovorio glasno ono što su obojica mislili.

– Možda je ipak bolje da se okanemo tog posla.

Kent se počea iza uva. Navukao je šerifa na čelo do samih obrva.

– Možda si u pravu – odgovorio je. – No, isto tako možda će nam se ukazati neka zgodna prilika. Nemoj zaboraviti da smo švorc, a Holidej izgleda kao neko ko ima pune džepove para.

– I ovoga puta si u pravu – priznao je Hovter.

– Kaži mi samo, šta ćemo ako nas primete – nastavio je Kent. – Uostalom, imamo pravo da jašemo po ovom kraju gde nam je volja. Ono policijsko pseto nam je zabranilo da boravimo u gradu i to bi bilo sve.

Hovter je obo konja.

– U redu, jašimo dalje.

Tek kada je sunce zašlo za horizont, zastali su da predahnu.

– Ako tragovi vode dalje prema istoku, verovatno hoće u brda – zaključio je Kent.

Virdžin Hovter je upravo držao tiganj sa slaninom nad plamenom male logorske vatre.

– To je čak povoljno za nas, Tam. U brdima im se možemo gotovo sasvim približiti, a da nas ne vide.

– Ne znam, šta bih dao da iščeprkam šta smeraju – rekao je zamišljeno Kent.

*

Nešto slično rekao je i šerif Bradli Holideju kada su našli kola.

– Prokletstvo, šta sada ovo znači?

Bilo je to baš vreme kada je sunce za-

šlo na zapadu. Već pola sata ranije, tražili su mesto gde će se ulogoriti i prenoćiti.

Džordžijanac je skliznuo iz sedla i razgledao kola.

– Čini mi se da znam šta ovo znači – rekao je tiho. – Pretpostavljali su da ih neko sledi, a sa konjima mogu brže da odmaknu.

Klej Bond je takođe sišao s konja. Prišao je Holideju.

– Ne mogu da verujem, Dok, da će onaj starac dugo izdržati u sedlu.

– Neće ga baš pitati kako se oseća. Sami ste videli kako razbojnici s njim postupaju.

Bond je potvrdio.

– Da, bila je to velika svinjarija.

Holidej je pažljivo pregledao kola. Tako je otkrio malu mešinganu pločicu pričvršćenu blizu kočijaškog sedišta. Pošto se mrak već spustio, kresnuo je šibicu i osvetlio pločicu.

– „Dan Barko, bankar Fort Grant“ – čitao je glasno. Da se zove Barko čuli smo još u pećini, da je bogat, to smo mogli da naslutimo, sada bar znamo odakle je.

Šerif se leđima naslonio na kola.

– Fort Grant se nalazi sto dvadeset milja prema istoku. Poznajem šerifa. Prilično je mlad. Zove se Rider.

Holidej je seo na kočiju i pripalio cigaretu.

Klej Bond je rasedlao konje, a onda je skupio suve grane i pripalio malu vatru. Čim su obedovali, zatrpali su vatru peskom.

U međuvremenu, nebo se već osulo zvezdama.

*

Ležali su svaki utonuo u svoje misli. Niko nije spavao.

Šerif, koji je još u podne nameravao da ovu dvojicu zatvori, razmišljao je o Halu Tarneru i svom do pre desetak dana tako mirnom gradu. Morao je samom sebi da prizna da do pucnjave ne bi došlo da se Holidej nije pojavio. Međutim, šta je mogao da prebaci tom neobičnom čoveku?

Ništa!

Džordžijanac je samo branio svoj život. Sada je taj odbačeni čovek jahao uz njega, sledeći tragove ubice. Ipak, Bradli nije mogao daleko s ovom dvojicom, jer se područje za koje je odgovarao završavalo kod Čirikahua planina.

Džordžijanac kao da mu je čitao misli. Okrenuo se prema šerifu i rekao tiho.

– Ako su pobjegli u brda, nećete moći dalje sa nama.

– U pravu ste, Dok.

– Ne brinite, šerife, dovešću ga nazad u Takson – uveravao ga je kockar.

Ponovo je zavladao ćutanje, a onda je Bradli upitao.

– Zbog čega to zapravo činite, Dok?

– Kako to mislite?

– Pa, mislim, zbog čega sledite Tarnera?

Džordžijanac se nasmejao resko, na njemu svojstven način. To kao i da nije bio smeh.

– Ako ja ne budem jahao za njim, onda će on mene slediti.

– Zbog čega bi vas sledio?

– Vrlo jednostavno. Zbog toga što je uobrazio da su me Hiltonovi ili čak cr-

venokošci natovarili njemu na vrat. Osim toga, on je ubica, a mene hoće da pošalje na vešala.

Šerif nije ništa uzvratio. Ove reči s usana kockara i slavnog strelca u Sjedinjenim Državama, zvučale su neobično. Dok Holidej je nastavio.

– Postoji još jedan razlog zbog kojeg sledim razbojнике. Neko mora da se pobrine o bespomoćnom starcu i pomogne mu, ukoliko to već nije prekasno.

– Ali, vi ne poznajete Barka – primetio je Bradli. – Mislim ne poznajete ga od ranije.

– Zar je potrebno poznavati nekoga da bi ste mu pritekli u pomoć, ako mu je ona nužna?

Ni na ovo šerif nije umeo ništa da kaže. Samo je pomislio da pred sobom ima doista neobičnog čoveka.

Kada je posle mnogo godina Bradli čuo za čuveni obračun kod O.K. koralu i saznao da se Džon Holidej borio na strani slavnog maršala Vajata Erpa, protiv ozloglašene bande, setio se ove noći.

– Šta mislite, Dok, hoće li ona dva lupeža odvući Barka nazad u Fort Grant?

– Moguće je – uzvratio je Holidej – ali, nije sigurno. Mogu da pretpostavim šta ona dva lupeža smeraju. Barko sigurno kod sebe ima čekove. Uostalom, hteo je da kupi rudnik. Prinudiće ga, ne birajući sredstva, da potpiše ček.

– Prokletstvo, stari bankar neće dobro proći!

– Koliko poznajemo te momke, ostaviće starca u planinama i grabiti bezglavo prema Fort Grantu da naplate novac.

– Stići će prekasno, mislim.

– Ako mi ne budemo imali sreće, možda će i uspeti. Imaju veliku prednost. Mi ne možemo da jašimo noću, jer ćemo onda izgubiti njihove tragove.

– Kada bi bar šerif Rider u Fort Grantu bio upućen u ovo.

– To bi mnogo vredelo – zaključio je Holidej.

Razgovor je umukao i svako je ponovo utonuo u svoje misli.

Bradli je zaspao.

Naviknut na bdenja za kockarskim stolovima, Džordžijanac je uglavnom malo spavao. Otvorenih očiju, ispružen na zemlji, posmatrao je mesec nad golim brdima. Razmišljao je o nastupajućem danu, o nedeljama, pa možda i godinama koje mu preostaje.

*

Topot kopita odjekivao je po kamenitom tlu. Remenje je škripalo, a konji su nervozno rzali.

Desno od stazice teren je bio tako strm da je obrazovao provaliju. Da nije bilo mesečine tri čoveka ne bi mogla da nastave put.

Hal Tarner je jahao prvi, jer je poznavao put kroz planine. Često je ovuda ranije putovao, idući u Novi Meksiko.

Za njim je vezan za sedlo, jahao Dan Barko. Sedeo je opušten u sedlu i pri svakom pokretu se lelujavao tamo-amo.

Već nekoliko sati više nije molio svoje mučitelje da predahnu.

Stari čovek verovatno neće još dugo moći da izdrži. No, razbojnici su mu već

objasnili da ako ne bude sedeo, vezaće ga za leđa konja.

Do sada je Barko nekako izdržao. Nije potpisao ček, bez obzira što su mu grubo pretili i mučili ga.

Sada su došli na novu pomisao. Hteli su da u toku noći sa Barkom odjašu u Fort Grant. Oduzeli su mu ključ od sefa koji mu se nalazio u džepu.

Pošto su se toga setili, raspoloženje im se naglo poboljšalo. Nisu više pominjali ček niti su pomišljali da ga prinude da potpiše. Prosto su nameravali da mu uzmu sve što ima.

Kada je Barko čuo šta razbojnici smeraju, nije kazao ništa. Uostalom, šta bi i mogao da kaže, izuzev da se nada?

Ali čemu?

Da zove u pomoć kada stigne u grad? Ni govora! Zločinci će već naći način da ga spreče. Ako im bude uspelo da uđu u bankarevu kuću, sve je izgubljeno.

Banka je bila masivna kamena zgrada sa jakim prozorima zaštićenim rešetkama. Barko je sagradio tako da nijedan provalnik u nju ne može prodreti ako je zaključana. U toj kući noću je boravio samo sa starom domaćicom. Istina, preko dana su tu bili službenici, ali, čim bi se spustilo veče, zaključavao je sva vrata.

Ključeve od vrata držao je sada Hal Tarner u džepu.

Kada je pomislio na sumu koja se nalazila u sefu, starcu je skoro pozlilo.

To nije bio samo njegov novac, tamo je ležao i novac koji su mu rančeri i trgovci poverili. Nije trebalo zaboraviti ni skromne uštedevine kauboja. Šta da uči-

ni ako sav taj novac dođe u ruke razbojnika?

Šta da učini? Svaki korak dalje prema Fort Grantu gasio je nadu. Ako se sledećeg dana ne dogodi čudo, sve je izgubljeno.

*

I u toku ove noći nisu više mogli da stignu u grad. Znači, trebalo je da čekaju ceo dan sve dok se mrak ponovo ne spusti.

Dan Barko je mislio na onu dvojicu koju su sreli u pećini. Osloveli su ga sa Dok Holidej. No, teško je verovati da će taj čovek moći da mu pritekne u pomoć, ni on, ni njegov prijatelj. Ovi lupeži su im odveli konje. Uprkos tome, starac je gajio, neku, istina majušnu nadu, da će mu pomoć stići upravo s te strane.

Jahali su do zore, a onda je Hal Tarner predložio.

– Ovde ćemo se negde smestiti i sakriti.

Uspeli su u toku noći da pređu planinski masiv. S ove strane padine nisu bile tako gole, bilo je žbunja bufalo trave, pa čak i pokoje drvo.

Hal Tarner je tražio najpovoljnije mesto da se ulogore. Poveo je konje prema grupi drveća, okruženoj gustim žbunjem.

– Tako stari, ovde možeš malo da pajkiš – rekao je podmuklo se smešeći nesrećnom Barku, koji je potpuno iscrpljen visio u sedlu.

Samo što je stao na noge, nesrećni bankar se skljkao i odmah utonuo u san od iscrpljenosti.

Konji su bili sakriveni u žbunju. Tu se nalazio Bondov konj a i Holidejev ždrebac. Kockarev konj je oborio uši, pateći za svojim gospodarem. Klejton ga je sve vreme mamuzao, na šta vranac nije navikao.

Tarner i Klejton su ležali opruženi u žbunju, bili su umorni kao psi.

– Smenjivaćemo se na straži – predložio je Klejton.

– Misliš li doista da moramo stražariti? – pitao je Tarner.

– Već sam čuo đavola kako kašlje, Hal – uzvratio je Klejton. – Ne verujem da su nam za petama, možda nas niko i ne goni.

– Otkuda ti odjednom takva ideja? Još koliko juče, drugačije si govorio. Nije trebalo da se toliko iscrpljujemo, ako misliš da nam nisu za petama.

– Sigurno je sigurno. Celu noć sam o svemu razmišljao. Ti tvrdiš da je Holidej došao zbog tebe, da je tebi za petama, a ja sam vidiš, došao do sasvim drugog zaključka.

Iako mrtav umoran, Tarner je podigao glavu.

– A to je?

– Šta kažeš na to da kockar, neka ga đavo nosi, ne goni tebe, nego srebro?

Sada se Hal Tarner uspravio kao pogođen gromom.

– Prokletstvo, kako si došao na to? On nikako nije mogao da zna za rudnik!

Klejton se nasmejao.

– A odakle je onda znao gde treba da nas sačeka i napadne, šta misliš?

– Grom i pakao, u pravu si! – otelo se Tarneru.

Klejtton je nastavio.

– Sam si mi pričao o Indijancu koji te je ovako lepo udesio. Zar nije moguće da je taj isti crveni divljak pozvao Doka Holideja i Džonija Hiltona u Takson. Možda je obojici poverio tajnu rudnika srebra.

– Nebesa, to se odlično uklapa! Samo još ne mogu da rasvetlim. Zbog čega misliš da nas Holidej ne sledi?

– Zbog toga što se njemu zviždi za ubijenu braću Hilton i za mrtvog Indijanca. Jedino što hoće, to je srebro. Sada je sigurno srećan što smo uhvatili maglu.

Halu Tarneru kao da je pao kamen sa srca.

– Iskreno rečeno, voleo bih Danki, da si u pravu.

– I ja takođe. Ne volim da mi taj pas bude za petama.

Tarner huknu.

– Ipak je, kada pomislim vraški neprijatno što nam je pokvario posao sa srebrom.

– Ovaj posao koji smo naumili da obavimo brže će nam doneti novac.

– Ako sve bude išlo glatko.

Klejtton ispljunu grančicu koju je do tada žvakao.

– A šta bi to moglo da ne ide glatko?

– Šta ako onaj stari digne galamu dok budemo jahali kroz grad?

Klejtton se iscerio.

– Neće imati prilike za to. Da li si ikada u životu čuo da čovek više sa krpom u ustima?

Ubicu Tarnera ni ovo nije umirilo. Ni je ni čudo, poslednjih dana mu ništa nije polazilo za rukom.

– Ne znam zbog čega si protiv toga da starog likvidiramo i ovde zakopamo?

Danki Klejtton je odmahnuo energično glavom.

– Ti me bar poznaješ, Hal. Ja nisam čovek koji bi mogao da žali starca. Ja bih ga sigurno likvidirao, kada bih znao da nas on može odati.

Tarner je posmatrao svog partnera iznenađeno.

– Ti kao da imaš sunčanicu? Stari nije tako izlapeo da ne zna dan kasnije ko ga je prethodnog dana opljačkao.

Klejtton se gotovo sažaljivo nasmejao.

– To i sam znam, Hal. No, ako ga budemo ucmeкали, neće im biti teško da zaključe da smo i banku opljačkali. Prvo i prvo, blagajnik nas poznaje, a drugo Dok Holidej i onaj drugi momak su nas videli sa starcem.

– Kakve to veze ima sa Barkom?

– Baš nikakve, ali sa nama zato ima. Zašto po svaku cenu želiš da mi natovariš na vrat još jedno ubistvo. Do sada nam niko nije mogao dokazati da smo počinili zločin. Ne mogu da dokažu ni da smo ubili onog tipa u glavnoj ulici Taksona. Isto tako nema dokaza da si ti ubio Glena Hiltona i onog crvenokošca. Ono što bi mogli da dokažu to je pljačka banke, koju upravo smeramo da izvršimo i otpor koji smo pružili šerifu u Taksonu, a za tako nešto niko nije obešen.

Tarner je kiselo razvukao usne.

– Ako računaš s tim da će nas uhvati-

ti, bolje da već sada od svega odustanemo.

– S tim uvek moraš računati.

Turner je potvrdno klimnuo glavom, shvatajući.

– Kuda ćemo nestati ako sve bude išlo glatko?

Klejton je neko vreme razmišljao.

Sva je sreća što Turner nije mogao da čita misli svog partnera. Da je nekim čudom to mogao, sigurno bi mu pozlilo.

Danki Klejton nije ni pomišljao da plen deli sa Turnerom. Uostalom, ni ranije nije mislio da sa partnerom deli rudnik srebra.

– U svakom slučaju, Hal, nećemo zajedno bežati.

– Zbog čega?

– Zbog toga što će goniti dvojicu pljačkaša banke, a ne jednog. Odvojice-mo se već iduće noći. Ti ćeš uhvatiti maglu prema Meksiku, a ja ću jahati na sever. Napraviću širok luk, a onda ćemo se kasnije sresti u Paso del Norte na granici.

– A šta će biti s dolarima?

– Svako će uzeti svoj deo. Naravno, novac koji sam ja uplatio starom, pripada samo meni.

Turner žmirnu. Ni on nije imao nameru da deli novac sa Klejtonom, bar ne ranije. No sada, kada su imali u izgledu veliki plen, nije mislio da bi njegov partner došao na ideju da ga se oslobodi.

– Šta ćemo onda započeti? – pitao je Turner brzopleto.

Klejton je već izgleda skovao plan. Plan kojim će zavarati Turnera.

– Možemo se nastaniti u Meksiku i kupiti dva saluna.

– Da, o tome sam uvek sanjao. Čak i da sam prodao rudnik srebra, kupio bih sebi lokal.

*

Stene su bile usijane, tako da su i one zračile toplotu na dvojicu jahača. Konji su im se kupali u znoju.

Rastali su se sa šerifom Bradlijem u podnožju planina.

Dok Holidej i Klej Bond nisu štedeli svoje konje. Tek kada su izbili na jednu zaravan, zastali su da se malo odmore.

– Vraški toplo – psovao je Bond, brišući znoj i prašinu sa lica.

– U pravu ste – uzvratio je Holidej.

Odabrali su za odmor mesto gde su i oni i konji mogli da se odmore u senci. Seli su čutke jedan kraj drugoga i nakrenuli čuture.

Džordžijanac se leđima naslonio na stenu. S ovog mesta mogao je da vidi zavoje planinske staze. Nije s nekom određenom namerom baš tu seo. A i što bi. Ko je mogao da ih sledi?

Odjednom je skočio na noge.

Klej Bond je već bio zadremao. Trgao se i upitao Holideja dremljivo.

– Šta se dogodilo?

Džordžijanac zakloni oči šakom.

– Ako se ne varam, tamo daleko dole su dva jahača.

Traper je napregnuto gledao u pokazanom pravcu.

– Ne mogu ništa da primetim.

– Zamakli su na onoj krivini iza stene – objašnjavao je kockar.

– Ko bi to mogao da bude? – pitao je Bond, trljajući oči.

– I ja bih to voleo da znam. Dva jahača? Hm, nisu to valjda ona dva lupeža.

– Zaboga, Dok, ne mislite valjda da su već ubili starca?

– Đavo bi ih znao. U svakom slučaju moramo odavde. Potražićemo mesto sa kojeg možemo da ih motrimo.

Bond je negodovao glasno.

– Prokletstvo, samo što sam se spustio, a već počinje gužva.

– Tu se ništa ne da izmeniti, prijatelju – uzvratio je Holidej i vinuo se u sedlo.

Traper je jahao za njim.

– Hej, Dok! – doviknuo je. – Mi smo još pre nekoliko sati videli tragove kopita.

– Tačno je – odgovorio je Holidej preko ramena. – No, to je bilo dole, dalje.

Putanja kojom su sada jahali bila je gola, bez rastinja. Indijanci su je prorekli u golom kamenu. Pošto su prevalili jednu milju, putanja se počela naglo da širi. Ubrzo su stigli do mesta gde se odvajao krak puta prema jednom klanu. Holidej je poterao konja bez razmišljanja.

– Prokleta mišolovka – promrsio je Bond.

– Liči na mišolovku, slažem se.

Sklonili su konje i vratili se u klanac.

Mesto je bilo dobro izabrano. Sa njega su imali pregled na veliki deo putanje.

Nisu morali dugo da čekaju. Dva jahača su se brzo pojavila, ali ih još nisu mogli prepoznati.

– Pustićemo ih da prođu, a onda ćemo ih zaustaviti – predložio je Holidej.

– Šta ako su to stranci koje uopšte ne poznajemo?

– Onda ćemo ih pustiti da odu svojim putem – objasnio je kockar.

– Ol rajt – složio se Bond, izvukao kolt iz futrole i proverio magacin. – Što se mene tiče, predstava može da počne, Dok! – rekao je smešeći se.

Sve što su jahači bili bliže, Holidej je sve više sumnjao da to nisu dvojica za kojima tragaju. Pa ipak, šesto čulo mu je govorilo da bude oprezan.

To čulo ga ni ovoga puta nije prevarilo. Kada je najzad prepoznao jahače, zviznuo je kroz zube.

– Prokletstvo, ti momci nisu ovamo slučajno stigli!

– Zar ih poznajete? – pitao je Bond.

– Da, to su razbojnici. Pre nekoliko dana sam u Taksonu mecima izbio svima oružje iz ruku.

– Time je sve objašnjeno, Dok – zaključio je traper.

– Pazite dobro, Bond, ti momci su opasni. Idemo nekoliko jardi nazad, a kada se budu pojavili na ulazu klanca, ja ću iskočiti. Vi treba da ih razoružate.

– Šta ćemo s njima?

– Vezaćemo ih i ostaviti ovde.

– Zbog čega? – čudio se Bond. – Možemo prosto da ih razoružamo i oteramo.

Holidej se nasmejao.

– Pa da im omogućimo da nam sa sledeće stene sruše nekoliko gromada na glavu? Osim toga, mogli bi nam pokvariti posao time što bi upozorili Tarnera. Nije isključeno da duvaju u isti rog. Ti lu-

peži nam nisu potrebni ni iza leđa, ni ispred nosa.

Povukli su se unazad, jer su već jasno razabrali topot kopita.

Međutim, dva razbojnika nisu jahali nasumce u opasnost, kao što je Holidej pretpostavljao.

Holideja i Bonda su već uspeli da vide. Prišli bi im čak i bliže, da se nisu krili od šerifa.

Holidej je mogao da im razazna glasove.

Hovter se obratio svom prijatelju.

– Prokletstvo, gde li su ta dvojica iznenada nestala? Odavde imam odličan pregled sve do doline, a ne vidim ih.

Džordžijanac se ujeo za usnu. Uvideo je grešku, mada prekasno. Ova staza vodila je od klanca nekoliko milja u pravoj liniji do doline. Prema tome, bila je vrlo pregledna još izdaleka. Trebalo je da to ima u vidu, no, sada je prekasno.

Razbojnici su zaustavili konje ispred samog klanca.

– Nešto nije u redu – zaključio je Kent. – Nije ih mogla zemlja progutati.

– Da, u pravu si – složio se Hovter. Da bar nismo morali tako dugo da se sakrivamo od šerifa. – No, da nas je primetio, krenuo bi da ovu dvojicu upozori.

Holidej i Bond se značajno pogledaše. Sada im je sve bilo jasno.

Razbojnici su bili za petama Doku Holideju, kako bi mu se osvetili za poraz i poniženje u Taksonu.

*

Razbojnici su i dalje razgovarali.

– Šta ćemo sada? – promrsio je Hovter.

– Jahaćemo dalje. Ako zaista vrebaju iza nekog kamena, jer su čuli topot kopita, neće nas tek tako ustreliti. Najzad, mi putujemo kao i svako drugi. Otkuda mogu znati da smo kockaru za petama?

– Dok Holidej je lukavi lisac. Nanjušiće divljač.

– Može da njuši šta mu je volja – uveravao je Kent. – Ništa ne može da dokaže.

– Vraški neugodno osećanje – mrmljao je Hovter trljajući bradu. – Šta ako nas jednostavno ustreli?

Kent je odmahnuo glavom.

– Da je to hteo, mogao je da nas likvidira još u Taksonu.

– Možda je sada drugačije. Uostalom, u Taksonu je šerif bio prisutan.

– Mnogo sam slušao o tom čoveku – objašnjavao je Kent. – Pričaju se razne priče. Međutim, nikada još nisam čuo da je nekog čoveka ustrelio bez ikakvog razloga. Navodno je fer borac.

– Nemam ništa protiv, Tam – složio se Hovter.

– Samo trenutak – zadržao ga je prijatelj, pošto je video da Hovter namerala da krene. – Ako nas doista vrebaju negde iza kamena, ima da podigneš te tvoje šape u vazduh, jesi li čuo? Nemoj da te pamet prevari da se mašiš za kolt.

– Shvati, burazeru, da si mi to već jednom rekao, ja tvoja upozorenja ne zaboravljam.

Odjednom su čuli Holidejev glas iza leđa.

– Nemoj ni ovog puta razbojniče da zaboraviš, zdravije je za tebe!

Razbojnici se nisu okrenuli, nego su odmah spremno podigli ruke uvis iznad glava.

– Dole s konja! – naredio je Holidej.

– Uzmite im oružje, Bond! – doviknuo je Holidej svom pratiocu.

Nikada u životu Kent i Hovter nisu bili tako brzo razoružani.

– Kuda s ovim? – pitao je traper.

– Bacite tu gvožđuriju u provaliju.

Traper je odmah poslušao.

Holidej se povukao nekoliko koraka.

– Tako, a sada se okrenite, ptičice. Dakle, Dok Holidej nikada ne puca iz zasede i ne ubija bez razloga. No, vi ste hteli da njega ustrelite iz zasede.

– To je bilo rečeno u šali – mucao je Kent, zaboravljajući u uzbuđenju da uopšte nije pominjao koga to nameravaju da ustrelje iz zasede, da kockara nije imenovao kao moguću žrtvu.

Za Džordžijanca bi se moglo reći da sve ovo pre zabavlja nego ljuti. Lice mu je bilo hladno i ozbiljno. Takve lupeže treba da stigne zaslužena kazna.

– Hoćemo li ih obesiti, ili ostaviti ovde da crknu od žeđi? – pitao je Kleja Bonda.

Traper se s mukom uzdržavao da ne prasne u smeh.

– Ja sam za vešanje, Dok!

Kockar je lutao pogledom, tobož tražeći odgovarajuće drvo. Međutim, ovde nije bilo ni travke.

– Čujte, Bond, čemu toliki trud? – rekao je nemarno. – Osim toga, meni je žao da se zbog ovih lupeža odričem svog glasa.

Oba razbojnika bili su smrtno bleđi.

– Vi nas ne možete tek tako jednostavno obesiti – procedio je Hovter smrtno uplašen.

– Što da ne? – uzvratio je Džordžijanac hladno. – Pa, vi ste nas tako jednostavno hteli da ustrelite.

– Da, ali mi to nismo učinili, Dok.

Iz glasa drugog razbojnika izbijao je smrtni strah.

– U redu, onda vas ne možemo tek tako jednostavno obesiti, slažem se. Prema tome, budite mirni, obešeni nećete biti, rekao sam vam već.

Lupeži su odahnuli s olakšanjem.

– Zar ti nisam odmah rekao? – došapnuo je Tam Kent svom prijatelju. – On nam ništa neće učiniti.

– Polako, polako, momci, ne radujte se unapred – prekinuo ih je Džordžijanac. – U svakom slučaju, daćemo vam još jednu šansu.

– Kakvu šansu? – pitao je Hovter uzbuđeno.

– Vezaćemo vas i smestiti u ovaj klanac – pri tom je pokazao palcem preko ramena.

Razbojnici baš nisu bili očarani.

– U čemu se naša šansa sastoji?

– Ovde ima puno puma, pričali su mi Indijanci – objašnjavao je Džordžijanac sasvim ozbiljno. – Možda će neka zalutali slučajno u klanac i pregristi vam veze.

– Ono što si mi pričao o Holideju, Tam, najobičnija je besmislica – procedio je Hovter.

*

Kent baš nije bio tako strašno

obeshrabren. Ležati vezan u jednom klanecu i biti živ, bolje je nego poslati mrtav na golj grani. Još kada čovek nije sam, uvek postoji mogućnost osloboditi se veza. Na primer, jedan drugome mogu zubima da pregrizu veze, ne čekajući tu prokletu Holidejevu pumu. Isto tako, veze su se mogle prestrugati i oštrim kamenom stene.

Holidej im je međutim odmah raspršio sve nade.

– Iza klanca se nalaze dva velika žbuna – saopštio je Holidej traperu. – Prilično su daleko jedan od drugog. Vezaćemo svakog od njih za koren jednog žbuna, kako gospoda ne bi došla na pomisao da se međusobno oslobode veza.

– Satano! – uzviknuo je Kent gnevno.
– Vi ne mislite valjda to ozbiljno, Dok?
– S takvim stvarima se nikada ne šalim.

– Onda je bolje da nas odmah ustrelite.
– Žao mi je da trošim metke na vas.

Razbojnikove oči su gnevno sevale.
– I vas će jednoga dana izbaciti metkom iz čizama, Dok Holideje, budite sigurni u to! Svakog od nas negde čeka jedan metak koji još nije potrošen. Ovo ga puta ste vi taj koji je imao sreću, inače bi bilo obrnuto. No, taj dan će ipak doći, a tada ćete se setiti nas.

Holidej se osmehnulo. – Neću zaboraviti, momci!

Klej Bond se odmah dao na posao. Sa sedla jednog od razbojnikovih konja skinuo je laso i isekao ga nožem na manje komade. Vezao je dvojicu lupeža i to

tako temeljno da ih je i poslednja nada napustila.

Pre nego što im je vezao noge, poveo je razbojnike prema žbunju o kojem je Holidej govorio.

Tam Kant je učinio poslednji besmislen pokušaj da se oslobodi.

Hovter je već ležao vezan za koren žbuna, kada je Bond prišao drugom razbojniku. Kent je iznenada skočio i svom žestinom udario traperu u grudi. Napad je bio tako neočekivan da je Bond posrnuo i pao na tlo.

Kent se odmah bacio na njega. Budući da rukama nije mogao da se služi, žestoko je udarao Bonda nogom.

Međutim, natrčao je na pogrešnu osobu. Ma kako ovaj čovek delovao krupno, teško i nepokretno, kada je trebalo, bio je neobično spretan i brz. Razbojnik je zamahnuo nogom, a Bond se okrenuo na zemlji i izbegao udarac. Zauzvrat, uhvatio je razbojniku nogu i naglo ga povukao.

Tam Kent je kriknuo od bola. Trenutak kasnije, traper je već bio na nogama.

– Bilo bi ti bolje, amigo, da si ovu šalu preskočio.

Bond je vukao razbojnika prema drugom žbunu kao paket.

Sada su obojica ležali vezani i prepušteni sudbini. Krenuli su da se svete čoveku koji im ništa nije učinio.

Verovali su ozbiljno da ih čeka užasna smrt. Strah ih je davio.

Samo što su kockar i traper napustili klanac, počeli su da zovu u pomoć.

Bond se smeškao.

– Ovu šalu dvojica lupeža neće nikada u životu zaboraviti.

– Jedva čekam da im vidim lice. Mislim da će njihovo iznenađenje biti ogromno kada budemo došli nazad po njih.

– A šta ćete onda s njima, Dok?

– Pustiću ih. Šta bih mogao?

Traper se zamislio.

– Nisam siguran da neće opet krenuti za vama da vam se svete.

Holidej je već bio kod konja.

– Neka kasnije čine šta im je volja.

Traper je ponovo morao da se čudi i ujedno divi Holidejevoj hladnokrvnosti.

– A šta ćemo s njihovim konjima, Dok?

– Moramo ih povesti, jer je ipak moguće da neko ovuda naiđe i oslobodi ih. Ako im odvedemo konje, ne mogu nas tako brzo stići.

Bez daljeg odmaranja nastavili su put i jahali sve do sunčevog smiraja.

*

Hal Tarner je probudio Klejtona. Imao je muke da rasani svog partnera. Danki je sanjivo trljao oči.

– Prokletstvo, da li je već vreme?

– Jeste, vreme je.

Dremljivi razbojnik se uspravi i proteže.

– Šta je sa našim starcem?

– Spava još uvek.

– Da li se još nešto dogodilo u među-vremenu?

– Ništa, šta bi moglo da se dogodi? Ovaj indijanski prolaz nije mnogo korišćen.

– U redu je, Hal. Ispavaj se.

Tarner se pružio na zemlju. Posle nekoliko minuta je već glasno hrkao.

Klejton je obišao drveće, a zatim se uputio prema konjima. Stajali su nevezani kraj žbuna i brstili lišće. Čim se približio Holidejevom ždrepcu, ovaj je oborio uši.

– Tebe ću ja naučiti pameti – promrsio je Klejton i udario životinju pesnicom u nozdrve. Bio je gnevan na ovog rasnog konja, jer je tokom puta primetio da ga vrani ždrebac nevoljno nosi.

Danki Klejton se vratio nazad i seo ispod žbuna, tako da je mogao da motri na put i dolinu. Otvorenih očiju, sanjao je lep san o bogatstvu i raskoši.

Imao je nameru da igra ulogu otmenog, bogatog čoveka. Što se tiče saluna, nameravao je da stoji ispred, a nikako iza šanka. Biće okružen lepim ženama, a francuski šampanjac će se penušati u čašama.

Posle izvesnog vremena je sklopio oči kako bi sve to mogao što slikovitije da zamisli. Maštajući tako, čuo je Tarnerovo hrkanje i zburado se smeškao misleći na trenutak kada će svom partneru zariti komad usijanog olova među rebra.

Uskoro je zaspao. Brada mu je klonula na grudi, počeo je da hrče.

*

Džordžijanac nikada ne bi primetio zaspalog čoveka pod žbunjem da mu slučaj nije pomogao.

Taj slučaj bio je njegov vranac Mig. Rasna i dobro dresirana životinja osetila je približavanje konja, proturila je glavu

kroz žbunje i posmatrala zaravan. Tako je nanjušila svoga gospodara.

Velika sreća je bila što je ovaj lepi konj dresiran kod Indijanaca. Da je neko sada mogao da posmatra Miga, bio bi krajnje iznenađen.

Sasvim lagano, kao slučajno, vranac je izašao iza žbuna. Sagnuo je glavu do tla i bukvalno se pretvarao da je otkrio neko liko travki na golom tlu. Tako je napredovao korak po korak. Tek kada je odmakao pedeset jardi od razbojnika, počeo je da trči.

Pošto je Holidej ugledao konja kako nailazi, podigao je ruku i dao Bondu znak.

Dva jahača odmah su zaustavili svoje konje i iskočila iz sedla. Indijanski konj je radosno pozdravio svoga gospodara, ali, nije zarzao.

Džordžijanac je bio uporan.

– Oni su u blizini – došapnuo je trapezu. – Mora biti da su se ulogorili negde ispod žbunja.

Holidej nije bio u zabludi. Pokazao je rukom prema uzvišici i grupi drveća gde su razbojnici spavali sa svojim zarobljenikom.

– Izabrali su vraški dobro mesto – zaključio je Bond. – Ako hoćemo tamo, moramo preko brisanog prostora, pa nas mogu ustreliti kao prerijske zečeve.

Džordžijanac je potvrdio.

– Ipak, moramo tamo. Zapravo, vi ostanite ovde i štitite me vatrom.

– Ali, Dok, to je samoubistvo.

– Samoubistvo je, Klej Bonde, ako ja

pucam na samog sebe. Budite mirni, takvu nameru nemam.

*

Krenuo je preko brisanog prostora gipkim korakom divlje mačke i nečujno prešao taj kritični deo do grupe drveća.

Klej Bondu se prevrtala utroba. Iznenada mu je sinula čudna misao. On sigurno traži smrt. Izaziva je. Tako hladnokrvan, normalan čovek ne može biti.

Dok Holidej nije držao kolt u ruci. Hodao je namerno, kao da se nalazi u Bostonu u popodnevnoj šetnji Linkoln bulevarom. Tek pošto je prevalio pola puta, otkrio je prvog spavača.

Nastavio je dalje i zastao tek tri koraka ispred Danki Klejtona.

Gde li je samo drugi lupež, razmišljao je. Odgovor je došao iz žbuna. Tarner je gromoglasno hrkao.

Holidej je oprezno prišao razbojniku i izvukao mu revolver iz futrole.

Klejton ništa nije primetio, a Holidej ga je pustio da i dalje spava.

Našao je Hal Tarnera kako leži na leđima otvorenih usta.

Onda se dogodilo.

Dan Barko se probudio. Kriknuo je od iznenađenja.

Drška teškog kolta nekadašnjeg zubnog lekara pogodila je Tarnera u slepoočnicu, tako da je istog trenutka izgubio svest. Nije uspeo da pusti ni glas od sebe.

Danki Klejtona je starčev glas probudio. Razmakao je granje i našao se pred uperenom cevi kolta.

Hteo je da se maši za oružje, ali je Holidej odmahnuo glavom.

– Pucaljku sam ti pokupio u prolazu, momče.

Klejton je pobeleo kao sveže okrečen zid. Nije bio u stanju da proslovi nijednu reč.

U tom trenutku dotrčao je Klej Bond. Odmah je krenuo čim je video da Danki Klejton skače na noge. Čuo je starčev krik. Sada je stajao i u čudu gledao čas onesvešćenog razbojnika na zemlji, čas Klejtona koji je stajao pred Holidejem podignutih ruku.

– Šta, već je sve obavljeno, Dok?

– Da, amigo, naš put je završen – glasio je odgovor.

Ne čekajući da mu kockar bilo šta kaže, Bond je izvadio remenje iz džepa i vezao Klejtona. To isto je učinio i sa onesvešćenim Tamerom. Onda je prišao starcu i njega oslobodio veza.

Dan Barko je s mukom stao na noge.

– Došli ste u poslednjem minutu. – Starčeve oči su bile pune suza. – Hvala vam, nisam više mislio na spasenje.

Dvojicu zločinaca su vezali za drveće, a onda odvezli bankara u Fort Grant.

*

Dva dana kasnije, glavnom ulicom Taksona jahala je neobična grupa. Svi stanovnici su izašli na ulicu i s čuđenjem posmatrali ovo neobično društvo. Četiri čoveka su sedela vezana za konje.

Jahači su se zaustavili pred šerifskom kancelarijom.

Bradli je čuo topot kopita i istrčao na trem.

Starom čuvaru zakona samo što oči nisu ispale iz glave kada je prepoznao vezane ljude.

– Pa, to nije moguće? – uzviknuo je. – Kako vam je uspeo, Dok?

– Nije bilo strašno, šerife – uzvratio je Holidej. – Prihvatite ove momke, molim vas, jer smo nas dvojica užasno žedni.

Slavni kockar je okrenuo konja i praćen Bondom krenuo niz ulicu.

Sledećeg dana Dok Holidej je napustio Takson, daleki grad za koji je verovao da do njega još nije doprlo njegovo ime.

Ponovo je jahao sam!

KRAJ

POTRAŽITE KOD SVOG
PRODAVCA NOVINA
JEDNO OD
SLEDEĆIH IZDANJA
MARKETPRINTA

SVAKOG PONEDELJKA

Senke
ILI

VANREDNI
LJUBAVNI ROMAN

ILI

SVAKOG UTORKA

